

Tìm lại anh và một lần nữa yêu anh

- Ivy_Nguyen-

TÌM LẠI ANH VÀ MỘT LẦN NỮA YÊU ANH

Ivy_Nguyen

Ngôn Tình, Trọng Sinh, Khác, Văn học Việt Nam

Thể loại: Trọng sinh

Tình trạng: Hoàn 70%

Giới hạn độ tuổi đọc: Hiện tại chưa có.

Cảnh báo về nội dung: Hiện tại không.

Biên tập: Kem Dâu & Trích Tiên

Vào năm Chi Nga được hai mươi tuổi thì gặp Quang lần đầu tiên lúc đó anh hai mươi tư. Và đó là khởi đầu của tình yêu ngọt ngào kéo dài suốt mười bốn năm sau đó của họ.

Chi Nga có được một cơ hội gặp lại Quang, lần này cô gặp anh khi cô mới sáu tuổi, còn anh lên mười. Cô bé Chi Nga sáu tuổi đó đã lên kế hoạch để tìm lại anh và một lần nữa lại yêu anh, còn anh thì sao? Sẽ lại một lần nữa yêu cô hay hờ hững vô tình bước qua cô?

Sẽ lại một lần nữa yêu cô hay hờ hững vô tình bước qua cô?

P/s: Đây là truyện dài của ngoại truyện “Đóa hoa và kẻ Tàn bạo” mình đã đăng trên chuyên mục Truyện ngắn. Khác với ngoại truyện, truyện này mình không viết theo phong cách hài nhưng cũng là một truyện rất tâm đắc của mình, rất mong nhận được nhận xét của mọi người.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Mục lục

- Chương 1: Biểu tượng của định mệnh
- Chương 2: Cái giá phải trả cho việc thực hiện phép trọng sinh
- Chương 3: Cuộc sống mới
- Chương 4: Bố về (Phần 1)
- Chương 5: Bố về (Phần 2)
- Chương 6: Đi học
- Chương 7: Bị bắt nạt
- Chương 8: Xích mích với bà nội
- Chương 9: Chuyển nhà
- Chương 10: Mùa hè đến
- Chương 11: Học nhảy lớp
- Chương 12: Cho thuê nhà
- Chương 13: Người bạn mới
- Chương 14: Khi bọn trẻ nô đùa
- Chương 15: Khi bọn trẻ nô đùa (phần 2)
- Chương 16: Chia tay Tóc vàng (1)
- Chương 17: Chia tay Tóc Vàng (2)
- Chương 18: Người bạn phương xa
- Chương 19: Thi đại học
- Chương 20: Người quen cũ
- Chương 21: Máu và nước mắt
- Chương 22: Bạn gái của Đầu to
- Chương 23: Nhất định tớ sẽ làm anh ta phải thích tớ
- Chương 24: Anh có bạn gái rồi
- Chương 25: Đánh ghen
- Chương 26: Chi Nga tỏ tình
- Chương 27: Tấn công quyết liệt
- Chương 28: Bị bong
- Chương 29: Nằm viện
- Chương 30: Em không muốn nhìn thấy anh nữa
- Chương 31: Đi thăm Chi Nga

Chương 32: Làm lành (chương cuối)

Chương 33: Ngoại truyện 2: "Đóa hoa" ngoại quốc và "kẻ tàn bạo"

Chương 1: Biểu tượng của định mệnh

Gục mặt xuống tấm ga trải giường đang phủ kín khuôn mặt người đàn ông tên Quang mà Chi Nga đã yêu suốt bảy năm qua. Anh là tất cả những gì mà cô có. Vậy mà anh lại bỏ cô một mình đơn độc trên cõi đời này sao? Bảy năm trước, vận mệnh để cô tình cờ gặp anh trên chuyến xe bus số 21, để hai người xa lạ biết nhau, rồi yêu nhau. Bảy năm sau, ông trời dường như ghen tỵ với cuộc sống hạnh phúc của cô nên để chính cô tận mắt chứng kiến cảnh người đàn ông ấy rời bỏ cô như thế nào.

Ngồi chờ Quang ở một quán café G7 mới khai trương, nhìn qua khung cửa kính Chi Nga thấy anh xuống xe, xoay người đi vào quán. Còn chưa kịp đưa tay vẫy gọi anh thì chùm chìa khóa có móc quả bóng rất to của anh rơi xuống và lăn ra khỏi vỉa hè, anh cúi xuống nhặt. Chiếc xe bus từ đằng sau lao tới, khi tiếng va đập chói tai vang lên mới nghe thấy tiếng phanh xe. Nếu là trong một tình huống khác, trong một khoảng thời gian khác, hẳn Chi Nga đã chửi um cái lũ lái xe bus cầu thả, nhưng bây giờ cô không thể thốt lên lời. Bởi lẽ người bị tông xe hất văng ra xa kia là người đàn ông cô yêu.

Buồn cười ở chỗ, chiếc xe bus số 21 đem họ đến với nhau cũng chính số hiệu xe bus ấy đem người cô yêu rời khỏi cô.

Những người xung quanh nhìn Chi Nga đều khẽ lắc đầu. Cô phản ứng như một người bình thường khi mất người thân là hét lên và gào khóc, nhưng tất cả đều nhìn cô bằng ánh mắt kỳ dị như thể cô là một người điên. Bởi lẽ thay vì hét và gào khóc bên người đàn ông đánh bê bết máu trên đường thì cô lại cầm chiếc ghế sắt gần đó đập

liên tiếp vào số hiệu 21 của xe bus.

Sáu năm học trường y với mấy năm làm việc ở khoa cấp cứu khiến cô có vô số kinh nghiệm đối diện với cái chết, và điều đó cũng khiến cô chỉ mất có chưa tới một phút để xác định được người đàn ông cô yêu đã không còn nữa. Con số 21 như muốn đâm vào mắt cô, khiêu khích sự nhần lại của một bác sỹ đã đối diện với bao nhiêu cái chết như cô.

Tấm ga trải giường đã ướt đẫm một mảng vì nước mắt Chi Nga. Cô vuốt ve nhẹ nhàng bàn tay thò ra khỏi ra giường.

Số mệnh thật sao? Cô mất anh thật sao?

Cuốn sách cũ nát với cái tên *Định Mệnh* trượt từ trong túi sách mà cảnh sát mới đem trả lại cho cô rơi xuống ga giường. Còn nhớ sáng nay khi lục lọi trong nhà kho cũ của bà ngoại, Chi Nga tìm thấy cuốn sách này và vì tò mò cô đã muốn thử đọc nó. Khi nhìn bìa sách Chi Nga tủm tỉm cười mà nhần cho Quang:

“Anh có tin vào định mệnh?”

Và câu trả lời của anh cứ như đang thì thầm bên tai cô:

“Mình gặp nhau là định mệnh!”

Chi Nga bật khóc nức nở, nếu là định mệnh, chẳng phải định mệnh của cô là phải sống cô độc từ nay đến cuối đời sao?

Trả lại người đàn ông tốt nhất trên đời này cho cô đi, cái định mệnh cút chó ấy, cô không cần.

...

Một tháng nặng nề trôi qua.

Cả tháng nay Chi Nga vẫn sống trong căn hộ mà cô và Quang hùn tiền mua chung khi quyết định chuyển tới sống cùng nhau. Cô chỉ ăn và ngủ, cả căn hộ đã biến thành bãi rác. Vài ngày trước đã không còn cái gì để ăn, thậm chí nước cô cũng chẳng thèm đun, trực tiếp vục nước bồn rửa mặt mà uống. Khi cô lê xác từ nhà vệ sinh đi ra mở cửa, người đứng trước cửa phòng là bà ngoại cô.

Bà đã về, Chi Nga đợi bà mãi.

Tròng mắt bà đỏ, khuôn mặt nhiều nếp nhăn của bà càng trở nên nhăn nhúm khi bà nhìn chăm chăm vào Chi Nga. Cô có thể cảm nhận được cơn giận dữ đang lớn dần của bà. Bà ngoại lôi cô vào phòng ngủ, mở cánh tủ ra rồi đẩy cô đứng trước tấm gương đằng sau cánh tủ. Trước mắt Chi Nga bây giờ là một người phụ nữ bần thiêu, quần áo cáu bẩn, tóc bết dính. Mặt nhợt nhạt, răng vàng bẩn. Đôi mắt trũng sâu, làn da khô ráp sạm màu. Người trong gương kia là cô sao? Là hoa khôi nhiều năm nay của phòng cấp cứu chứ không phải là một bệnh nhân tâm thần vừa trốn trại sao?

“Nhìn đi xem cháu đã thành cái dạng gì?” Bà ngoại vừa nói vừa bật khóc.

Chi Nga im lặng. Dường như chỉ một tháng qua đi mà cô đã quên mất cách nói chuyện.

Bà ngoại lau mặt, lau người cho cô, dọn đống rác trên giường cho cô nằm xuống. Bên ngoài phòng vang lên tiếng dọn dẹp, chẳng biết bao lâu sau bà ngoại bê vào một bát cháo nóng. Nhưng nói thế nào Chi Nga cũng không chịu ngồi dậy ăn, cô vẫn nằm im, trầm mặc trên giường. Từng giọt, từng giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt già nua

của bà ngoại. Ga giường ướt một mảng giống như cái hôm cô gục mặt khóc bên cạnh Quang. Chi Nga không muốn nghe tiếng khóc của bà. Bà làm gì cũng được, nhưng đừng khóc.

“Bà ơi, đọc cái gì đó cho cháu nghe đi!”

Chi Nga với đại một cuốn sách trên đầu giường đưa cho bà, cô nhấc đầu ghé vào đùi bà, muốn có lại cảm giác ngày xưa khi bà đọc truyện cho cô nghe. Dường như toàn thân bà ngoại hơi cứng lại khi nhìn thấy nhan đề quyển sách. Nhưng rồi bà vẫn lật trang, chậm rãi đọc.

“Định mệnh của mỗi con người có biểu tượng cụ thể, biểu tượng này sẽ lặp lại và nó gắn kết với những sự kiện quan trọng trong đời người đó.”

“Nếu có thể nhận ra biểu tượng định mệnh của mình có thể sáng tạo ra định mệnh của chính bản thân.”

“Định mệnh đem lại cơ hội cho bản thân.”

“Sáng tạo ra định mệnh có thể đem lại một cơ hội khác cho bản thân.”

Nước mắt một tháng nay đã khô lại chảy. Khốn nạn thay hai chữ: Định mệnh.

“Bà ơi, bà có tin vào định mệnh không?”

“Có, nhưng chỉ khi nào cháu tìm được biểu tượng định mệnh của mình.”

Ngập ngừng một chút bà nói:

“Bà không thể nói không tin khi mà cuốn sách này là do bà viết.”

Ra vậy, thảo nào cuốn sách này lại có trong nhà kho của bà. Chi Nga suýt nữa quên rằng bà ngoại cô là một vị thầy phong thủy và xem tướng có tiếng. Bà không ở nhà khi cô cần bà nhất vì khi đó bà đang ở nước ngoài, giúp một khách hàng xem xét phong thủy cho khu điều dưỡng chuẩn bị khởi công. Cô khẽ nhếc môi làm nhảm nói:

“Biểu tượng định mệnh của cháu là số 21.”

Bà ngoại chăm chú nhìn Chi Nga. Ánh mắt rất nghiêm túc, không có vẻ như bà đang nghe đứa cháu gái khốn khổ vì tình nói nhảm.

“Cháu quen anh ấy trên chuyến xe số 21, chính chuyến xe số 21 ấy cướp anh ấy khỏi tay cháu.”

Chi Nga vẫn tiếp tục nói mà không nhận ra nét chấn động trong mắt bà ngoại.

“Cháu tìm được biểu tượng định mệnh rồi, liệu cháu có cơ hội khác nữa không?”

Chi Nga bỗng kích động gào lên:

“Nếu có cháu nhất định sẽ ngăn anh ấy chạy về phía cái xe bus chết tiệt kia.”

“Không thì...” giọng cô run run, nhỏ dần.

“Không thì cháu nhất định sẽ ngăn cản bản thân quen anh ấy bảy năm trước.”

Cô lại gục vào lòng bà ngoại.

“Cháu không muốn sống nữa, bà ngoại, một tháng nay cháu chưa chết vì cháu đợi bà về.”

Động lực duy nhất khiến Chi Nga muốn sống là đợi bà ngoại về, để nói với bà, người luôn chăm sóc yêu thương cô, một câu: “Bà ngoại, cháu xin lỗi!” trước khi cô buông xuôi mọi chuyện.

Toàn thân bà ngoại chấn động, tay bà run run vỗ nhẹ lên đôi vai gầy của cháu gái. Đứa cháu gái này, bà biết, nó đang nói thật.

Bà cố gắng khuyên nhủ cũng có, mắng chửi cũng có, khóc lóc cũng có. Nhưng hai ngày kể từ lúc bà trở về, cô cháu gái của bà, một giọt nước cũng không uống. Đồng nghiệp của cô đến thăm, cầm cho cô hai chai truyền dịch. Chi Nga một cái liếc mắt nhìn đồng nghiệp cũng không có. Người đồng nghiệp đó giúp bà ngoại tìm một bác sỹ tâm lý và mời người đó tới nhà. Nhưng dù bác sỹ tâm lý có nói gì Chi Nga cũng không có chút phản ứng. Năm ngày rồi, con bé không ăn gì cả, dù được duy trì bằng dịch truyền nhưng bà vẫn thấy sự sống của đứa cháu gái này đang mất dần.

Nhìn cháu gái tiều tụy trên giường, nước mắt lại thấm ướt khuôn mặt già nua. Thằng nhóc Quang đó, đúng là sinh mệnh của con bé. Từ ngày đầu nhìn nó xuất hiện, xem tướng nó, bà đã dấy lên lo lắng. Nhưng lại tự an ủi bản thân, nếu tụi nhỏ lấy nhau, có một đứa con, có sợi dây ràng buộc thì sự phụ thuộc của con bé sẽ giảm đi. Nhưng hai đứa trẻ này đã yêu nhau bảy năm, sống chung gần năm năm rồi vẫn chưa có con. Khi biết tin thằng nhóc mất, quả nhiên điều bà lo lắng trước đây đã thành sự thực. Cháu gái bà không nên quen thằng nhóc này bởi sinh mạng nó không dài, mà khi yêu thằng nhóc này thì sinh mệnh con bé sẽ gắn cùng sinh mệnh nó. Bà thở dài, đặt cuốn sách trước mặt cháu gái. Bà không còn lựa chọn nào nữa, bà không muốn nhìn đứa cháu gái duy nhất của mình ra đi như thế.

“Bà có thể giúp cháu có một cơ hội khác, nhưng bà không biết vận mệnh sẽ đưa cháu trở về thời điểm nào.”

Chi Nga ngơ ngác nhìn bà ngoại, cô không biết bà ngoại đang nói gì.

“Nếu biểu tượng vận mệnh của cháu đúng là số 21, vậy chúng ta thử xem.”

Chi Nga được dẫn tới phòng kho, sâu trong phòng có một quả cầu nhỏ màu xám bạc cỡ quả địa cầu và nó được đặt trên một chiếc bàn vuông nhỏ. Quả cầu này chính là quả cầu được chụp làm hình ảnh minh họa cuốn sách Định Mệnh. Bà ngoại đặt hai bàn tay Chi Nga lên trên quả cầu nhỏ. Cuốn sách cũ được mở tới trang cuối cùng. Chi Nga liếc thấy ba chữ: Phép trọng sinh. Miệng bà ngoại lẩm bẩm đọc cái gì đó, máu đầu ngón tay cô và bà ngoại được chích ra. Bà ngoại dùng máu viết lên bề mặt quả địa cầu số 21. Sau đó đầu Chi Nga chợt đau dữ dội, khuôn mặt và nụ cười hiền lành của bà ngoại mờ dần trong mắt cô. Cuốn sách trên tay bà ngoại vẫn mở rộng. Chi Nga cố gắng nhưng chỉ đọc được một hàng chữ bên dưới câu thần chú cho phép trọng sinh, hàng chữ đó là: *Cái giá phải trả cho việc thực hiện phép trọng sinh.*

Chương 2: Cái giá phải trả cho việc thực hiện phép trọng sinh

Chi Nga tỉnh dậy trong tiếng reo hò ầm ĩ của nhiều đứa trẻ nhỏ. Cô cố gắng mở mắt ra. Treo giữa nhà là một bóng đèn tròn 60 W. Ánh sáng làm mắt Chi Nga phải nheo lại nhưng cô vẫn nhận ra mình đang nằm trên một cái giường được làm bằng gỗ xoan, cô nhận ra cái mùi không lẫn đi vào đâu được của gỗ xoan vì khi còn bé xíu cô đã ngủ mấy năm liền trên một cái giường như thế. Dưới lưng Chi Nga là chiếu cói chứ không phải là ga đệm, bao lâu rồi cô không nằm chiếu nhỉ? Chi Nga đang gối đầu vào đùi... mà là đùi ai đây? Cô dụi mắt, cố gắng nhìn lên.

“Tỉnh rồi à? Sao vừa ăn cơm xong đã ngủ thế?”

Người đang cười với cô chẳng phải là mẹ sao? Nhưng sao mẹ lại trẻ thế? Ánh mắt yêu thương và quan tâm của mẹ khiến sống mũi Chi Nga cay xè, cô choàng tay ôm chặt hông mẹ bật khóc. Hồi bé mẹ luôn bận rộn, bố thì công tác xa, số lần về thăm nhà thật hiếm hoi. Người thường xuyên chăm sóc Chi Nga là bà ngoại, bởi thế cô vốn không mấy thân thiết với bố mẹ, họ lại giận cô vì cô quyết định ở lại trong nước khi cả gia đình di cư sang Canada năm cô mười tám tuổi. Sau đó không lâu Chi Nga gặp Quang và dọn về ở chung với anh mà không được sự cho phép của bố mẹ thế nên sự liên lạc giữa cô và gia đình ngày càng thưa thớt. Chi Nga tự hỏi: đã bao lâu rồi cô chưa ôm mẹ? Vòng eo mẹ mảnh khảnh hơn trong trí nhớ của cô rất nhiều, nhưng sao vòng tay cô ôm mãi không chặt? Chi Nga nhòe dãi, chăm chú nhìn hai bàn tay bé xíu của mình. Cô kinh ngạc nhận ra không chỉ bàn tay, chân và người cô cũng bé xíu.

“Hoan hô!”

“Đánh chết đi!”

Tiếng reo hò của đám trẻ con đang xem phim Tôn Ngộ Không được chiếu từ một cái ti vi đen trắng 14 Inch kéo sự chú ý của Chi Nga về đôi tay và đôi chân bé xíu của mình sang đám trẻ con đang ngồi dưới sàn nhà. Người vừa reo to nhất chẳng phải là anh trai cô hay sao? Anh trai cô cũng còm nhom bé xíu, nhìn chưa đến mười tuổi. Đứa trẻ bên trái anh trai, cao hơn anh, là Dũng, con cả của dì hai. Đứa trẻ bên phải anh trai thấp hơn anh trai, là Tuấn con út của dì hai. Chi Nga còn nhớ, nhà cô là nhà thứ ba mua tivi trong làng. Lại mua đúng vào lúc truyền hình Việt Nam chiếu Tây Du Ký nên thường có trẻ con sang xem nhờ.

Không lẽ, không lẽ cô... trọng sinh? Ý nghĩ này khiến Chi Nga sửng sốt.

Mẹ kéo cô vào trong lòng, lo lắng hỏi:

“Con bé này, sao tự dưng khóc thế?”

“Mẹ, con mấy tuổi?”

Ánh mắt của mẹ nhìn cô ngoài lo lắng còn có sự nghi hoặc.

“Sáu tuổi, con sao thế?”

Đúng rồi năm nhà cô mua ti vi là năm cô sáu tuổi. Vậy, đúng là cô trọng sinh thật hay sao? Vậy bà ngoại thực sự đã thực hiện được phép trọng sinh cho cô? Bà nói “không biết vận mệnh sẽ đưa cháu trở về thời điểm nào” và sự thực là biểu tượng định mệnh ấy đã đem cô trở lại không phải 21 ngày trước, hay 21 tháng trước mà 21 năm

trước. Cô lại một lần nữa trở thành đứa trẻ sáu tuổi sao? Nếu, nếu đúng là như vậy thì cô thực sự có thêm một cơ hội nữa rồi. Trên mặt cô ngoài sự kinh hoàng còn cả sự vui sướng. Cô sáu tuổi, vậy anh mới mười tuổi. Chỉ nghĩ đến việc vẫn còn được hít thở chung một bầu không khí với anh đã khiến Chi Nga run lên vì kích động. Phải mất một lúc Chi Nga mới kiềm chế được cơn xúc động mà cười toe toét khoe ra toàn bộ hàm răng sún. Vậy là cô chưa mất anh, cô vẫn còn cơ hội.

“Sao lại vừa khóc vừa cười thế này?”

Mẹ lấy tay gí trán Chi Nga đẩy một cái, giọng bà đã bớt lo lắng. Chi Nga nhìn mẹ mủm mỉm cười. Nếu mà cô nói với mẹ là: “Mẹ à, mẹ biết không, tuổi thực của con bây giờ chỉ kém mẹ vài tuổi thôi!” không biết mẹ có phát hoảng không nhỉ?

Chi Nga lấy tay che miệng cười trộm, bất chợt cô nhớ tới hàng chữ trước khi cô bất tỉnh: *cái giá phải trả của phép trọng sinh*. Nụ cười trên môi cô tắt vội. Cô không kịp đọc dòng cuối cùng, nên không hiểu mình phải đối diện với cái gì.

“Con sao vậy?”

Mẹ Chi Nga rất ngạc nhiên vì biến đổi thoát buồn thoát vui trên mặt con gái.

Chi Nga ngẩng đầu nhìn thấy mẹ thì vội vàng hỏi:

“Mẹ, bà ngoại đâu, bà ngoại đang ở đâu ạ?”

Bà ngoại là người viết cuốn sách, chắc chắn bà biết. Nhưng đối diện với ánh mắt chờ mong của Chi Nga là đôi mắt lo lắng, ngạc nhiên của mẹ.

“Con hỏi bà ngoại làm gì?”

“Con muốn hỏi bà ngoại một chuyện, bà đang ở đâu hả mẹ?”

Môi mẹ cứng đờ lại, ánh mắt nhìn Chi Nga lại như nghi hoặc, lại như khó tin.

“Chi Nga, con sao vậy? Bà ngoại mất trước khi con sinh ra mà? Con không nhớ sao?”

Bàn tay nắm gấu áo mẹ trượt xuống, biểu cảm trên mặt Chi Nga trở nên sững sờ. Rõ ràng bà còn sống đến năm cô hai mươi tám tuổi cơ mà, tại sao lại mất trước khi cô sinh? Cô quét mắt nhìn cả căn phòng, nó giống hệt như trong trí nhớ của cô, khuôn mặt mẹ, anh trai, mấy đứa em họ, và cả lũ nhỏ hàng xóm. Không có gì thay đổi, vậy thì tại sao?

Cái giá phải trả cho việc trọng sinh của cô chính là tính mạng của bà ngoại cô sao?

Chi Nga che miệng ngăn lại tiếng nức nở, nhưng nước mắt đã chảy dài lăn qua kẽ ngón tay, ướt mu bàn tay. Có lẽ cả cuộc đời này Chi Nga không thể biết cái giá phải trả cho việc trọng sinh là mạng sống của người thực hiện phép trọng sinh hoặc một nửa tuổi thọ của người được trọng sinh. Bà ngoại đã đem bí mật của nửa sau sự thật đó xuống mồ. Cuộc sống mới này, bà ngoại đã mất trước khi cô sinh ra, nhưng tình thương bà giành cho cô không hề thay đổi. Bà yêu đứa cháu gái này hơn cả mạng sống của mình.

Chi Nga khóc dữ dội, nói năng lộn xộn rồi mê sảng và sốt cao mấy ngày liền, nên sau đó không ai hỏi lại chuyện cô mơ thấy bà ngoại nữa. Mẹ Chi Nga ngồi trông cô hai ngày đêm cô mới tỉnh lại. Khi tỉnh

lại thấy mẹ ngồi bên cạnh ngủ gật, bàn tay vẫn đặt trên tấm khăn đắp trán cho cô. Nhìn khuôn mặt còn trẻ của mẹ và hai bàn tay bé xíu của mình, nước mắt Chi Nga lại lặng lẽ rơi. Tất cả không phải là giấc mơ, vậy thì bà ngoại đúng là đã mất rồi. Cô không thể tin được sự tuyệt vọng của mình đã khiến bà ngoại từ bỏ cả mạng sống để làm việc này vì cô. Hối hận cũng không ích gì, xin lỗi và cảm ơn bao nhiêu lần cũng không đủ, cô chỉ có thể cố gắng phải sống thật tốt ở kiếp này để không phụ lòng bà ngoại.

Chương 3: Cuộc sống mới

Mắt thấy đứa con gái bình thường hiếu động trở nên trầm mặc, hàng ngày chỉ thích ngồi thẩn người ra nhìn trời, Mẹ Chi Nga rất nhạy cảm nhận ra sự khác lạ. Bà cảm thấy có gì đó thay đổi lớn ở cô con gái, nhưng không nhận ra được nó là gì. Bà đành đổ lỗi cho việc con bé sốt cao mấy ngày liền nên chắc còn mệt.

Bà định quay người đi vào bếp chuẩn bị bữa tối, ngoài cổng chợt vang lên tiếng cười đùa.

“Mẹ con về!”

“Kha về rồi à? Sao hai ông cháu về chung thế này?”

“Con gặp ông lúc đi bộ từ đê đi xuống.”

Chi Nga đang trong trạng thái ngẩn người nghe thấy câu này thì phì cười. Làm gì có chuyện “tình cờ” khéo thế, cả tuần này ông nội đều “vô tình” gặp anh trai trên đường đi học về. Chi Nga nghĩ ngay tới chuyện tuần trước thằng Cường học lớp năm, con bà Khả xóm trên bắt nạt anh trai, đấm anh trai hai cái. Trẻ con đánh nhau là chuyện bình thường, nhưng ông nội là chúa bệnh cháu, nhất lại đứa cháu đít nhôm đít vại* bảo bối của ông. Mẹ luôn cấm anh trai tố cáo bị bạn đánh với ông vì sợ ông làm to chuyện nên lần này anh trai chỉ mách nhỏ với ông nội.

* Đít nhôm đít vại: cháu đích tôn.

Hôm trước Chi Nga nghe trộm được hai ông cháu thì thảo với nhau,

ông nội tới tận nhà thằng Cường ở xóm trên, tóm được nó đang trông nhà bèn tìm dây buộc nó vào cột nhà. Ông còn ngồi chờ tới tận tối mịt bố mẹ nó mới về để “nói chuyện”. Nhưng ông vẫn chưa yên tâm nên mấy hôm nay mới phải đi đón anh trai. Ông nội thì sợ mẹ cần nhần còn anh trai thì sợ mẹ phạt nên cả hai ông cháu mới phải giấu giấu giếm giếm. Ông nội thì không nói làm gì, nhưng giờ Chi Nga mới nhận ra anh trai cô đúng là tinh ranh từ bé. Hèn gì sau này trên thương trường người ra lại sợ anh ấy đến thế.

“Đau!”

Chi Nga đang mài nhĩ ngợi thì nhăn mặt vì bị anh trai đột nhiên vỗ mạnh vào đầu.

“Lại ngồi ngẩn ra cái gì đấy?”

Chi Nga sao lại quên mất là hồi bé cô luôn bị anh trai bắt nạt nhĩ. Hừ, ít nhiều gì tuổi thực của “em” cũng gấp gần ba lần tuổi của anh bây giờ, anh dựa vào cái gì mà định bắt nạt em nữa hả? Cô nhủ thầm trong bụng phải trị cho chừa cái tật bắt nạt em gái mới được, nhưng mặt ngoài cô lại toét miệng cười khoe răng sún.

“Sáng nay em gặp anh Cường, anh ý bảo là ông...”

Miệng Chi Nga lập tức bị bịt chặt lại. Anh trai trợn mắt, giơ tay thành nắm đấm và há miệng hàm hè dọa cô. Chi Nga giả bộ sợ sệt.

“Anh bắt nạt em, em mách mẹ, mẹ ơ...”

Có tật giật mình nên anh trai vội thu tay lại tiếp tục bịt miệng Chi Nga, còn vội vàng quay đầu ngó xem có mẹ đằng sau không. Không thấy ai, anh chàng móc ở túi quần ra một cái kẹo bòn bon đưa cho Chi Nga. Hắn là vừa nãy đi về ông nội mua cho anh trai. Ông chiều nhất

anh mà.

“Không được nói chuyện thẳng Cường với mẹ thì anh cho kẹo.”

Hờ, nhà có hai đứa trẻ con, kiểu gì ông nội chả bảo anh trai chia kẹo cho Chi Nga, vậy mà giờ anh trai lại dùng kẹo phải chia cho cô để đi “đút lót” cô. Thế mới biết, giỏi đi quan hệ từ bé. Chi Nga giật lấy cây kẹo, cười cười nói:

“Em biết rồi!”

Tiếng mẹ gọi xuống bếp ăn cơm. Chi Nga và Kha đi ra khỏi căn nhà mái bằng có một gian ngủ một gian khách đi xuống khu bếp. Ông nội và mẹ đã ngồi trên chiếu. Ông nội có ba người con trai. Bố Chi Nga là cả, nhưng thường xuyên đi công tác, tháng về được hai lần là nhiều. Chú hai thì lấy vợ và làm nhà ở xóm trên. Chú út ở ngay gần nhà Chi Nga, hai nhà chỉ cách nhau có một cái vườn. Chú út có một đứa con gái nhỏ ba tuổi, thím lại đang mang bầu đứa thứ hai nên bà nội ở với vợ chồng chú để giúp đỡ thêm. Vì vậy mà bữa ăn hàng ngày nhà Chi Nga chỉ có bốn người là ông nội, mẹ và hai anh em Chi Nga.

Bữa ăn chỉ có cải bắp luộc, thịt rang khô, và canh cải bắp luộc. Trong bát canh có bỏ thêm một quả cà chua nữa. Bữa ăn của gia đình theo trí nhớ của Chi Nga luôn đơn giản thế. Vì mẹ vừa đi dạy nửa ngày, vừa phải lo toan hết mọi chuyện đồng áng, và chăm hai anh em cô. Mặc dù có ông hỗ trợ nhưng vẫn trăm dâu đổ đầu tằm. Cũng vì lí do đó mà hồi nhỏ gần như tháng nào Chi Nga cũng được gửi tới nhờ bà ngoại chăm ít cũng dăm bữa mà nhiều thì nửa tháng. Xét về phương diện ăn uống cả Chi Nga và anh trai đều khánh ăn, từ bé đã con nhà lính tính nhà quan, không ngon là không ăn. Thế nên cả hai mới gầy cong queo, đi đến đâu cũng bị chê là ốm đói.

Nhìn bữa cơm đậm bạc và nhìn vẻ vất vả của mẹ, Chi Nga chột muốn giúp đỡ mẹ và đem tài nghệ nấu ăn của mình ra để vỗ béo cả nhà. Cô vì Quang mà chăm chỉ học nấu ăn gần mười năm trời mà Quang cực kỳ kén ăn nên tay nghề của cô không tồi chút nào.

Từ khi tỉnh lại, Chi Nga cứ ngây ngẩn cả tháng trời. Một phần vì sốc trước cái chết của bà ngoại. Phần còn lại vì không biết một đứa trẻ sáu tuổi phải làm cái gì. Cô muốn ngay lập tức đi tìm Quang, nhưng cô không thể xuất hiện trước một đứa trẻ mười tuổi mà nói: Em là người anh yêu nhất, sau này chúng ta sẽ sống cùng nhau. Ôi, đảm bảo anh yêu mười tuổi của cô sẽ chạy mất dép khi nghe những lời này. Mà nghe nói hồi bé anh theo mẹ đi công tác khắp nơi, cô biết ở đâu mà tìm. Cô biết rõ một Quang hai mươi tư tuổi tới ba mươi mốt tuổi, nhưng cô lại không rõ về anh khi anh lên mười. Hơn nữa mẹ cô sẽ để đứa con sáu tuổi của mình đi tìm “giai” sao?

Sau khi bình tĩnh suy nghĩ, Chi Nga tự nhủ chuyện tìm anh yêu phải hoãn lại rồi. Hiện tại cô chỉ có thể làm gì đó phụ giúp gia đình, khiến mẹ đỡ vất vả hơn thôi. Mặc dù đã hai mươi tám tuổi, có rất nhiều việc cô có thể giúp mẹ, nhưng mẹ cô đã nuôi cô sáu năm, hiểu rõ về cô. Chỉ cần cô thể hiện một chút rất có thể sẽ bị nghi ngờ. Vì thế Chi Nga chỉ nghĩ ra được một việc mình có thể làm là nhờ mẹ dạy nấu ăn, sau đó sẽ “hợp thức hóa” việc giúp mẹ làm bếp. Đứa trẻ sáu tuổi thích bắt chước mẹ là chuyện bình thường. Hơn nữa thời gian gần đây Chi Nga ủ rũ buồn chán, đột nhiên đòi học nấu ăn, nên mẹ rất nhiệt tình hướng dẫn.

Thực tế việc bếp núc cho thấy Chi Nga đã quá tự tin vào bản thân. Dù đúng là cô đã hai mươi tám tuổi và có tới mười năm kinh nghiệm nấu nướng, nhưng cô quên mất rằng, cô chưa từng đun bếp rơm, bếp củi, chưa bao giờ thổi cơm bằng bếp gang, rán trứng bằng chảo không chống dính. Cũng chưa bao giờ nấu ăn mà đồ nêm nếm chỉ có muối trắng với nước mắm mua 2000 đồng một lít.

Chi Nga chưa bao giờ nhớ bếp ga, nồi cơm điện, chảo chống dính, và nước mắm Nam Ngư đến thế. Cô đã ra nước ngoài rất nhiều lần, mỗi lần ở lâu đều thêm nước mắm, nhưng chưa bao giờ thêm mảnh liệt đến như bây giờ. Chi Nga thầm than thở bao giờ cô mới được tiếp tục hưởng thụ cuộc sống hiện đại đây? Thế nên chả cần phải diễn, nhìn cô tay chân lóng ngóng đút rơm vào bếp thì đúng là kiểu người mới học. Mẹ vừa đi lấy nước về đã thấy Chi Nga nhét một đồng rơm vào bếp làm khói bốc lên mịt mù. Mẹ vội chạy lại lôi rơm ra, kéo Chi Nga ra khỏi bếp, hét cho một cái vào mông.

“Mẹ vừa dạy thế nào mà lại nhét một đồng rơm vào bếp thế?”

Mắt Chi Nga đầy ảm ức, tuổi một bó mà còn bị mẹ hét mông. Hic, thôi đó là mẹ, bỏ qua đi.

Qua hai tuần vừa học, vừa giả vờ học nấu bếp. Cuối cùng Chi Nga cũng có thành tựu. Nấu cơm bằng bếp gang không bị tro tràn vào nồi, trứng rán không thành trứng bác và không bị cháy đen. Luộc rau thì dễ rồi, khỏi phải nói. Bữa cơm đầu tiên của Chi Nga được cả nhà nhiệt liệt hoan nghênh dù chỉ có trứng và rau luộc.

Mẹ cứ tấm tắc khen cô nhanh nhẹn, nghe lời khen của mẹ Chi Nga bất giác đưa tay sờ cái mông bị hét mấy lần trong lúc học nấu ăn. Có câu ngu si hưởng phúc của ngu si, càng biết càng bị bắt làm lắm việc. Thực ra Chi Nga biết mẹ rất chiều cô, nếu cô không đòi học nấu ăn, thì chắc cũng sẽ phải đợi đến khi cô vào đại học, ở xa mẹ rồi mới bắt đầu học. Nhưng vì Chi Nga đòi học, mà mẹ cô lại là một nhà giáo hết sức tận tâm, không dạy thì thôi chứ dạy thì phải đến nơi đến chốn. Mà khi đã dạy “thành tài” rồi thì tội gì mà không sai bảo chứ? Chi Nga bắt đầu hòa nhập lại với gia đình bằng việc nấu ăn như thế đấy.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 4: Bố về (Phần 1)

Ngủ trưa dậy, đồng hồ đầu giường chỉ ba giờ. Chiều nay anh trai được nghỉ nhưng mẹ lại đi dạy. Ông nội đi thăm đồng rồi. Chi Nga uể oải vươn vai ngồi nhìn anh trai làm bài tập. Anh trai thông minh, lại bị mẹ kèm cặp nghiêm khắc từ bé nên cô nhớ thành tích của anh rất tốt. Nhưng nhìn cái điệu bộ cứ nhìn vở được một phút lại ngó ra sân một cái của anh trai, Chi Nga rất muốn cười. Cái điệu bộ ham chơi của anh trai hiện rõ ra mặt.

Chi Nga bò xuống giường, chạy ra đóng cổng để mấy đứa trẻ con trong xóm khỏi tới rủ anh trai đi chơi. Chưa kịp khép cổng thì một cái xe đạp Phụng Hoàng phanh kít trước mặt cô. Một anh chàng khá bảnh mặc áo xanh nông trường và quần phíp, trông mặt rất quen nhảy xuống xe nhìn Chi Nga tươi cười. Chi Nga chưa kịp lên tiếng hỏi: “Anh tìm ai?” thì tiếng của anh trai kêu to mừng rỡ:

“Bố đã về!”

Tí nữa thì Chi Nga sốc mà ngã lăn ra đất. Quên mất là bố với mẹ hiện tại chỉ hơn cô vài tuổi, cả hai đều mới ngoài ba mươi nên mới nhìn bố, cô chỉ nghĩ đến anh chàng nào, chứ không thể kết nối được khuôn mặt trẻ này với cái mặt tròn và cái bụng bia của bố sau hơn hai mươi năm nữa. Hơn nữa ấn tượng của cô về bố hồi bé rất mờ nhạt vì ông luôn đi công tác xa nhà. Không có anh trai thì Chi Nga suýt không nhận ra bố. Bố bây giờ đẹp trai ghê. Hèn gì hồi trẻ mẹ rất hay ghen.

Bố xoa đầu Chi Nga, thân thiện hỏi:

“Sao ngây người ra thế?”

Chi Nga toét miệng cười, đỡ giúp bố cái túi nặng ở tay. Bố ngạc nhiên khi thấy hành động của cô, nét cười trên môi ông càng đậm.

“Con gái biết thương bố xách nặng rồi à? Nhưng cái này nặng lắm con không xách được đâu. Kha nhìn em gái mà học tập.”

Nói rồi bố lại xoa rối tung mái tóc đỏ hoe của Chi Nga. Thấy em gái được khen, Kha nhăn nhó đi cùng bố tới phòng khách. Bố đặt túi đồ xuống đất.

“Mẹ đi dạy à? Ông nội đâu?”

“Mẹ đi dạy chưa về, ông đi thăm đồng rồi ạ!”

Chi Nga lễ phép trả lời. Bố nhìn nhìn cô một tí rồi cũng cười, quay sang hỏi Kha.

“Con đang học à?”

“Vâng, tuần này con còn được mười toán đấy!”

Chi Nga giờ mới hiểu, cô hơi bĩu môi. Hóa ra là biết chiều nay bố về, nên anh trai cố tình kê bàn học ra cái cửa sổ hướng với cổng để bố nhìn thấy. Cái điệu bộ vừa làm bài vừa ngóng cổ lên nhìn ra cửa hóa ra là ngóng bố về. Chi Nga lắc lắc đầu, ông anh của cô thật lắm trò. Đây là cách đòi quà khéo của cu cậu đây mà.

Quả nhiên bố xoa đầu anh trai rồi tươi cười móc từ trong túi dưới chân đưa ra một chai nước mắm với khoảng gần hai cân thịt lợn với nửa cân thịt bò. Mắt Chi Nga sáng lên. Cô nhớ ra là bố thường mang thức ăn ngon bên ngoài về. Tiếc rằng bố là con trai trưởng, lương kỹ

sư cũng không đáng bao nhiêu, mỗi lần về mua một bữa ngon cho cả nhà với quà cho con đã hết nửa tháng lương. Nếu ở nhà khác thức ăn bố mua có thể ăn được vài bữa, nhưng kiểu gì tối nay cũng mời nhà hai chú, chỗ đồ ăn này, chỉ được bữa tối nay thôi. Bố đưa đồ ăn cho Kha, bảo đem cất xuống bếp. Chi Nga nhanh nhẹn đỡ thay Kha, cô cười nói:

“Để con, con còn úp lòng bàn, chứ để anh Kha cất thì chó mèo tha hết thịt.”

Chi Nga đi xuống bếp mà không biết bố cô còn nhìn theo lưng cô mãi. Khi Chi Nga quay trở lại, anh trai đang cầm trên tay một tượng đất hình sư tử. Chi Nga đột nhiên nhớ ra, năm đó vì bố chỉ mua mỗi một tượng đất hình sư tử nên hai anh em tranh giành nhau. Anh trai lỡ tay đẩy Chi Nga từ trên hè xuống, lúc ngã môi cô đập vào mép bậc thềm nên sưng to như quả táo. Lần ngã này để lại một vết sẹo mờ, sờ thấy hơi sần trên môi trái của cô. Khi hôn cô Quang rất thích cắn nhẹ vào vết sẹo ấy. Nghĩ đến đây Chi Nga khẽ tủm tỉm cười, thấy bố quay sang nhìn mình thì làm bộ háo hức hỏi:

“Bố, quà con đâu?”

Bố đang cúi đầu bới loạn trong ba lô, nghe thấy tiếng Chi Nga thì ngẩng đầu lên, mắt có chút bối rối.

“Bố nhớ mua rồi, mà không biết...”

“Bố làm mất rồi à?”

Môi Chi Nga trều ra, cố tỏ vẻ thất vọng, khiến bố càng lúng túng. Nhìn cánh tay bới loạn trong ba lô của bố, Chi Nga suyt chút nữa thì không nén được cười.

“Bố mua gì cho con?”

“Một con búp bê, nhưng mà chắc rơi đâu mất rồi.”

Chi Nga làm bộ cắn môi chực khóc, nhưng trong bụng thực ra là nín cười đến chảy cả nước mắt. Nhìn điệu bộ lúng túng của bố hồi trẻ dễ thương kinh khủng, cô còn muốn trêu bố thêm một lúc nữa. Thấy em gái sắp khóc, bố thì lúng túng không biết dỗ em gái. Kha còn bé nhưng ý thức được việc mấy năm nay bố rất ít khi về nhà mà em gái còn nhỏ nên hai bố con không thân thiết, nó bèn đưa con sư tử đất nung cho em gái để giải vây cho bố.

“Chắc bị rơi rồi bố ạ, con với em chơi chung với nhau cũng được.”

Chi Nga kinh ngạc nhìn ông anh ki bo kệt xỉ nhường đồ chơi cho mình, mắt bố thì sáng lên. Có gì vui bằng việc nhìn thấy mấy đứa con mình đều ngoan ngoãn, hiểu chuyện? Chi Nga vừa đỡ con sư tử thì Kha quay lại cười với bố.

“Lần sau bố nhớ mua đèn quà cho em nhé?”

Ờ, Chi Nga đã hiểu ông anh trai nham hiểm. Lần sau mua quà cho cô sao có thể thiếu phần của anh được. Thế là cho em gái sờ vào đồ chơi của mình một cái, lần sau có thêm món đồ chơi mới nữa. Sao bảo tự dưng anh trai lại tốt bụng thế. Có điều ông bố hiền lành của Chi Nga thì không nhận ra “âm mưu” của cậu con trai nhỏ nên cười híp cả mắt.

“Được được, nhất định sẽ mua đèn.” Sau đó thì nháy mắt với Kha nói nhỏ: “Sẽ có cả phần của Kha nữa.”

Bố vừa đi xuống nhà vệ sinh thì con sư tử trên tay Chi Nga cũng bị cướp đi. Hờ, cũng may lần này cô không giật lại nếu không chắc là

sẽ bị đẩy ngã xuống hè khiến môi sưng tều cho mà xem. Chi Nga nhìn bậc thềm bằng xi măng thì nuốt nước bọt, ngã dập môi chắc đau lắm nhỉ? Cô sờ sờ môi thăm nghĩ, thôi thì Quang sau này đành bỏ thói quen cắn vết sẹo mờ bên môi trái của cô đi vậy.

Nhìn ông anh trai đang mê mẩn sờ mó con sư tử đất, Chi Nga lắc đầu, xem ra anh trai cô cần được dạy dỗ lại, không thể ức hiếp em gái thế này được.

Nghe tin bố về, hai chú làm đồng xong chạy thẳng tới nhà Chi Nga chơi. Một lúc sau bà nội với ông cũng ở đồng về, mấy người lớn đang vui vẻ trò chuyện trên nhà. Hôm nay có cả nhà hai chú nên phải nấu cơm cho tám người lớn với năm đứa trẻ con.

Bình thường bà nội với hai thím sẽ phụ với mẹ. Nhưng bà nội lúc nào cũng không vừa mắt mẹ, mới hôm qua còn chỉ cây dâu mắng cây hòe, nói mẹ cả buổi tối nên chẳng có chuyện tối nay bà sẽ hỗ trợ nấu cơm. Thím út thì bầu đến tháng thứ tám rồi, người nặng nề thế kia sao ngồi xổm nấu cơm được. Thím hai thì lười chảy mỡ. Hôm nay lại là thứ bảy, có tiết sinh hoạt, mẹ chắc muộn sấm sơ mới về. Đến giờ ăn mà chưa có cơm nước, kiểu gì bà cũng mắng mẹ vuốt mặt không kịp.

Chi Nga thở dài, thôi thì hôm nay cô đành cứu cánh cho mẹ cô vậy. Chi Nga liếc nhìn ông anh trai, thấp giọng than thở.

“Lần nào bố về, tất cả cũng ăn ở nhà mình.”

Nhìn hai mắt sáng lên hình dấu đô la của ông anh trai, Chi Nga bấm bụng cười thầm. Anh trai cô là vua giữ cửa, không bao giờ để bản thân và gia đình chịu thiệt thòi cái gì. Quả nhiên nghe cụm từ “ăn ở nhà mình” thì lập tức lông mày anh trai nhú chặt lại, vẻ mặt phụng phịu khó chịu. Hắn đang nghĩ cách làm sao để khiến nhà mình không

mất đồ ăn. Chi Nga giả vờ không để ý, lại khẽ nói:

“Không thể để nhà mình lần nào cũng tốn đồ ăn được!”

Anh trai gật đầu như giã tỏi. Tay còn bắt chước bố giờ giờ lên sờ cằm. Nhưng vẫn chưa lên tiếng, chắc là vì chưa nghĩ ra cách gì.

“Tí nữa em lên vườn nhà chú út, hái rau nhà chú ấy, nhà chú ấy ăn ở nhà mình thì cũng phải đóng góp mới đúng. Còn nhà chú hai, làm gì được nhỉ? Hay là nhờ thím hai nấu hộ hai nồi cơm. Đẳng nào thì nhà mình cũng đặt được hai bếp thôi, cả nấu cơm nữa bao giờ mới xong?”

Chi Nga bỏ qua biểu tình phẫn khích trên mặt anh trai, tiếp tục than thở.

“Tiếc là mẹ về trễ, ai đi nhờ thím được đây?”

Anh trai quay sang nhìn Chi Nga với ánh mắt kiên nghị như kiểu đã chấp nhận cô vào hàng ngũ “những người giữ cửa”.

“Em gái ngoan, để đấy cho anh! Để anh đi!”

Chi Nga đạt được mục đích thì cười thầm, nhưng vẫn sợ anh trai sẽ làm hỏng việc. Ở quê hay nói xấu nhau lắm, nhớ anh trai nói cái gì không phải để thím hai nói xấu động đến mẹ thì không được. Chi Nga vội tóm tay anh trai, vẻ mặt khó xử.

“Để em vào đong gạo đưa cho anh, nhớ đâu thím hai lại bảo mẹ sai anh đi, rồi nói nhà mình ăn không của thím ấy thì chết.”

“He he, anh chạy đến nhờ, rồi bảo quên không đem gạo. Thím kiểu gì chả ngược nòng mà bảo không cần! Cả nhà thím ăn ở đây còn gì, phải

đóng góp chớ.” Trong giọng Kha còn có tiếng nghiêng răng. Cũng phải, lần nào bố mua thịt ngon về thằg cu Bin con chú hai cũng tranh giành thịt với anh trai, nên bị ghét là phải.

Chi Nga vỗ tay lên trán cao giọng tán thưởng ông anh. Tán thưởng thật ấỵ chớ, mới có mười tuổi mà đã lươn lẹo thế, thảo nào sau này ổng giàu thế không biết.

Chương 5: Bố về (Phần 2)

Nhìn đồng hồ đã bốn giờ hơn, Chi Nga xắn tay vào làm bếp. Dù sao cũng chả có ai hỗ trợ, nên phải làm sớm thôi. Cô cấp hai cái rổ lên vườn nhà thím. Bà nội rảnh hơn mẹ, lại có thím ở nhà nên nhà bên ấy trồng rất nhiều loại rau củ quả. Trước mặt mọi người bà luôn miệng nói muốn ăn thì lên mà hái, nhưng mà cứ vác rổ tới là thấy bà lườm nguýt. Được một hai lần như thế là mẹ thà đi chợ mua rau chứ chả dám lên đấy hái. Nhưng hôm nay bà còn bận buôn chuyện trên nhà trên đâu có thời gian mà lườm nguýt. Chi Nga cắt lấy bảy, tám trái mướp, nhổ một nắm hành hoa và một củ gừng, cắt một quả bí xanh, hái thêm mấy trái cà chua với một rổ rau sống. Có một mình Chi Nga không dám làm nhiều món. Làm mỗi món số lượng nhiều hơn một ít là được rồi.

Thịt lợn rửa sạch. Thịt này có một phần ba là mỡ, để kho tàu ngon nhất nhưng mà món đó là món lạ ở quê trong thời gian này. Mẹ còn chưa biết nấu, sao mà Chi Nga dám trổ tài? Thôi tốt nhất là luộc, thái mỏng. Trẻ con ăn được với cơm, người lớn có thể quán rau sống chấm mắm ăn. Vừa hay bố mang về một chai nước mắm ngon nữa chứ.

Anh trai hớn hờ đi về, chìa ngón tay cái đắc thắng về phía Chi Nga. Cô nhìn anh trai bằng ánh mắt sùng bái khiến Kha càng đắc ý. Nhưng đột nhiên mặt Chi Nga xịu xuống.

“Sao thế?” Kha vội vàng hỏi.

“Hôm rồi mẹ dạy em cách ngồi trông bếp củi mà em quên, hic, giờ làm sao anh? Hôm nay muộn mẹ mới về, không có cơm thì...”

Chi Nga mới nói đến đây đã thấy mắt Kha đảo nhanh nhìn vào nhà chỗ bà nội ngồi. Mới mười tuổi, nhưng anh trai có vẻ đã ý thức được hiềm khích của bà nội đối với mẹ rồi. Chi Nga giả bộ thăm dò.

“Hay em nhờ bà nội nhé?”

“Nhờ làm gì?”

Kha hơi gắt, thẳng nhóc nhìn Chi Nga hỏi:

“Anh trông được bếp, nhưng em có biết nấu không?”

Chi Nga chỉ chờ có thế, vỗ ngực tự hào.

“Cơm mấy hôm nay anh ăn, chả em nấu thì ai?”

“Nhưng hôm nay đông người!” Giọng Kha có chút chần chờ.

“Một lát mẹ về làm cùng em là xong ấy mà!”

Thế là Chi Nga cho thịt và mấy nhánh hành khô đập dập vào nồi nước rồi đặt lên bếp cho Kha trông. Cô chạy ra giếng rửa sạch rau và làm công việc vặt vả nhất: thái thịt bò. Nếu cơ thể trưởng thành thì thái nửa cân thịt bò với cô không có vấn đề gì, nhưng một con nhóc sáu tuổi, con dao đã to hơn tay nó thì đó lại là cả một vấn đề. Cũng may kỹ năng thái của Chi Nga tốt, sau hơn nửa tiếng xoay vần thì cũng xong miếng thịt bò. Chi Nga bê mâm nguyên liệu chuẩn bị tốt vào bếp, không quên úp cái lồng bàn tránh tro bụi.

Mở vung nồi thịt, dùng đũa thăm thử thấy thịt đã được. Chi Nga vớt thịt ra đĩa. Nhờ Kha giã nửa bát lạc sống rồi đổ vào nước luộc thịt. Đợt canh sôi lên cho mướp đã thái nhỏ vào, cuối cùng trước khi bắc

ra thì cho hành hoa và nêm vừa miệng. Món này dù Chi Nga chỉ đạo nhưng đưng tay đưng chân nhiều nhất là Kha. Thế nên cô cứ nức nở khen món ướp nấu lạc anh trai nấu ngon hết sảy khiến mũi Kha càng phồng, càng hăng máu giúp em gái.

Chi Nga bắc chảo lên bếp vừa luộc thịt xong, đổ lạc từ hũ sành ra, hướng dẫn Kha cách rang. Món này tương đối dễ, Chi Nga ngồi bên cạnh chừng là được. Bếp bên cạnh cũng được nhóm lên, Chi Nga cho mỡ vào xoong phi thơm với hành rồi cho cà chua cắt nhỏ vào đảo, sau đó đổ khoai tây vào đảo tiếp. Thêm ít nước và gia vị, đun chừng mười phút thì dậy vung, nhắc khỏi bếp, vùi vào tro ấm ngay sát hai bếp. Như vậy khoai vừa thơm vừa nhừ, vừa không phải đun lâu. Sau đó bếp lại được nhóm lớn để phi hành tỏi thật thơm làm món thịt bò xào bí xanh. Bếp bên cạnh lạc vừa rang xong được cho vào ủ trong khăn sạch. Chi Nga xào xong thịt bò, lại nhắc nồi khoai tây lên, nêm lại và cho hành vào là xong. Vừa lúc ấy mẹ về.

Thấy mọi người đang ngồi nhà trên cười đùa vui vẻ, nhìn cửa bếp chỉ thấy có hai đứa trẻ con chạy ra đón mẹ. Mắt mẹ thoáng đỏ lên. Mẹ vội vã lên nhà chào ông bà rồi chạy xuống bếp, không kịp nhìn bố với nhìn ánh mắt mĩa mai của bà nội. Vừa chạy xuống bếp, định hỏi bố mua cái gì về làm cơm thì thấy mấy món đã làm xong, mẹ kinh ngạc lắp bắp:

“Bà nội hay thím hai nấu cho mấy đứa vậy?”

Hai anh em quay sang nhìn nhau cười cười. Kha đáp:

“Mẹ, con với em nấu đấy!”

Mẹ ngồi xụp xuống ôm hai đứa vào lòng, lẩm bẩm:

“Có ai bắt các con làm đâu?”

“Hai đứa con muốn giúp mẹ mà.” Chi Nga lí nhí trả lời, nghe giọng có vẻ sợ trách cứ.

Quả nhiên mẹ vội tươi cười.

“Mẹ không trách hai đứa, để mẹ xem, hai đứa làm được gì rồi.”

Mở lồng bàn ra, thấy ba khối thịt lợn luộc chín tới còn chưa cắt miếng, hai đĩa to bò xào. Bên cạnh là một nồi đầy khoai tây xào và một nồi to canh mướp nấu lạc. Nhấc cái thìa lên thử, thấy món nào nêm nếm cũng vừa miệng, mẹ vô cùng ngạc nhiên quay sang nhìn thấy hai đứa con đang háo hức đợi nhận xét. Mẹ cười, mắt càng đỏ.

“Hai đứa giỏi lắm!”

Anh trai nghe thấy thế thì phấn khích cười to, lôi từ góc bếp ra cái rổ.

“Còn có cả lạc rang đang ủ để cho ông, bố với các chú nhắm rượu nữa nè mẹ.”

“Tốt, con trai mẹ giỏi!”

“May quá mẹ về, cắt thịt cho con!” Cái này Chi Nga nói thật, thái xong nửa cân thịt bò, tay cô đã nổi phồng nước rồi, thêm hai cân thịt lợn luộc chắc cô khỏi dùng đôi tay này quá.

“Được, để mẹ!”

Ý cười trên miệng mẹ càng sâu.

“Kha đi mua cho mẹ chút rượu, Chi Nga vào xếp bát cho mẹ!”

Mẹ chọt khụng người lại, vỗ trán nhăn mặt.

“Hai đứa quên thổi cơm à?”

Hai anh em quay sang nhìn nhau cười khúc khích.

“Con sợ mẹ về trễ nên chạy sang thím hai nhờ thổi hộ rồi.”

Kha cười đáp. Mẹ thở phào một cái. Thầm tán thưởng hai đứa nhà mình thật tháo vát.

Có thêm mẹ, tiến độ công việc đẩy lên thật nhanh. Chi Nga chạy đi vớt rau sống mới ngâm nước muối và nhờ mẹ pha cho bát nước chấm ngon. Chỉ một lát sau thím út ưỡn bụng dắt theo đứa em họ ba tuổi đi tới. Chưa nhìn thấy mặt đã nghe thấy tiếng than thở đau lưng, nặng bụng. Thím hai cũng ngay sau đó mở cổng đi vào, trên tay thím là một nồi gang to cơm vừa thổi.

Bà nội kinh ngạc nhìn mâm đồ ăn có canh, có rau có thịt đầy đủ, lại còn có đồ nhắm rượu cho hội đàn ông nữa. Bà liếc mắt nhìn đồng hồ, mẹ Kha mới về có nửa tiếng, thế thì ai giúp nó nấu ăn nhỉ? Là vợ thằng hai sao?

Ông, bố và hai chú ngồi một mâm, kèm thêm anh trai với cu Bin nhà chú hai. Số còn lại ngồi vào một mâm. Rượu đi vào vài lượt, mọi người đều xuýt xoa đồ ăn nấu khéo. Mọi người khen khiến mẹ cười híp mắt nói nhờ hai đứa nhỏ. Kha nhào vào mâm chỉ chỉ.

“Cháu nấu canh nè, luộc thịt nè, rang lạc nè...”

Mắt thấy cái nhú mày của thím hai, chắc là đang bực mình vì không được kể công đây. Chi Nga cười ngây thơ nói:

“Thím hai không nấu cơm giúp và mẹ không về kịp thì cháu với anh trai cũng chẳng nấu được. Với lại ăn ngon tại vì rau hôm nay cháu hái ở vườn nhà bà.”

Đằng nào sáng mai bà nội cũng biết cô hái rau trong vườn, rồi lại tha hồ lườm nguýt nót xách nói mé mẹ vì nghĩ mẹ sai cô đi hái. Tốt nhất là nói ra luôn trước mặt mọi người như thế này cho bà nội khỏi có cớ gây chuyện với mẹ. Nghe đến đây thì Chi Nga thấy bà nội hằm hằm quay sang lườm mẹ, cô vội vàng nín nọt.

“Rau bà nội trồng là số một.” Chi Nga quay sang nhìn bà nội cười ngọt ngào: “Cháu thích ăn rau của bà nội nhất.”

Chú út phì cười. Chú còn lạ gì tính bà nội, cũng không thích cái tính bủn xỉn ấy, thấy hôm nay cháu gái nói vậy thì chú làm bộ thuận miệng:

“Nếu thích thì bữa nào cũng sang vườn nhà chú mà hái nhé?”

“Dạ!” Hai đứa tham lam Kha và Chi Nga nghe thấy được ăn miễn phí thì đều reo lên thích thú.

Chi Nga tảng lờ đi như không nhìn thấy bà nội đang lườm mình. Từ hôm đó cứ ăn rau là Chi Nga vác rổ sang vườn nhà chú út hái. Lườm nguýt thì chỉ có tác dụng với người da mặt mỏng như mẹ thôi. Với đứa con nít sáu tuổi như Chi Nga, quan tâm mặt mũi làm gì?

Cơm nước xong xuôi, mấy người đàn ông lại chè nước hàn huyên. Lũ trẻ con thì chơi đùa trong sân. Thím út lấy lí do bụng to nên xin về nghỉ, thím hai dọn dẹp một xít cũng nói nhà không có người trông phải về ngó một cái, thành ra chỉ còn mình mẹ. Nhìn bóng lưng cúi xuống rửa bát của mẹ, Chi Nga chợt nhận ra thời trẻ mẹ đã phải chịu đựng không ít vất vả, tủi thân. Trước không nói làm gì, giờ có mình

bên cạnh, Chi Nga thầm hứa, sẽ phải giúp đỡ mẹ nhiều hơn.

Tối đó trong giấc ngủ lơ mơ. Chi Nga nghe thấy tiếng bố mẹ nói chuyện.

“... Tính mẹ như thế, em đừng để bụng...”

“Em đâu có để bụng, em quen rồi. Hôm nay nhờ có hai đứa nhỏ, chúng làm em vui quá.”

Chi Nga nghe tiếng cười khúc khích của mẹ. Tiếng bố đột nhiên thờ dài.

“Chi Nga, con bé đó... Anh thấy hình như nó khang khác?”

Chi Nga nằm trong chăn vội co người lại, hai tay lạnh toát. Ai bảo những ông bố thì kém tinh tế nào? Từ lúc cô xuất hiện thì cũng bây giờ mới gặp bố, ấy thế mà mới nói chuyện mấy câu đã nhận ra. Chi Nga căng tai nghe tiếp.

“Khác thế nào?”

“Anh thấy nó lớn hơn!”

Tiếng mẹ phì cười, đâm vào lưng bố, miệng lẩm bẩm: “Gần tháng mới về một lần, thấy con lớn hơn có gì lạ.” Bố cũng cười.

“Cũng đúng, nhưng anh thấy nó biết nghĩ hơn, chín chắn hơn. Nhưng như vậy cũng tốt, thế thì anh xa nhà mới yên tâm.”

Lòng Chi Nga được buông lỏng. Cảm giác gần gũi gia đình thật thích. Đã bao lâu rồi cô mới được nằm chung trên giường với bố mẹ nhỉ? Chi Nga hít sâu một hơi cảm giác đầm ấm đã rất lâu mới có lại này.

Nhưng chỉ năm phút sau thì cô vô cùng hối hận vì phải nằm cùng giường với bố mẹ bởi tiếng thở gấp, rên rĩ cứ quần quanh bên cạnh.

Hai cái người này cũng thật là, con biết gần tháng nay bố không gặp mẹ, cơ mà phải tôn trọng con gái một tí chứ, đợi con ngủ say đã nào. Mới nghĩ đến đây thân người Chi Nga bị đập một cái. Tiếng mẹ khe khẽ:

“Ôi, em đập phải Chi Nga, con bé dậy thì chết!”

“Ngủ như chết rồi biết gì!”

Giọng bố lâu lâu, có chút cáu kỉnh nhưng đôi tay bỗng cô lại hết sức nhẹ nhàng. Chi Nga bị bố bế đặt xuống đuôi giường.

À há, bây giờ thì Chi Nga đã hiểu tại sao hồi bé, cứ tối ngủ đầu giường, sáng lại xuống đuôi giường rồi. Thì ra thủ phạm là hai cái người này!

Im lặng được một lát, tiếng bố lại vang lên khe khẽ.

“Hiệp hai nhé?”

Chi Nga thực sự muốn khóc toáng lên mà không được, đành thò tay lên bịt tai, cố gắng nhớ xem đến bao giờ mình mới có phòng riêng, hình như nửa năm nữa thì phải. Ôi không, tối mai, kiểu gì cô cũng phải ra phòng khách ngủ với ông nội và anh trai!

---

*Cút rượu: đồ đựng chất lỏng có hình giống cái chai nhỏ, thường dùng để đựng rượu hoặc để đo lường, có dung tích khoảng bằng 1/4 lít.

Chương 6: Đi học

Sáng thứ hai bố lại đạp xe đi làm từ sớm. Chi Nga tỉnh dậy, tự đi rửa mặt thay quần áo. Anh trai đi học rồi. Mẹ phân cho cô hai bắp ngô làm đồ ăn sáng. Vừa gặm ngô Chi Nga vừa nghĩ, đã bao lâu rồi cô mới có lại cuộc sống nhàn nhã này? Mới cách đây chưa lâu ngày nào cô cũng quay cuồng với công việc, ngày nào cũng chỉ có hai điểm đến là nhà và bệnh viện. Cô luôn than thở là không có thời gian để đọc mấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình mà cô thích. Chả ngờ bây giờ cô lại rảnh đến mức cả ngày ngồi nói chuyện với kiến, chán đến mức xòe tóc ra đếm sợi.

Vừa gặm xong bắp ngô, thấy ngoài cổng lối nhỏ ba cái đầu nhòm vào, có đứa bé gái chắc cũng sáu, bảy tuổi nhìn thấy Chi Nga thì cười cười vẫy tay. Chi Nga quen cô nhóc này sao? Thấy cô trừng mắt nhìn mình, con bé cũng ngượng ngùng thu tay lại, quay sang nói gì đó với hai đứa còn lại. Đúng lúc ấy mẹ từ bếp đi ra, thấy thế thì cười cười, kéo Chi Nga từ trên hè xuống đẩy ra ngoài cổng.

“Con đi chơi với các bạn đi.”

Chi Nga vô cùng muốn phản đối nhưng có đứa trẻ sáu tuổi nào lại từ chối đi chơi không nhỉ? Cô đành giả bộ tươi cười chạy ra cổng.

Hóa ra mấy đứa nhóc này là bạn hồi nhỏ của Chi Nga, nhưng cô không có ấn tượng gì nhiều về ba người này. Chỉ mang máng nhớ được người vẫy tay gọi cô tên là Hường. Hai cô nhóc này đều bằng tuổi Chi Nga, thằng nhóc thì hình như hơn Chi Nga một tuổi. Nửa năm sau gia đình Chi Nga chuyển lên thị trấn, sau đó không còn chơi với mấy người bạn này nữa, đó là lý do Chi Nga không nhớ nhiều về

họ.

Mấy đứa nhóc dắt Chi Nga vào vườn chuối nhà thằng Cường ở xóm trên chơi trò làm nhà. Muốn chơi làm nhà phải cắt lá chuối làm lá lợp, bẻ que làm khung nhà. Thằng Cường thường trông nhà, thấy trẻ con đến chơi là đuổi cút. Nó hơn tuổi mấy đứa Chi Nga, lại to con nên đứa nào cũng sợ nó. Nhưng dạo trước trước ông nội Chi Nga vừa nện cho thằng nhóc đó một trận vì dám bắt nạt anh trai cho nên nhìn thấy Chi Nga thằng nhóc không dám đuổi. Chỉ sợ động phải cô thì ông nội cô lại tới nhà trói nó vào cột nhà, rồi bố mẹ lại nện cho nó một trận. Vì thế mà đám nhóc này muốn chơi ở vườn nhà thằng Cường thì nhất định phải rủ Chi Nga.

Làm nhà chán, hai người bạn nhỏ một người tên Hường, một người Chi Nga mới biết tên là Huệ nhặt được mấy cái nắp nước ngọt và nắp bia làm bát. Cậu nhóc duy nhất trong nhóm tên Dương cười hì hì đem “bảo vật” ra khoe. “Bảo vật” là một lưỡi dao lam cạo râu đã dùng đến cùn của bố Dương. Có dao cắt, có bát đĩa, bốn đứa: ba trẻ con, một đang giả làm trẻ con lại quay sang nhặt cỏ, hoa chuối thái thái nấu nấu chơi trò nấu cơm.

Nhìn khuôn mặt ngây thơ hoạt bát của ba người bạn nhí, Chi Nga không nén nổi tiếng thở dài. Trẻ con sau này đúng là đánh mất tuổi thơ. Cu Tít với bé Mít con anh Kha lúc sáu tuổi đều đi học cả ngày để ôn thi vào lớp một. Nếu không học nghiêm chỉnh thì không thể vào được trường điểm. Có chút thời gian rảnh thì chị dâu lại cho hai đứa nhóc đi học thêm. Ai đời, thân làm cô như Chi Nga mà tới nhà thăm cháu năm lần thì may ra gặp được một lần vì lần nào cháu nó cũng đi học. Chẳng biết giáo dục như thế bọn trẻ sau này sẽ tốt đến đâu nhưng hẳn là chúng sẽ rất tiếc nuối vì không có thời gian chơi đùa khi còn bé.

Tiếng í ới gọi của mấy bà mẹ cắt đứt dòng suy nghĩ của Chi Nga.

Nhanh như thế đã đến giờ cơm rồi sao? Không ngờ một đứa ghét trẻ con như mình lại có thể chơi cả buổi sáng với mấy đứa nhóc này. Chi Nga vừa cười vừa lắc đầu đi về phía hướng gọi của mẹ. Tiếng gọi của các bà mẹ trước bữa cơm có lẽ là điểm đặc trưng của các miền thôn quê.

Rửa tay xong đi vào bếp, anh trai đang ê a đọc bài thơ *Thương ông* cho ông nghe.

“Ông bị đau chân

Nó sưng nó tấy

Đi phải chống gậy...”

Thấy anh trai ngập ngừng, có vẻ không thuộc lắm, Chi Nga nhanh nhẩu đọc tiếp:

“Khập khiễng khập khà

Bước lên thềm nhà

Chân bước khó quá...”

Anh trai quay sang phẩn khích.

“Đúng, đúng rồi. Anh nhớ mãi không ra cái câu *Khập khiễng khập khà*.”

Ông và mẹ thì ngạc nhiên nhìn Chi Nga. Chi Nga chột dạ, đổ mồ hôi hột trong lòng. Mẹ hỏi:

“Sao con biết bài thơ này vậy?”

Cô phải giả bộ ngây thơ nói:

“Tối hôm qua con nghe anh Kha đọc mà.”

Thấy Kha định mở miệng nói bài này sáng nay anh mới được học thì Chi Nga đã dúi vào tay anh hai viên tròn tròn. Không cần nhìn xuống cũng biết là hai viên kẹo bòn bon nên Kha ngậm chặt miệng lại. Tối qua có đọc bài kia hay không đâu có quan trọng, có kẹo ăn là được rồi. Kha thấy lạ là sau cái hôm sốt cao ấy, em gái nó dường như thay đổi. Mà thay đổi như thế nào thì khó nói lắm. Hình như là... khôn hơn thì phải. Lâu rồi Kha không có bắt nạt được con nhóc này.

Tiếng của mẹ vang lên đầy ngạc nhiên:

“Con nghe đọc thôi cũng thuộc sao?”

Chi Nga tươi cười gật đầu. Mẹ quay sang ông nội cảm than:

“Biết vậy năm nay con cho con bé đi học luôn rồi.”

Ông cũng cười quay sang xoa đầu Chi Nga khen giỏi. Chi Nga sinh cuối năm, nên đầu năm học này đi học thì còn thiếu đến năm, sáu tháng mới đủ sáu tuổi. Mẹ sợ đi học sớm nên để năm sau mới cho đi học. Mắt Chi Nga chột sáng lên. Sao cô lại không đi học nhỉ? Mấy ngày nay cô đã chán ở nhà đến phát ngấy rồi. Tivi ngày chỉ phát có bốn tiếng và có độc một kênh duy nhất, không sách báo, không internet. Ngày nào cô cũng ngồi ngốc từ sáng đến tối. Lâu lâu chơi với bọn trẻ con một tí thì thấy mới lạ, chứ ngày nào cũng bắt cô chơi làm nhà với nấu cơm chắc cô sớm điên mất. Cô đã hai tám, là hai tám tuổi rồi đấy.

Ăn trưa xong, mẹ lấy cặp xách ra chuẩn bị đi dạy. Chi Nga chạy theo

tóm yên xe đạp làm mẹ phải ngoảnh đầu lại.

“Cho con đi học, cho con đi học đi mẹ!”

Mẹ cười cười xoa má cô.

“Năm sau sẽ cho con đi.”

“Không cho con đi, cho con đi bây giờ đi mà!”

Mẹ chỉ cho là con nít làm nũng, kêu Kha lôi em gái vào ngủ trưa còn mình thì leo lên xe đạp đi dạy. Chi Nga không ngủ nổi, cô chán quá đành lôi đồng sách vở lớp một của anh trai từ dưới đáy tủ sách ra, bày đầy giường. Kha thấy em gái lục lọi đồ thì hé mắt nhìn, hỏi:

“Lại muốn anh dạy học à? Được mấy hôm thì ném sách?”

“Trước anh dạy em học à?”

Kha làu bàu nói:

“Sao dạo này hay quên thế?”

Đúng rồi, bây giờ Chi Nga mới nhớ, mẹ bận rộn vì thế luôn bắt anh trai trông cô. Anh trai rất hay lôi sách báo ra đọc cho cô nghe. Rảnh rang thích chơi trò thầy giáo, còn lôi sách lớp một ra dạy cô. Chi Nga còn biết đọc trước khi đi học cơ, điều này khiến mẹ khi đó vô cùng ngạc nhiên. Nhưng mà anh trai dạy đến lúc nào thì cô mới biết đọc? Bây giờ đã biết đọc hay phải đầu năm học sau? Chi Nga vớ lấy cuốn sách tập đọc lớp một. Bỏ qua đoạn ghép vần, trực tiếp mở một đoạn văn.

“Anh Kha xem em đọc đoạn này có đúng không nè?”

Chi Nga lay lay vai anh trai. Kha dụi dụi mắt, lật người, nửa nằm nửa bò nhìn vào cuốn tập đọc. Máu làm thầy giáo lại nổi lên.

“Đọc sai anh vụt thước kẻ đấy!”

Chi Nga dạ thật to rồi, giả vờ chậm chậm đọc hết đoạn văn mẫu.

Trái với suy nghĩ của Chi Nga là Kha sẽ ngạc nhiên, anh trai chỉ nhúu nhúu mày rồi nói:

“Sao lại đọc tốt hơn tháng trước nhỉ? Chả sai từ nào. Rõ là cả tháng trước em không học mà?”

Thấy không bắt được lỗi nào của Chi Nga, Kha chán nản xoay người nằm ngủ tiếp. Chi Nga như mở cờ trong bụng. Hóa ra ở độ tuổi này cô đã biết đọc rồi sao? Cô có lên cười lớn vỗ ngực tự phụ không đây? Thế mà hơn tháng này cô phải giả vờ làm người mù chữ.

Năm học đã sắp hết một học kỳ rồi nhưng học sinh lớp một thời này ngoài yêu cầu biết đọc, biết ghép vần, đếm được đến 100 và làm phép tính cộng trừ trong phạm vi 20 là đạt. Vậy thì cô có thể nhảy vào học lớp một bất cứ khi nào. Điểm thuận lợi là mẹ cô lại là giáo viên ở trường tiểu học duy nhất trong xã này.

Buổi chiều mẹ về sớm. Thấy trên giường ở phòng khách bày la liệt sách vở. Mẹ túm lấy cái chổi ở góc nhà nện hai cái vào tường.

“Kha, sao lòi hết sách vở ra thế? Về nhà dọn giường cho ông nội ngay!”

Kha đang chơi bắn bi cách đó không xa chạy vội về, cau có nói:

“Chi Nga, không phải con. Con bé lôi sách vở ra từ trưa đến giờ.”

Lúc này mẹ mới chú ý, trong đồng sách vở là đứa con gái nhỏ bé của bà, đang ngồi xồm cồm cầm bút chì tập tô. Bà dịu giọng hỏi:

“Chiều mẹ không cho đi học, nên tự học ở nhà hả?”

Chi Nga cười khanh khách, đáp “vâng ạ”. Mẹ ngồi xuống nhìn nhìn quyển tập tô cũ của Kha, không nhìn ra được chữ nào do Kha viết, chữ nào do Chi Nga viết nên không thấy ngạc nhiên. Hơn nữa, thân thể nhỏ bé này lần đầu cầm bút nên Chi Nga có cố viết thế nào thì chữ cũng không đẹp, có chút run rẩy như mới tập viết. Mẹ lại hỏi:

“Thế ở nhà Chi Nga tự học được gì rồi?”

“Con không tự học, anh Kha dạy con học!”

Mẹ cười lại càng tươi. Anh trai thì hai mũi phồng lên. Chi Nga lật sách ra đọc một đoạn văn cho bà nghe. Lúc đầu bà không chú ý vì tưởng Chi Nga học vẹt, nhưng sau đó thì kinh ngạc khi nhận ra là con gái mình biết đọc thật. Vừa lúc đó chú út đi vào tìm ông. Mẹ lấp bấp nói:

“Chú, chú xem, Chi Nga nó... nó biết đọc này!”

Chú út không tin lắm, xé mảnh báo bọc túi đồ trên bàn thờ, chỉ chỉ vào ý muốn bảo Chi Nga đọc. Chi Nga cầm cầm tờ giấy, giả bộ nghĩ nghĩ. Khi mà cả mẹ và chú út đều cho rằng Chi Nga quả nhiên học vẹt thì cô bắt đầu chậm chậm đọc.

“... tìm người... thân... tên là... bỏ nhà ra đi vào ngày... khi đi mặc áo trắng quần ka ki... ai tìm thấy xin liên hệ...”

Nhìn ánh mắt kinh ngạc và vui mừng của mẹ và chú út, Kha bấu bấu môi nói:

“Là con dạy em đấy, em còn đọc được hết bảng cửu chương rồi.”

Chi Nga bấu môi nghĩ trong bụng: mấy hôm trước thấy anh trai đọc sai bảng cửu chương nên mới tốt bụng nhắc nhở, sao qua miệng anh trai lại là cô được anh trai dạy? Thôi, vậy cũng tốt, đỡ phải giải thích sao cô biết đọc, biết làm toán.

Mẹ xoa đầu hai đứa luôn miệng khen “giỏi”. Chi Nga mè nheo nói:

“Cho con đi học đi mẹ, đi mà!”

Vừa nói Chi Nga vừa đưa ánh mắt cầu xin sang chú út. Tốt xấu gì thì mấy hôm trước cô cũng trông bé Thanh cho chú cả buổi, phải ủng hộ cô chứ?

Chú út cười hì hì.

“Học hết lớp một cũng chỉ biết đến thế này thôi. Chị cho cháu nó đi học đi, nó đang thích!”

“Nhưng bây giờ đã kết thúc một kỳ rồi.”

Chi Nga lại mè nheo.

“Mẹ dạy ở trường mà, cho con đi học, đi mà!”

Mẹ nói chuyện với chú một lát sau đó nấu cơm. Tối tắm rửa cho Chi Nga xong thì mẹ đặt Chi Nga và Kha lên xe đạp, đạp lên thị trấn và dừng lại ở một bưu điện nhỏ. Mẹ cho hai anh em Chi Nga vào buồng điện thoại cùng mẹ. Hóa ra mẹ gọi điện cho bố. Mẹ giải thích cho bố

chuyện muốn cho Chi Nga đi học sớm rồi đưa máy cho Chi Nga. Đầu dây bên kia là giọng nói ấm áp của bố.

“Chi Nga muốn đi học hả?”

“Vâng ạ!”

“Vậy phải ngoan, không được làm mẹ giận nhé?”

“Vâng ạ!”

Vậy là việc đi học của Chi Nga được quyết định. Giữa tháng mười hai Chi Nga được cho vào học lớp 1B trường tiểu học Ngọc Thiện. Mẹ nói với cô giáo chủ nhiệm tên Triển, cũng là bạn thân của mẹ là cho Chi Nga “học nhờ” vài buổi. Số lớp không có tên cô. Mẹ muốn quan sát thêm việc học của Chi Nga, dù sao xen ngang vào học giữa năm thế này cũng khó nói.

Vì Chi Nga biết đọc và biết làm tính rồi cho nên việc theo học không gặp khó khăn gì. Trong lớp còn nhiều bé chưa ghép vần thành thạo thì Chi Nga đã đọc trôi chảy, cho nên cô giáo cứ trách mẹ sao không cho Chi Nga đi học sớm. Thấy Chi Nga dễ dàng theo học, mẹ cũng có chút sốt ruột nghĩ cách nói chuyện với hiệu trưởng để cô được nhập học chính thức.

Vài hôm sau lớp có người dự giờ đột xuất. Đoàn dự giờ có một nhân viên của huyện, có hiệu trưởng, hiệu phó nên cô giáo Triển vô cùng lo lắng và áp lực. Học sinh thì lại khác, nếu cô Triển có thời gian chuẩn bị và nhắc nhở học sinh một chút thì có lẽ chúng còn cảm thấy chút áp lực. Còn bây giờ mấy đứa trẻ con chỉ thấy tò mò, chốc chốc lại quay lưng nhìn mấy người lớn đằng sau.

Cô Triển cầm phấn viết tên bài tập đọc, nhưng chắc vì run mà làm rơi

phấn. Cô luống cuống cúi xuống nhặt. Chi Nga ngồi bàn đầu nhanh tay nhặt phấn đưa cho cô, không quên cười một cái thật ấm áp động viên cô. Nghe nói cô Triển học chế độ 10+2 ngày xưa, tức là học mười năm phổ thông, rồi học tiếp hai năm nghề sau đó dạy học. Mà thời gian gần đây bộ giáo dục đang muốn thay thế dần số giáo viên này. Do đó cô Triển có áp lực lớn, sợ bị mất việc.

Bài đọc hôm đó là bài *Cánh đồng*. Người đọc trôi chảy nhất lớp này không ai khác là Chi Nga. Nhưng Chi Nga không phải là học sinh chính thức của lớp, dù những người dự giờ không biết nhưng cô giáo Triển cũng không dám gọi cô đọc bài. Một bạn gái ngồi giữa lớp được gọi đọc. Giọng không to lắm, thỉnh thoảng vấp mấy từ. Bài đọc độ nửa trang giấy nhưng cũng mất đến năm phút mới đọc xong. Thấy cô Triển thở phào một cái, Chi Nga thầm nghĩ hóa ra tiêu chuẩn cũng không cao. Bé Tít nhà anh Kha sau này, lớp một đã có thể đọc rất nhanh và rõ rồi.

Tiếp đó cô Triển ghi ra một số từ trong bài đọc, sau đó gọi các bạn lên đọc lại và mỗi bạn đặt câu với một từ. Đa phần các bạn đều thuận lợi đặt câu. Nhiều câu nghe rất buồn cười, nhưng như thế mới phù hợp với suy nghĩ ngây ngô của trẻ nhỏ. Cứ từ nào được đặt câu cô Triển sẽ gạch bỏ từ đó. Trên bảng còn một từ duy nhất: thừa ruộng. Ôi, các bạn nhỏ có vẻ gặp khó khăn với từ này nhưng Chi Nga nhớ khi cô học lớp một đã từng đặt câu với từ này. Cô giáo chủ nhiệm ngày đó còn tìm mẹ khen nức nở.

Mắt thấy mồ hôi cô Triển rịn đầy trán, cô ấy không thể kết thúc được phần này vì còn một từ chưa đặt câu. Nếu rơi vào tình huống này, đáng ra cô ấy chỉ cần nói từ cuối cùng này sẽ là bài tập về nhà, ngày mai cô sẽ kiểm tra lại xem các em đã đặt câu được chưa. Nhưng có thể nghiệp vụ sư phạm của cô chưa tốt hoặc cô Triển quá run mà không nghĩ ra nên cứ luôn miệng hỏi có em nào đặt được câu không.

Chi Nga quay lại thấy thầy hiệu trưởng đang chăm chú nhìn cô Triễn, lòng cô chột động. Nếu gây được ấn tượng tốt với thầy, thì việc nhập học của cô hẳn là dễ hơn nhiều. Nghĩ vậy Chi Nga bèn giong tay. Cô Triễn như chết đuối vớ được cọc, vội vã gọi. Chi Nga đứng thẳng, mỉm cười với cô.

“Thưa cô, câu của em là: Ngoài cánh đồng, các bác nông dân đang cày bừa hết thửa ruộng này đến thửa ruộng khác.”

Đây là câu mà Chi Nga đã đặt cách đây hai mươi mốt năm, thật không ngờ đến bây giờ vẫn còn nhớ. Câu này tình cờ lại có tới một nửa số từ vựng mà cô Triễn ghi trên bảng. Chi Nga cảm giác thầy hiệu trưởng đang nhìn cô. Cô hắng giọng nói tiếp:

“Một câu khác là: Em đang học đặt câu với từ thửa ruộng.”

“Câu nữa là: Thửa ruộng nhà em to gấp đôi nhà bạn Tí.”

“Câu nữa là:...”

“Được rồi, chỉ cần một câu thôi. Tốt lắm, em ngồi xuống đi.”

Ở cuối lớp Chi Nga đã nghe thấy tiếng cười của mấy thầy cô. Ai đó còn nói “em học sinh này thật thú vị”, chắc hẳn là một ai đó trong đoàn người dự giờ. Giờ giảng kết thúc, cô Triễn thấy thành công, còn Chi Nga thấy mình gây ấn tượng không tồi. Học sinh nghiêm chào cô rồi túa ra về. Thầy hiệu trưởng và hiệu phó tiến lên nói với cô Triễn mấy câu. Chi Nga cố gắng sắp xếp sách vở thật chậm để xem họ nói gì, cũng là cố gắng để thầy hiệu trưởng nhìn lại cô một cái.

Quả nhiên khi nhìn thấy Chi Nga thầy hiệu trưởng thân thiết hỏi:

“Tên em là gì?”

“Thưa thầy, tên em là Chi Nga ạ!”

Chi Nga lễ phép trả lời. Cô Triển bên cạnh cũng nhanh nhẩu.

“Con gái cô Ngân đó thầy, học sinh học ké lớp em được nửa tháng rồi.”

Thầy hiệu phó ồ lên một tiếng, quay lại hỏi Chi Nga:

“Sao em không nhập học từ đầu năm?”

“Vì không đủ tuổi ạ.”

Cô Triển thay Chi Nga trả lời.

“Nhưng mà đáng tiếc lắm, bài kiểm tra học kỳ một, con bé đạt điểm cao nhất lớp.”

“Thật sao?”

Thầy hiệu trưởng hứng thú hỏi. Chi Nga cười khanh khách, hồn nhiên mở cặp đưa bài kiểm tra ba môn: văn, toán và chính tả cho thầy xem. Ba con mười đỏ chót. Thầy hiệu trưởng nhìn bài kiểm tra rồi lại nhìn Chi Nga, ánh mắt có vẻ đang cân nhắc cái gì. Chi Nga biết nếu muốn vào học giữa năm thế này thì kết quả kiểm tra rất quan trọng, thế nên mới cẩn thận giữ bài kiểm tra này lại.

Tối đó, Chi Nga giả bộ ngây thơ kể chuyện buổi chiều đi học cho mẹ nghe. Mẹ nghe cẩn thận, sau đó có vẻ vui. Lúc chú út xuống chơi, mẹ kể lại chuyện, cười cười nói việc xin vào học của Chi Nga hẳn có khả năng rồi. Chỉ cần thầy hiệu trưởng đồng ý là được, mai mẹ sẽ đề cập

chuyện này với thầy.

Chi Nga thở phào. Rốt cuộc cũng được chính thức đi học, như thế này còn tiết kiệm được một năm học nữa chứ. Nếu mà có thể tiết kiệm được bốn năm học thì có thể cùng vào đại học với Quang rồi. Kiếp trước điều đáng tiếc nhất của cả hai người là không được làm một đôi campus couple.

Năm thứ hai đại học Chi nga mới quen Quang, khi đó anh đã tốt nghiệp đại học. Khi anh quyết định quay lại học văn bằng hai thì cô cũng tốt nghiệp. Mỗi lần xem phim, thấy những đôi tay trong tay, dung dăng dung dẻ đi trong sân trường, Chi Nga lại thấy tiếc nuối. Cô luôn miệng nói tại sao em lại kém anh bốn tuổi, tại sao em lại không gặp anh sớm mấy năm? Anh cười nói: vì ông trời thương anh, muốn anh tập trung học hành cho xong nếu không sẽ bỏ học mà đi tán gái mất. Quả thực năm đó Quang rất vất vả mới theo đuổi được Chi Nga.

Năm đó hai mươi tuổi cô mới gặp anh, còn bây giờ sáu tuổi cô đã biết anh, vậy thì giấc mơ làm campus couple* có khi nào thực hiện được không nhỉ? Chi Nga cười thầm, bốn năm cách biệt sao? Trong đầu cô đã có một kế hoạch nhỏ.

*Campus couple: Cặp đôi trong trường học.

Chương 7: Bị bắt nạt

Mấy ngày sau Chi Nga chính thức vào học lớp 1B. Giấy tờ của cô được làm như một học sinh nhập học từ đầu năm. Thế mới biết, quen thân tiện thế đấy.

Chi Nga hàng ngày đi học cùng anh trai vì kì này hai anh em học buổi chiều còn mẹ dạy buổi sáng. Nhưng Kha ham chơi, chỉ lúc đi là đưa em gái đến trường còn lúc về thì chạy biến đi chơi với đám bạn.

Chi Nga vào học dở dang khi các bạn trong lớp đã kết bạn cả rồi, hơn nữa cô Triển còn rất ưu ái Chi Nga khiến các bạn trong lớp không ưa. Trong đầu có kế hoạch học nhảy lớp, lại chẳng hứng thú gì với mấy đứa nhóc con, đi học thảnh thơi còn tiểu sốn, ị đùn nên Chi Nga cũng lờ đi coi như không quen biết ai trong lớp. Chỉ có với thầy cô thì cô luôn lễ phép, tỏ ra thông minh và thân thiện.

Kết quả là: Chi Nga bị ghét.

Bọn con trai trong lớp nói: kiêu căng, nhờ hơi mẹ (vì mẹ Chi Nga là giáo viên của trường).

Bọn con gái nói: đồ nịnh hót giáo viên.

Chi Nga biết chuyện nhưng chẳng thèm nói gì, nghĩ trong bụng: ai thèm quan tâm chứ. Một người hai mươi tám tuổi như cô mà còn muốn chấp nhận mấy đứa nhóc sáu tuổi sao?

Thái độ bất cần của Chi Nga đem lại kết quả là: lại càng bị ghét.

Tan học, Chi Nga một mình cầm cặp sách đi bộ theo con đê làng về nhà. Trên đê cũng có vô số những đứa trẻ khác đi bộ về. Con đê khá dài, sườn đê trồng cỏ tươi tốt, dưới chân đê là cánh đồng vừa cấy vụ đông xanh ngút ngàn. Cảnh tượng nói chung cũng đẹp và nên thơ nếu Chi Nga không nhớ lời nhận xét của cu Bin vài năm trước về con đê này. Nó nói con đê này là nơi ra đời của bao nhiêu đứa trẻ trong làng. Lúc đầu Chi Nga không hiểu, sau này mới lú lẫm không nói được gì khi nhớ ra triền đê này là nơi hẹn hò lí tưởng của đám thanh niên trong làng mỗi tối và ở miền quê này bây giờ và nhiều năm sau đó vẫn chưa xuất hiện nhà nghỉ tính tiền theo giờ. Phát hiện này khiến Chi Nga cười muốn sặc khi ấy. Thằng em họ của cô có cần ăn nói ẩn dụ thế không?

Đang miên man suy nghĩ thì có người đẩy mạnh vào vai của Chi Nga. Vì đang đứng ở mép đê nên Chi Nga bị ngã, không biết lăn bao nhiêu vòng cuối cùng dừng lại bằng việc rơi tồm xuống ruộng lúa dưới chân đê. Chi Nga choáng váng, cố gắng gượng dậy, lóp ngóp bò ra từ ruộng lúa. Tiếng cười chỉ trỏ của đám trẻ con vang lên không dứt. Cả người Chi Nga dính bùn, cặp sách quần áo ướt nhoét. Mặt mày, đầu tóc cũng đầy bùn đất. Nhìn cô muốn có bao nhiêu chát vật có bấy nhiêu. Nếu cô đúng là một đứa bé sáu tuổi, lúc này hẳn là bật khóc rồi.

Một cái bóng nhỏ vừa nhảy vừa chạy như bay tới. Đó chả phải anh trai thì ai? Chắc ai đó nhìn thấy cô bị ngã lên báo với anh.

Chi Nga chỉ cho là trò đùa ác của mấy đứa trẻ con, trong bụng thấy bức mình một chút chứ tuyệt đối không thấy tủi thân. Nhưng khi thấy ông anh trai hấp tấp lo lắng hỏi: “Có làm sao không?” thì Chi Nga bỗng dưng bật khóc.

Nhiều năm trước anh trai cưới vợ, Chi Nga và chị dâu không ưa nhau vì thế hai anh em càng ngày càng xa cách. Anh chị và các cháu

ra nước ngoài thì liên lạc lại càng thưa thớt hơn. Ngay cả khi Quang mất, anh trai cũng chỉ gọi hỏi thăm bằng những câu khách sáo, thật tâm không hỏi cô được một câu chân thành “Có làm sao không?” như lúc này.

Thấy Chi Nga khóc, anh trai nhảy chơi chơi và chỉ tay vào đám trẻ con đang bu xung quanh nhìn, mặt anh trai đỏ gay lên quát:

“Đứa nào đẩy em ông? Đứa nào? Giỏi ra đây, ông đập chết!”

Chi Nga nhanh mắt nhìn thấy thằng cu Tuyên học cùng lớp với cô, nhà hắn cũng chỉ cách nhà cô có mấy bước chân. Cụ nội thằng cu này là anh trai của ông nội cô, vì thế nó phải gọi anh em cô là cô chú. Chắc mấy đứa trong lớp xúi nhau để thằng nhóc này đẩy Chi Nga đây. Mắt thấy thằng nhóc có vẻ chột dạ định rời đám đông chạy về trước. Chi Nga giơ tay chỉ.

“Nó, thằng ý đẩy em!”

Quả nhiên nghe thấy thế, thằng nhóc càng co giò chạy mau hơn. Anh trai đập mấy thằng nhóc chắn đường, đuổi theo. Cu Bin nhà chú hai học trên Chi Nga một lớp từ đâu cũng xuất hiện. Sau khi chìa tay ra kéo Chi Nga đứng dậy, mặt nó hiện vẻ chán ghét khi nhìn bùn đất trên người cô lem vào tay nó. Chi Nga biết thằng nhóc này từ bé đã nổi tiếng ưa sạch sẽ. Mặc dù khó chịu nhưng nó vẫn lẩm bẩm:

“Để em đưa chị về.”

Chi Nga mỉm cười, dù tâm hồn có già cỗi cỡ nào thì một cô gái luôn luôn muốn được anh em mình bảo vệ. Cô đáp:

“Ừ, đi về!”

“Vừa khóc vừa cười, khó coi chết đi được.”

Cu Bin vẫn lăm bằm như một ông già, nó đi lên trước cô vài bước gạt mấy đứa đứng xem ra hai phía cho cô có lối đi. Không đi sóng đôi, nhưng cứ vài bước lại quay đầu nhìn một cái xem cô có theo kịp hay không.

Hai chị em đi về đến đầu làng thì thấy anh trai đang nhăn nhó bị mẹ xách cổ đứng đợi. Vừa nhìn thấy Chi Nga thì mẹ sừng sốt chạy vội tới hỏi dồn dập:

“Có bị làm sao không?”

Tay mẹ bắt kể bản thủ, bầm đất mà sờ nắn loạn trên người Chi Nga tìm xem cô có bị đau chỗ nào không. Cũng may ruộng đầy nước với bùn nên ngã không đau, chỉ bầm với hơi thôi. Mẹ càu nhàu nhìn Chi Nga một lần nữa.

“Bảo sao thằng Kha lại nổi điên lên đuổi đánh cu Tuyên như thế, thằng nhóc kia cũng mất dạy thật, sao lại làm như thế với con gái chứ?”

“Sao mẹ không để con tấn cho nó một trận?”

Kha hung hăng hỏi nhưng bị mẹ lườm cho một cái thì im bặt. Mẹ vừa đi làm cỏ ngoài đồng về, thấy Kha đang đuổi đánh con cu Tuyên chạy trốn chết. Ông nội của Kha là người bệnh cháu số một trong làng thì bà nội với mẹ của Tuyên là số hai và số ba. Để hai thằng nhóc này đánh nhau thì kiểu gì hai nhà cũng có cảnh gà bay chó sủa vài tháng là ít. Thế nên mẹ phải xách cổ Kha lại. Nhưng nhìn thấy con gái lăm lem bản thủ từ đầu đến chân thì lại thấy tiếc vừa nãy không để con trai đấm thằng nhóc kia mấy cái.

Chi Nga được mẹ cho lên xe đạp, chở về nhà trước. Tắm rửa sạch sẽ cho cô xong, mẹ kéo ba đứa trẻ vào buồng dặn tuyệt đối không được kể chuyện này cho ông nội nghe. Nói rồi mẹ chạy qua nhà thằng nhóc Tuyên. Kha được ông bệnh nhiều thành quen, nên chưa bao giờ chịu ầm ỹ, giờ thấy em gái bị bắt nạt mà cậu không được đánh lại nên tức. Kha cứ liên tục vỗ về em gái.

“Yên tâm, thằng đó nhất định chết với anh.”

Nhìn bộ dáng anh trai như kiểu chỉ cần nhìn thấy cu Tuyên sẽ lao vào đánh, Chi Nga vừa buồn cười, vừa cảm động.

“Thôi anh ạ, anh đánh nó về mẹ lại đánh anh đấy!”

Bố không ở nhà, mà anh trai thì nghịch ngợm vô cùng, ông lại bệnh nên ở nhà chỉ có mẹ mới trị được anh trai. Mà không biết bố nói gì với ông, chỉ riêng mẹ cầm roi đánh anh trai là ông không bệnh. Anh trai mà bị mẹ đánh là ông xách điếu cày sang hàng xóm rít, chắc là vì bản thân ông cũng sợ không thắng được sự mè nheo của thằng cháu đích tôn mà lên tiếng bệnh. Vì vậy mà muốn dọa anh trai chỉ có cách đem mẹ ra dọa. Quả nhiên nghe thấy Chi Nga nhắc tới việc mẹ đánh thì bàn tay của anh trai vỗ vai cô nhẹ dần, miệng anh ấp úng mãi không nói tiếp được. Sau đó anh trai quay sang nhìn cu Bin vẫn im lặng nãy giờ. Thấy bị chiếu tướng thằng nhóc nhảy dựng lên.

“Không được, em sợ mẹ với bà thằng Tuyên lắm. Đánh nó rồi mẹ nó với bà nó đến tận nhà chửi, bố em lại nhốt em vào chuồng lợn.”

Chú hai rất hung tính, nếu đánh con thì chỉ có nước thừa sống thiếu chết. Bố với chú út khuyên nhiều lần mới đỡ chút, chuyển từ đánh con sang ném vào chuồng lợn. Nghe có vẻ tốt hơn là bị đánh, nhưng mỗi lần ném vào chuồng lợn thì phải đợi tới tối mịt, bị đói lả ra, thím hai khóc lóc cầu xin thì chú mới thả ra. Mà với một đứa ưa sạch sẽ

như thằng Bin thì hình phạt này so với bị đánh cũng không khá hơn là mấy. Nghe thấy thế anh trai cũng ghen hòng không dám sai thằng em đi đánh cu Tuyên nữa.

Một lát sau mẹ về, mặt đỏ bừng, có vẻ giận lắm. Chi Nga thờ dài, mẹ có bao giờ cãi nhau với ai đâu. Sang nói chuyện với mẹ và bà cu Tuyên, chắc người ta chả để ý lí lẽ nói qua nói lại khiến mẹ phát bực. Chi Nga tụt xuống giường, chạy lại cầm tay mẹ đong đưa.

“Mẹ ơi đi nấu cơm!”

Mẹ thấy con gái hiểu chuyện thì gượng cười xoa đầu Chi Nga một cái rồi thờ dài dặt tay cô vào bếp. Chi Nga nghe thấy mẹ lắm bầm rất nhỏ: “Biết thế vừa nãy để mặc thằng Kha đánh cho cu Tuyên một trận.”

Hôm sau, không biết mẹ dặn gì anh trai, thấy anh cẩn thận đưa Chi Nga đến tận lớp. Vừa vào lớp anh đã đứng trên bục giảng chỉ vào Chi Nga nói:

“Em gái tao, đứa nào bắt nạt, tao đập chết!”

Nói xong thì phồng má trợn mắt nhìn cả lớp một lượt mới nghênh ngang ra khỏi lớp. Chi Nga trố mắt nhìn anh trai, trong bụng lại thấy ấm áp lạ thường. Anh trai cô không chỉ có bản tính thần giử của, mà còn thừa hưởng tính beneh người thân của ông nội. Tại sao khi lớn lên, cô chỉ nhớ ngày bé bị anh trai bắt nạt mà không nhớ được cô từng được anh bảo vệ như thế này?

Chi Nga đoán được vì sao cu Tuyên lại là người đẩy cô. Cả lớp ai chả biết Chi Nga là con gái cô giáo Ngân. Sau này càng lớn càng coi thường giáo viên, chứ lớp một giáo viên đối với học sinh như thần ấy. Học sinh nào cũng sợ giáo viên, chỉ có thằng nhóc Tuyên luôn

được bà với mẹ bênh vực nên chả sợ, nhà lại gần thấy mẹ Chi Nga hiền, có thể chính nó vỗ ngực nhận đẩy Chi Nga hoặc cũng có thể bị bạn cùng lớp xúi. Sau chuyện đó, mặc dù biết hôm qua bị anh Kha đuổi đánh, cu Tuyên chắc là không dám bắt nạt Chi Nga nữa rồi nhưng cô vẫn tránh xa thằng nhóc ấy ra.

Chi Nga tưởng mọi chuyện tưởng dừng ở đấy ai ngờ tối hai ngày sau, ba mẹ con chuẩn bị đi ngủ thì mẹ cu Tuyên hằm hằm đem thằng con đầu tóc ướt nhét, mặt mũi bẩn thỉu tới. Bà ta hai tay chống nạnh quát:

“Cô Ngân, cô xem thằng con quý hóa của cô làm gì này? Nó đái vào đầu cháu Tuyên, làm thằng nhóc chạy đập mặt xuống đất thành ra cái dạng này này. Cô là giáo với ướt* cái gì mà dạy con đái vào đầu người ta thế?”

*Giáo với ướt: ở quê ngọng nên ý câu này là ráo với ướt, ý muốn nói khô với ướt, một cách nói mỉa mai người làm giáo viên.

Ông nội thấy có người vừa tới đã mắng chửi con dâu thì bật dậy vớ ngay được cái chổi cùn góc nhà, ném thẳng ra sân, tí thì trúng đầu mẹ thằng Tuyên.

“Con mẹ thằng Tuyên kia, mày ăn nói với thím mày thế à?”

Mắt thấy bà nội thằng Tuyên cũng đang chạy tới, sợ hai bên cãi nhau to. Mẹ vội dịu giọng hỏi cu Tuyên:

“Có chuyện gì?”

Dù sao mẹ cũng là cô giáo, cu Tuyên bị hỏi, hơi sợ, rụt đầu vào lưng mẹ nó ấp úng nói:

“Bà Ngân, bọn cháu chơi trốn tìm, chú Kha đứng trên bờ tường đá vào đầu cháu!”

Chi Nga nhìn vẻ mặt anh trai thì cười khế, rõ ràng là cố ý đây.

Thực ra là tối nay khi lũ trẻ con trong làng chơi trốn tìm, Dũng con dì hai với cu Bin cũng chơi cùng. Ba đứa Tuyên, Dũng, và cu Bin trốn cùng một chỗ. Vừa thấy bóng anh trai trèo lên bờ tường, cu Bin với Dũng kẹp chặt thẳng nhóc lại, anh trai chỉ việc kéo quần ra mà đá. Thằng nhóc hứng hết bãi nước tiểu thì vùng ra chạy được mấy bước thì bị cu Bin ngáng chân nên đập giập mặt xuống đất. Nhưng thằng nhóc không biết đó là kế hoạch của anh trai, bị đau chỉ biết về mách mẹ nó.

Mẹ nghe xong quay sang hỏi anh trai:

“Cháu nó nói có đúng không?”

Anh trai gãi gãi tai giả bộ thật thà.

“Con buồn tè, đứng bờ tường tè, ai biết được cu Tuyên trốn ở dưới. Với lại dính nước tè sao không chạy đi mà cứ ngồi đấy hứng hết?”

Cu Tuyên lúc này mới há mồm nhớ ra là lúc đó mình bị kẹp chặt, nhưng chưa kịp mở miệng ra nói thì mẹ đã xem vào.

“Mẹ cu Tuyên, bọn trẻ con chơi với nhau có cần âm ỹ thế không?”

Thấy mẹ tủm tỉm cười còn mặt bà nội với mẹ cu Tuyên cứng đờ thì Chi Nga đoán, hôm mẹ sang nói chuyện cô bị đẩy ngã, chắc hai người này cũng nói như thế nên giờ bị vặn lại. Bà nội cu Tuyên vẫn già mồm.

“Ít ra chú Kha vẫn phải xin lỗi cháu nó một câu!”

Ông nội “Hừ” một tiếng rõ to rồi giậm chân một cái, nhưng không nói gì tiếp. Bênh cháu thật đấy, nhưng nó đái vào đầu người khác là sai rồi.

Mẹ nhìn ông, quay sang nhìn bà nội cu Tuyên rồi lại quay sang nhìn Chi Nga. Dù không nói gì nhưng hẳn mẹ cu Tuyên với bà nội cu Tuyên hẳn là hiểu ý của mẹ. Muốn Kha xin lỗi thì cu Tuyên xin lỗi Chi Nga trước đi. Mà để cu Tuyên xin lỗi Chi Nga sẽ lộ ra chuyện nó đẩy Chi Nga ngã. Vừa rồi ông nội đuối lý nên không nói gì, chứ biết cháu mình bị đẩy từ trên đê xuống ruộng lúa chắc chắn là sẽ chửi um cả xóm lên.

Như mọi khi mẹ sẽ bảo anh trai xin lỗi một câu cho được việc, mẹ luôn ghét va chạm. Hơn nữa nhìn ánh mắt chột dạ của anh trai là biết anh cố ý đái vào đầu cu Tuyên. Nhưng chắc là mẹ vẫn tức vì con gái bị đẩy nên mới không đồng ý với yêu cầu bà nội cu Tuyên.

Thấy mình đuối lý, lại bị ông nội với mẹ nhìn chăm chăm, hai người này vai vế lại cao hơn nên bà cháu, mẹ con cu Tuyên, thành ra họ đành phải hậm hực kéo nhau về. Ông cũng trèo lên giường tiếp tục nằm ngâm Kiêu.

Anh trai bị mẹ chiếu tướng. Anh ấp úng một hồi, cuối cùng hậm hực cúi đầu nói lí nhí:

“Con xin lỗi!” Như thừa nhận là mình đã sai.

Mọi lần mẹ sẽ kéo anh trai vào buồng mắng cho một trận nhưng lần này mẹ chỉ nhìn chăm chăm vào anh, một lúc sau mới nở nụ cười, xoa đầu Kha nói:

“Làm tốt lắm!”

Chi Nga theo sau mẹ vào buồng đi ngủ, cũng bỏ lại một câu.

“Cám ơn anh trai.”

Hai mẹ con bỏ lại Kha đứng một mình há mồm ngạc nhiên ngoài hè. Một lát sau mới thấy anh cười to rồi đi vào giường ngủ với ông. Tối đó Chi Nga ngủ rất ngon, lúc chập chờn còn nghe thấy tiếng ngâm Kiều của hai ông cháu ở giường ngoài.

Chương 8: Xích mích với bà nội

Thím út đẻ, là con gái. Đặt tên là Yên Chi. Bà nội có vẻ giận. Bố với chú hai ai cũng có con trai, chỉ có chú út là hai đứa cho gái, thời gian này chính phủ lại tiến hành kế hoạch hóa gia đình nghiêm ngặt. Bà nội tức lắm, chửi mềo đánh chó mấy hôm liền, nếu phải mẹ thì đã suy nghĩ đến khổ sở rồi, có điều thím út da mặt dày vô đối. Thím cứ ăn với ngủ ở cũ trong phòng đúng ba tháng. Bà có chửi thế chứ chửi nữa cũng mặc.

Hôm đó ông cậu (em trai của bà nội) tới chơi. Bà nội ở với chú út nên đáng lý ra nhà chú út phải làm cơm. Nhưng vì thím mới đẻ, nên ông cậu được mời tới nhà Chi Nga.

Sau khi ăn uống dọn dẹp xong, thấy ông bà nội nói chuyện với ông cậu. Chủ đề hình như là vay tiền gì đó. Mẹ muốn tránh đi nên xin phép đi tới nhà cô Triển vì nghe nói cô ấy muốn cho Chi Nga đi thi học sinh giỏi. Ba mẹ con dắt tay nhau đi. Ở nhà cô Triển chơi vui quá nên tới hơn chín giờ ba mẹ con mới về. Về đến nhà thì thấy ông cậu về rồi nhưng bà nội còn chưa về. Vừa nhìn thấy mẹ bà đã lườm nguýt cất giọng mắng chửi.

“Nhà mày học hành đàng hoàng nên mày coi khinh anh em nhà tao hả? Người nhà tao đến chơi chồng mày không có ở nhà thì mày phải ở nhà mà tiếp, đi đâu mất mặt đến bây giờ mới về?”

Bên nhà mẹ có ba chị em gái, nhưng đều học hành đàng hoàng và đi làm cô giáo. Còn bên nhà bố có ba anh em trai, chỉ có bố là học xong trung cấp sau đó học hàm thụ làm kỹ sư, còn mấy người con trai con

dâu thì thuần nông hết. Chú út cũng được bà cho thi đại học nhưng ba lần đều trượt, đến trung cấp với học nghề cũng không đỗ nên phải ở nhà. Còn chú hai thì đúp bốn lần lớp năm nên nghỉ học từ lúc đó, bằng tiểu học cũng không lấy được. Trong lòng bà nội lúc nào cũng canh cánh sợ bị nhà con dâu khinh thường cho nên trong ba cô con dâu, tính tình mẹ tốt nhất mà vẫn bị ghét.

Thấy mẹ cúi đầu không nói gì, bà nội lại càng mắng xối xả. Đến mức cao trào bà nói:

“Oan ức lắm à? Mày tưởng mày cao giá lắm sao? Giáo với ướn, cả làng này chửi mày chửi hoang, thằng Kha không phải con nhà này...”

Mẹ đang im lặng nghe mắng tới đây thì chợt giật mình hốt hoảng, cuống quýt đưa tay bịt chặt tai anh trai lại. Chi Nga nhìn thấy ánh mắt mẹ nhìn bà nội khi đó tràn ngập căm giận. Bà nội bắt gặp ánh mắt ấy thì chợt dạ nên im bất miệng. Ông nội ném cái chén đang uống dở xuống đất kêu “choang” một tiếng, quát:

“Bà cút về ngay đi!”

Sở dĩ bà nội mắng mẹ như vậy là cũng có lí do. Mẹ và bố quen nhau khi cả hai đang công tác trên Hòa Bình. Khi mẹ và bố cưới nhau cả hai nghèo vô cùng, muốn tiết kiệm tiền cho cả đôi bên nên nói dối với ở nhà là đã làm đám cưới trên cơ quan và nói dối ở cơ quan là làm đám cưới ở nhà. Cả hai chỉ đi đăng ký rồi dọn về ở với nhau.

Mấy tháng sau, cả hai nhà biết chuyện. Bố với mẹ đều là con cả, ông bà hai bên đều muốn được cưới hỏi đàng hoàng nên bắt tổ chức. Lúc đó mẹ đã mang thai anh Kha được ba tháng rồi. Khi đẻ, mẹ chuyển từ Hòa Bình về nhà. Người làng đâu biết câu chuyện ở giữa, chỉ biết con dâu bà Thuận mới lấy về chưa được sáu tháng đã đẻ.

Bà ngoại lại làm nghề xem tướng, xem phong thủy, từ thời trẻ đã đi khắp nơi. Mẹ Chi Nga và hai người dì cũng không cùng bố, chuyện này ở cái thời đại con người ta chưa đi ra khỏi lũy tre làng thì đòi bại đến mức nào? Nếu không phải bố mẹ quen nhau trên Hòa Bình rồi về ở với nhau thì bà nội hẳn sẽ không để con trai bảo bố của bà lấy một người có bà mẹ không đoan chính như mẹ.

Khi biết lời đồn thổi, bố lại không ở nhà, mẹ đã khóc lóc gọi cả họ đến, chìa giấy đăng kí kết hôn ra cho mọi người so ngày tháng. Chú út, chú hai, và ông nội đều động viên mẹ. Họ nói ai mà nói linh tinh họ đánh chết. Mọi chuyện tưởng dừng ở đấy. Khổ cái anh Kha lớn lên lại giống mẹ chứ không có khuôn mặt cùng một khuôn đúc ra với bố như Chi Nga. Thế nên thỉnh thoảng bà nội bức mình lại lôi chuyện này ra mắng chửi mẹ. Nếu chỉ nói mẹ thôi thì đã đành, nhưng anh trai đã lớn, thông tin sai sự thực này sẽ ảnh hưởng đến suy nghĩ của anh như thế nào? Chính vì thế mà mẹ mới nhìn bà bằng ánh mắt căm tức. Nhưng môi mẹ vẫn mím chặt, một câu cãi lại cũng không có.

Bà nội về rồi nhưng mẹ vẫn cúi đầu thật thấp, tay vẫn bịt chặt tai anh Kha. Chỉ sợ thả ra anh ấy sẽ nghe thấy những điều không nên nghe. Ông nội thở dài chỉ cái ghế gần đấy bảo mẹ ngồi.

“Ông cậu đến vay tiền, bầm* con mới biết chuyện hai vợ chồng con mua nhà trên thị trấn.”

*Bầm: cách gọi mẹ ngày trước.

Mẹ vội vàng ngẩng đầu lên vô cùng lúng túng nhìn ông nội.

“Bọn con, bọn con định...”

“Được rồi, chuyện như thế lần sau phải bàn với ông một tiếng. Hôm nay ông nghe cũng giật cả mình, không trách được bà ấy lại giận thế.”

Mẹ cúi đầu ấp úng nói dạ vâng. Mẹ với bố phải giấu giếm thế vì biết chuyện ông cậu đang thiếu nợ. Bà nội ngày xưa là con gái địa chủ, cuộc sống vô cùng tốt. Em trai bà được hưởng rất nhiều đất đai bố mẹ để lại, nhưng một phần vì ăn chơi, một phần vì thời thế thay đổi, địa chủ không được coi trọng nữa, sau cách mạng, đất đai bị thu hồi lại. Nhà ông cậu sống nhờ vào việc bán đồ tổ tiên tích góp bao nhiêu năm. Quen với lối sống chỉ ăn mà không làm nên gia cảnh ngày càng lụi bại. Gần đây ông cậu còn bài bạc, thua rất nhiều tiền. Sợ rằng sẽ đến ăn vạ bà nội, bà nội có mỗi cậu em trai nên sẽ giúp. Mà bà nội lấy tiền đâu mà giúp, đương nhiên trách nhiệm ấy đẩy lên đầu bố mẹ Chi Nga. Thế nên bố mẹ bàn nhau dồn hết tiền mua nhà trên thị trấn tránh khỏi việc cầm tiền trong tay lại mềm lòng với bà nội mà cho vay. Vốn tưởng giấu tốt ai ngờ bị ông cậu thăm dò ra.

Bà nội biết chuyện đương nhiên tức giận. Con trai bà mang nặng đẻ đau, giờ có tiền không hiếu kính bà lại mua nhà mua cửa cho con hồ ly tinh đến ở.

Tối đó mẹ không cho anh Kha ngủ cùng ông, mẹ ôm chặt anh vào lòng như sợ anh chạy đi mất. Bên phía nhà chú út vẫn vang lên tiếng chửi bới của bà nội.

“... Ồi giờ ơi, khổn nạn đẻ nó ra giờ để cho thằng già với con trời ơi đất hời nào nó đến nó hưởng. Con mẹ nó, nó có coi con già này ra gì không? Con bà làm hết hơi hết sức mà mẹ nó không được hưởng...”

Và cả tiếng khuyên nhủ của chú út, tiếng khóc vì giật mình thức dậy của Yên Chi. Tiếng lầu bầu ca thán của thím út.

Nửa đêm, Chi Nga tỉnh dậy vì tiếng động của anh trai.

“Sao thế?”

Anh trai nhăn nhó nói:

“Mẹ ôm anh chặt quá, em gọi mẹ dậy giúp anh.”

Sao vậy nhỉ? Bình thường mẹ cũng thính ngủ mà, Chi Nga chạm vào người mẹ thì nhận ra tay mẹ lạnh toát. Cô rùng mình nhớ lại bàn tay thò ra ngoài ga trải giường của Quang ngày ấy.

Chi Nga bật dậy giật công tắc đèn. Ánh sáng mạnh làm cả hai anh em phải đưa tay che mắt. Khi nhìn rõ hơn Chi Nga kinh hãi thấy hai mắt mẹ nhắm nghiền, hàm răng nghiến chặt lại, còn hai bàn tay thì ôm ghì anh trai thật chặt khiến anh trai không thoát ra được. Chi Nga sờ mạch thấy mạch đập yếu ớt. Vạch mắt thấy đồng tử hơi giãn. Chợt nhớ lúc trước khi ngủ thấy mẹ nói đầu mẹ đau dữ dội, Chi Nga hoảng hồn, đây chẳng phải là dấu hiệu của đột quỵ sao? Cô thét lên lay gọi:

“Mẹ, mẹ!”

Nhưng mẹ vẫn nhắm nghiền mắt. Ông nội nghe thấy động thì bật dậy, vội chạy sang giúp Chi Nga lay gọi mẹ. Có ông giúp thì Kha mới được kéo ra khỏi vòng tay đang ôm chặt của mẹ.

Ông sai Kha chạy sang gọi chú út. Chi Nga cố gắng kìm nén sự hốt hoảng thực hiện các thao tác cấp cứu đầu tiên cho người bị đột quỵ. Đặt đầu mẹ nằm hơi nghiêng, lót dưới đầu một cái gối mỏng. Kiểm tra thật kĩ tuần hoàn với hô hấp. Hẳn là đột quỵ rồi, khẳng định ấy vang lên trong đầu Chi Nga. Cô gắt gao tóm lấy tay ông nội.

“Đi bệnh viện, cho mẹ cháu đi bệnh viện ngay!”

Ông nội nhíu mày nhìn Chi Nga. Nơi này cách bệnh viện tới mười lăm cây số, đêm hôm thế này đi kiểu gì? Phương tiện đi lại chỉ có xe đạp.

Chú út với bà nội vừa chạy vào. Chi Nga bỏ tay ông nội ra túm lấy tay chú út.

“Chú út, cho mẹ cháu đi bệnh viện!”

Chú út cũng nhíu mày hết như ông. Bà nội sẵn giọng quát:

“Trẻ con biết cái gì? Cảm gió chứ gì. Đánh gió xong là khỏi.”

Nói xong bà chả nhìn mẹ lấy một cái, quay lưng xuống vườn hái lá cúc tần với rang cám. Chi Nga không cản vì bây giờ thân nhiệt ngoại vi của mẹ rất thấp, đánh gió cho tăng tuần hoàn dưới da làm tăng thân nhiệt cũng tốt. Nhưng quan trọng nhất phải nhanh chóng đưa mẹ vào viện, nếu không có thể bị liệt, thậm chí là chết người. Nhưng Chi Nga nói thế nào ông với chú cũng không đưa mẹ đi bệnh viện. Ai mà tin một đứa nhóc sáu tuổi chứ?

Chú út nói với ông nội là chú đi mời bác sỹ Tuấn. Bác sỹ cái gì, người này chỉ là y sỹ trong xã, tiêm chọc vớ vẩn thì được chứ làm sao cấp cứu đột quỵ được? Chi Nga hốt hoảng không biết phải làm sao. Trong đầu chỉ lẩm nhẩm có mỗi một câu: Có bố ở đây thì tốt, bố nhất định sẽ tìm mọi cách cứu mẹ.

Chú hai và hàng xóm đã tới, mọi người vây lại vòng trong vòng ngoài kín mít. Chi Nga kéo mọi người ra, nói mẹ cần không khí để thở, nhưng cũng chẳng ai quan tâm đến lời của cô. Trong cái phòng nhỏ xíu của mẹ có tới hơn chục các cô các thím các bà vây lại. Chi

Nga kéo tay anh trai nói:

“Anh với em đi tìm bố.”

“Tìm bố?”

Anh trai đang mếu máo khóc kinh ngạc quay sang nhìn Chi Nga.

Chi Nga lần mò túi xách của mẹ lấy được hai mươi nghìn. Hai anh em lẩn vào trong đêm tối chạy một mạch hai cây số lên thị trấn. Lúc ấy là gần mười hai giờ đêm, bưu điện vẫn có người trực. Chi Nga lấy được dây số trong túi sách mẹ, nhờ nhân viên trực bấm số gọi giúp.

Nghe máy ở cơ quan bố cũng là nhân viên trực. Hai anh em phải đợi hơn mười năm phút gọi lại mới thấy bố. Giọng bố rất lo lắng:

“Có chuyện gì vậy?”

Anh trai nghe thấy giọng bố thì mếu máo không nói được gì. Chi Nga thở dài, dù sao anh ấy cũng mới có mười tuổi thôi mà. Cô đỡ điện thoại, cố gắng bình tĩnh nói:

“Mẹ bị cảm bố ời, chú út gọi bác sỹ Tuấn rồi, nhưng con sợ lắm. Con lay thế nào mẹ cũng không tỉnh, bố về với chúng con đi!”

Nói đến đây giọng của Chi Nga cũng nghẹn ngào. Trong trí nhớ của cô, năm cô sáu tuổi, quả thực mẹ có một trận ốm rất nặng, nhưng ốm như thế nào thì cô không nhớ. Chỉ biết sau khi mẹ vượt qua được trận ốm đó thì cả nhà cô chuyển lên thị trấn. Nhưng khi cô quay trở lại sáu tuổi, bà ngoại đã không còn. Cô không biết cái giá mà cô phải trả chỉ là bà ngoại hay là tất cả những người thân của cô. Cảm giác đau đớn khi mất Quang và mất bà ngoại lại tràn về. Cô thực sự thấy sợ.

Khi hai anh em hỗn hển chạy về thì số người trong nhà còn đông hơn nữa. Bác sỹ Tuấn đã tới. Ông ấy xem qua rồi lắc đầu, chỉ bảo sẽ cố gắng hết sức. Các dì cũng tới, dì út đang ngồi xổm dưới đất ôm mặt khóc thấy anh em Chi Nga thì sức nhớ, vội quay sang hỏi chồng.

“Đã ai báo với anh Thuận chưa?”

Dượng út như sức tỉnh quay sang nhìn chú út. Chi Nga vội đáp:

“Con với anh Kha vừa chạy lên thị trấn gọi điện cho bố rồi. Bố bảo đi mượn xe máy chạy về, chắc đêm nay là về đến nhà.”

Cơ quan bố cách nhà 60 km, nếu mượn được xe máy thì chạy hai, ba tiếng là về đến nhà.

Vợ chồng dì út với chú út kinh ngạc nhìn hai anh em mồ hôi nhễ nhại đang vừa đứng vừa thở gấp. Ai mà ngờ được hai đứa trẻ con này dám chạy trong đêm tối tới thị trấn gọi điện báo tin chứ. Chi Nga bỏ qua ánh nhìn của mọi người, hỗn hển hỏi:

“Mẹ con sao rồi?”

Dì út không nói gì, vành mắt đỏ lên ôm chặt lấy Chi Nga. Động tác ấy khiến Chi Nga hoảng sợ, lo lắng cho mẹ nhiều hơn, cô cố gắng giãy giụa thoát ra để vào xem ông bác sỹ lang băm kia điều trị thế nào. Tốt xấu gì cô cũng là bác sỹ, cũng làm mấy năm ở phòng cấp cứu. Khi này cô không làm gì được vì trong tay không có dụng cụ, không có thuốc, nhưng giờ ông bác sỹ kia chắc cũng phải có vài loại thuốc cơ bản chứ?

Dì út như sợ Chi Nga kích động lại càng ôm chặt hơn. Chi Nga đuối sức vì vừa chạy cả đi cả về tới bốn cây số nên xụi lơ trong tay dì.

Nhưng dì vừa lỏng tay ra thì Chi Nga lại vùng dậy chạy vào trong phòng. Biết rằng nếu mình kích động lập tức sẽ bị đuổi ra cho nên cô cố gắng ép mình bình tĩnh trở lại.

Bác sỹ Tuấn đã đuổi bớt người ra ngoài. Trong phòng chỉ còn chú hai, thím hai và dì hai. Mẹ đang được truyền một chai muối đóng lọ thủy tinh. Những ống thuốc được dùng đều bị bác sỹ Tuấn giấu đi. Hiện tại vẫn còn là thời đại các bác sỹ giấu giếm nghề như kiểu thầy thuốc đông y giấu đơn thuốc ngày xưa. Chi Nga không biết mẹ được dùng những thứ thuốc gì. Cô kích động muốn giật lấy cái hộp đựng vỏ thuốc nhưng cố gắng kìm lại.

Thấy cô đi tới, dì hai định đuổi ra nhưng nhìn ánh mắt tha thiết của con bé lại không lỡ. Nhưng chú hai thì dứt khoát định đuổi Chi Nga ra. Đúng lúc ấy bác sỹ Tuấn với tay lấy bơm kim tiêm thủy tinh. Hẳn là cần nước nóng để khử trùng. Chi Nga vội cầm phích nước nóng dưới chân đi đến chỗ bác sỹ, ông bác sỹ già nhìn Chi Nga một cái rồi gật đầu để cô dội nước vào bơm tiêm cho mình. Chi Nga không chỉ dội nước sôi mà còn nhanh nhẹn, thành thạo tráng bơm tiêm rồi dùng kẹp kẹp bơm tiêm và kim sắt cho vào khay sạch ở dưới. Bác sỹ Tuấn nhìn Chi Nga có vẻ tán thưởng. Chú hai thấy cô bình tĩnh như vậy thì rất ngạc nhiên và đương nhiên không đuổi ra nữa.

Chi Nga leo lên giường, vụng trộm sờ mạch thì ngạc nhiên thấy da mẹ ấm hơn, không biết có phải do tác dụng của đánh gió bằng cán và cúc tần không. Mạch vẫn rất chậm chỉ có 40-45 lần/phút nhưng có lực chứ không yếu ớt như ban đầu, hơn nữa nền mạch (mạch đập bình thường) của mẹ vốn không cao nên chỉ số này có thể chấp nhận được. Chi Nga giả vờ xoa bóp cho mẹ để vụng trộm kiểm tra các phản ứng. Hoàn hảo, không có dấu hiệu của liệt. Hẳn chỉ là tai biến thoáng qua. Chi Nga thở phào một hơi. Cô liếc mắt nhìn bác sỹ Tuấn, lòng có chút khen ngợi, ông ta hẳn cũng có vài phần giỏi giang đi, không “lang băm” như cô tưởng. Dù sao ông cũng là bác sỹ duy nhất

trong xã bao nhiêu năm, chắc là kinh nghiệm không ít.

Trong số mấy người ở đây, ngoài Chi Nga thì chỉ có Bác sỹ Tuấn là biết tình trạng của mẹ cô là tốt lên rồi. Nhưng ông ta vẫn nói rất nguy kịch và cố gắng làm hết khả năng, bởi vì cái danh tiếng cứu người ta từ chỗ chết trở về mới oai chứ. Nhưng con bé ngồi đối diện với ông khi đi vào thì mặt tái nhợt nhưng sau một hồi sờ nắn mẹ nó thì sắc mặt tốt hơn nhiều. Mấy động tác vụng trộm của con nhóc rõ ràng là kiểm tra mạch với kiểm tra liệt cho mẹ nó. Ban đầu ông chỉ cho là con bé đang sờ loạn nhưng khi thấy nó thở phào như trút được gánh nặng thì ông lại chột dạ. Một ý nghĩ mà ông cho là điên rồ xuất hiện: chả nhẽ con bé này biết khám bệnh? Đúng lúc đó chú hai hỏi:

“Tình hình chị thế nào rồi?”

Bác sỹ Tuấn vì chột dạ, không dám giấu nữa, vội nói:

“Yên tâm, qua cơn nguy hiểm rồi!”

Chi Nga đã nở nụ cười từ trước khi ông bác sỹ nói thế. Mấy người trong phòng nghe vậy thì vô cùng mừng rỡ. Thím hai chạy vội ra thông báo. Tiếng xôn xao vui mừng ở bên ngoài vọng vào. Hơn tiếng sau thì mọi người lục đục về hết. Trong phòng chỉ còn bác sỹ Tuấn đang trông dịch truyền, Chi Nga và dì hai. Bên giường ngoài thì có ông, anh trai và chú hai.

Chi Nga bị ông bác sỹ Tuấn thỉnh thoảng nhìn khiến cô thấy lo lắng, đành giả bộ ngồi đếm giọt dịch truyền. Khi Chi Nga lơ mơ ngủ ngật thì bố về.

Chương 9: Chuyển nhà

Sáng hôm sau mẹ mới tỉnh lại. Bố thức cả đêm bên cạnh. Dì hai mấy lần giục nghỉ ngơi mà bố không chịu. Mẹ tỉnh lại, bà nội cũng vừa lúc kéo rèm đi vào. Vừa nhìn thấy bà, mẹ xoay đầu úp mặt vào tường, môi mím chặt lại. Bố, bà nội và dì hai đều sững sốt vì mẹ bình thường là cô con dâu ngoan hiền, chưa bao giờ dám cãi bà nội một câu chứ đừng nói gì đến tỏ thái độ chán ghét như thế này. Bà nội tức giận không nói câu nào, dùng dùng kéo rèm đi ra. Cả bố và dì hai đều quay đầu lại nhìn mẹ và Chi Nga. Mẹ không có vẻ gì là sẽ nói cả. Chi Nga thấy sốt ruột thay cho mẹ. Cơ hội tốt như thế này để bố thấy những ấm ức của mẹ thì mẹ lại lựa chọn im lặng. Chi Nga nhìn bố, mẹ và dì hai một lát rồi quyết định nói thay mẹ. Mẹ chịu ấm ức nhiều rồi. Hơn nữa ở đây còn có dì hai, dì sẽ đòi lại công bằng cho mẹ.

“Hôm qua bà mắng mẹ không ra gì...”

Bố thở dài, điệu bộ như đã quen với việc ấy rồi. Chắc rằng bố không cho đó là nguyên nhân khiến mẹ bị bệnh. Nhưng Chi Nga tin chắc sự kích động mà bà nội đem lại cho mẹ tối hôm qua chính là nguyên nhân khiến mẹ bị đột quỵ. Chi Nga hắng giọng nói tiếp:

“Bà còn nói... bà nói anh Kha là con hoang!”

Mặt bố tím lại. Dì hai sững sốt sau đó quay sang nhìn bố giận dữ, cái gì dì cũng chưa nói, nhưng ánh mắt dì đầy trách cứ. Mẹ vẫn xoay mặt vào tường. Một lát sau Chi Nga mới biết mẹ đang khóc.

Mẹ chính là ví dụ cho câu nói: tốt nhất nhưng không được quý nhất. Mẹ đã rất nhu hòa, hiếu thuận, nhẫn nhịn đủ kiểu nhưng vẫn không

khiến bà nội vui. Bà luôn mượn cớ mắng chửi không nói làm gì còn chà đạp lên nhân cách phẩm chất của mẹ. Bố vì hiếu thuận nên biết mẹ phải nhẫn nhịn nhưng vẫn chưa từng góp ý với bà. Chi Nga hiểu được điều này nên mới bồi thêm một câu.

“Lúc bà nói, anh Kha cũng nghe được, lúc phát hiện ra mẹ ốm, mẹ ôm anh Kha chặt cứng, ông với chú út phải gỡ mãi mới ra.”

Ánh mắt bố hiện nên sự đau xót khôn nguôi. Dì hai đứng bật dậy sáng giọng nói:

“Thảo nào bà ấy chưa bao giờ bế thằng Kha lấy một lần. Hóa ra cho là không phải cháu mình. Nhà này không nhận chị tôi, cháu tôi thì chúng tôi đón về.”

Nói rồi dì hai quay sang vỗ vai mẹ.

“Chị nghỉ đi, đừng nghĩ ngợi nhiều, em đi về sắp xếp, chị đỡ cái chúng em đón chị về.”

Dì hai ở lại căn nhà của bà ngoại để lại nên là nơi mấy chị em hay lui tới. Bố nghe đến đây thì sắc mặt đã đen kịt, trán dòn một đồng nếp nhăn. Bố quát khế:

“Nói linh tinh.”

Dì hai cũng chẳng hiền lành gì.

“Chuyện này anh rể không làm rõ ràng, nhất định chị em tôi không để yên. Bao nhiêu năm qua chị tôi nhẫn nhục chịu đựng bà mẹ tác quái của anh, anh đừng có nói là không biết gì!”

Nói rồi dì nắm tay Chi Nga lôi đi.

“Đi với dì, về dì nấu cháo cho con đem về cho mẹ.”

Sau đó hai dì cứ thay phiên nhau tới chăm sóc mẹ, cũng không mượn bà nội với hai thím phải động tay. Bà nội biết Chi Nga mách chuyện thì giận Chi Nga lắm. Nhưng cô tàng lờ coi như không thấy cơn giận của bà. Bà có thể lôi cô ra mà đánh sao? Đừng quên trong mắt cả nhà bà đang đóng vai ác. Bà cũng thông minh lắm, chả dại mà tự bôi xấu bản thân lúc này.

Hơn mười ngày sau, sức khỏe của mẹ đã đỡ hơn, có người dìu thì xuống giường được. Tối đó hai dì, mang theo cả hai dựng kéo tới nhà hỏi bố định giải quyết thế nào. Bố dường như đã cẩn thận suy nghĩ rồi. Mời hai chú tới ăn cơm, sau đó trước mặt ông bà bố xin phép cho hai vợ chồng lên thị trấn ở ngôi nhà mới mua.

Bà nội nghe đến đây thì tức giận chỉ mặt bố nhưng không nói được gì. Cuối cùng bà giậm chân quay người đi về. Vừa về đến phòng đã nghe thấy tiếng chửi bới của bà vang lên. Ông nội thở dài, chắc ông đã đoán được ý định của bố từ trước.

“Ta không ở xa bà ấy được. Hai đứa ở riêng thì mẹ thằng Kha phải tự chăm sóc hai đứa nhỏ, ta không giúp được gì.”

Bố vẫn cúi gằm đầu. Nhờ lợi thế tuổi nhỏ, người ngán nên khi Chi Nga ngẩng đầu lên nhìn thấy được vành mắt bố ửng đỏ. Phải biết quyết định này khó khăn với bố như thế nào. Bố là con trưởng, là đứa con bảo bối của ông bà. Nhưng ông nội cũng không thể trách bố được. Bố đi làm xa quanh năm suốt tháng, chỉ có mình mẹ ở nhà chăm sóc phụng dưỡng ông bà hơn mười năm nay. Lần này mạng sống của mẹ suýt chút nữa là mất. Những uất ức mà mẹ phải chịu bao năm qua cũng không phải là giả. Hơn nữa Chi Nga biết, dù không ở cùng nhưng vai trò người con trưởng bố mẹ cô chưa bao

giờ buông xuống, chỉ đơn giản là không còn ở cùng nữa thôi.

Nghe được quyết định, Chi Nga chạy vào phòng cầm tay mẹ cười cười.

“Mẹ khỏe nhanh lên, như vậy mới chuyển nhà mới được.”

Nụ cười của mẹ thật sáng lạn. Áp lực tinh thần bao năm dường như được tháo gỡ.

Hai dì đều phải chăm sóc nhà cửa và đi dạy nên không thể tiếp tục thường xuyên tới chăm lo cho mẹ được. Mắt cũng thấy Chi Nga biết nấu ăn có thể nấu cho cả nhà. Quần áo thì sức Chi Nga nhỏ không giặt được nhưng ông nội giặt cho hết, không hề ngại đó là quần áo của cháu gái hay con dâu. Thím út còn chưa hết ở cũ, thím hai thì hôm nhớ hôm quên, còn bà nội từ hôm đó không bước vào cửa nhà Chi Nga lấy một bước vì thế ông nội không khiến ai giúp cả. Việc nhà ba ông cháu thay phiên nhau làm hết để hai dì và bố đi làm trở lại. Một tháng sau, sức khỏe của mẹ tốt hơn, bố xin nghỉ phép hai ngày cộng với cuối tuần được ở nhà ba ngày để chuyển nhà.

Đến trước hôm chuyển nhà bà nội tới, làm ầm ĩ một hồi, khóc lóc kể lể với bố. Bố thương bà, lòng mềm đi không ít nhưng quay lại nhìn đôi môi mím chặt và đôi mắt chực khóc của mẹ thì cắn răng hạ quyết tâm. Bà nội không lay chuyển được bố, lại bị ông nội mắng ồn ào, tức giận đi từ nhà trên xuống nhà dưới chỉ từng thứ trong nhà nói là không được đem đi bao gồm tất cả những thứ có giá trị đến cả chổi cùn, rế rách cũng không chừa lại. Xong xuôi bà mới quay ngoắt người trở về phòng của bà. Buồn cười ở chỗ những thứ đó đều một tay bố mẹ sắm sửa dù vậy họ cũng không có ý định mang theo khi chuyển nhà, đơn giản vì nhà này còn có ông nội. Đồ đạc còn phải để ông ở chứ? Việc làm này quả thực rất trẻ con, giống như bà muốn nói: xem tao không cho chúng mày bất cứ cái gì chúng mày có sống

được không. Bất quá hành động này chỉ làm bố thêm buồn và bố mẹ có thêm quyết tâm để chuyển nhà đi mà thôi.

...

Nhà ở thị trấn cách trường học xa gấp đôi với nhà trong làng, vì thế mẹ với bố bàn sẽ mua xe đạp cho Kha, để Kha với mẹ thay phiên nhau chở Chi Nga đi học. Chi Nga và Kha nghe thế càng háo hức tới nhà mới.

Nhà mới là nhà mái bằng, rộng hơn 80 m², chia làm ba phần. Phần đầu tiên là phòng khách rất rộng. Phần ngay sau đó là phòng ngủ được chia làm hai phòng nằm chồng lên nhau kiểu gác xép. Nhưng cầu thang đi lên phòng trên nằm ngoài phòng ngủ bên dưới nên có thể coi như hai phòng độc lập. Thú vị ở chỗ phòng gác xép có thể nhìn hết mọi thứ ở phòng khách vì ngăn cách giữa phòng khách và phòng gác xép là lớp kính màu.

Nối tiếp với hai phòng ngủ là phần thứ ba. Phần thứ ba rộng nhất khoảng 40m² chia làm ba phòng nhỏ: phòng vệ sinh, phòng ăn đi kèm với phòng bếp và một phòng ngủ nhỏ. Chi Nga biết phòng ngủ nhỏ này từ nay sẽ gắn liền với cô cho tới tận khi cô rời đây đi học đại học. Phòng của bố mẹ là phòng dưới gác xép, còn phòng anh Kha dĩ nhiên là trên gác xép rồi. Ông anh của cô hiếu động, thích nhất là rình khách đến nhà chơi nên tất nhiên chọn phòng này.

Ngôi nhà này sẽ là nơi cô và anh trai sẽ trải qua những năm tháng còn lại của tuổi thơ.

Mặc dù có phòng riêng nhưng bố không ở nhà là Chi Nga lại làm nũng đòi ngủ cùng mẹ. Chỉ khi nào học bài mới về phòng mình. Kiếp trước cả hai anh em cô đều cận thị nặng, chủ yếu liên quan đến việc ngồi học thiếu ánh sáng. Thế nên cô đã vận động anh trai cùng học ở

trong phòng cô vì phòng này đầy đủ ánh sáng nhất.

Thấm thoát đã đến tháng ba, kết quả thi học sinh giỏi huyện đã có. Anh trai đạt giải nhì môn toán. Chi Nga đạt giải nhất cả hai môn văn toán. Ai cũng biết cô nhập học sau các bạn gần một học kỳ, thời gian trước mẹ bị ốm nên buổi đi học buổi không vậy mà kết quả học vẫn cực kỳ tốt.

Mẹ nở mày nở mặt với các thầy cô ở trường nhưng vẫn nhỏ giọng khuyên hai anh em cần cố gắng, không được kiêu căng lười biếng. Nói thật anh trai có kiêu căng đã đành chứ Chi Nga học tới thạc sỹ rồi mà không học tốt lớp một thì xấu hổ không để đâu cho hết. Nhưng kết quả này là thứ Chi Nga cần cho kế hoạch nhảy lớp của mình.

Tổng kết cuối năm, anh trai được chọn thay mặt sinh viên toàn trường đọc bài diễn văn cảm ơn. Trong bài diễn văn anh ấy có viết: "... Sự cố gắng của hai anh em con trong năm qua là món quà dành cho mẹ. Cảm ơn mẹ vì đã mạnh khỏe bên chúng con..."

Các thầy cô và các bạn đều xúc động vì bài phát biểu đó. Mắt mẹ đỏ hoe nhưng miệng cười mãi không khép được. Tối đó mẹ còn nói, tài sản lớn nhất cuộc đời mẹ là hai anh em Chi Nga. Thực ra bài diễn văn đó viết dưới sự chỉ điểm của Chi Nga mới có thể hay như vậy. Nhưng phần trình bày đầy xúc động của ông anh trai khiến Chi Nga không khỏi kinh ngạc. Cô đã thấy được thấp thoáng trong cơ thể nhỏ bé kia là hình bóng một ông chủ doanh nghiệp thành đạt sau này.

Chương 10: Mùa hè đến

Kỳ học kết thúc, cả ba mẹ con cùng được nghỉ, trường mẹ tổ chức đi Sầm Sơn ngay sau ngày kết thúc năm học cũ như điểm nhấn bắt đầu cho một mùa hè mới.

Bố xin nghỉ phép để tham dự với cả nhà. Người phấn khích nhất có lẽ là Chi Nga. Bởi vì dù cô là một con vịt cạn nhưng cô luôn thích biển. Và điều quan trọng nữa là Sầm Sơn rất gần nơi anh ấy ở.

Ngôi nhà sau này của mẹ con anh chỉ cách bờ biển Sầm Sơn mười bảy cây số. Biết rằng thời gian ba ngày ở Sầm Sơn và dưới sự quản thúc của bố mẹ thì Chi Nga chẳng thể trốn ra ngoài nhìn trộm anh một cái được. Mà có trốn được cũng biết anh ở đâu mà tìm? Ngôi nhà mà Chi Nga từng đến thăm anh và mẹ phải bảy năm nữa anh mới chuyển tới. Còn trước đó chỉ biết anh sống ở thành phố Thanh Hóa, cụ thể chỗ nào thì cô không rõ. Nhưng cái ý nghĩ chỉ cần ở gần anh thêm một chút cũng đủ khiến cô vui vẻ rồi.

Xe vừa tới khách sạn, mọi người chia chìa khóa phòng cho nhau. Các thầy cô giáo trẻ chưa lập gia đình thì cứ ba người cùng giới một phòng, còn hộ gia đình thì mỗi gia đình một phòng. Đi hơn năm tiếng đồng hồ nên đa phần mọi người đều mệt mỏi, nhưng cũng có vài người hứng trí bừng bừng muốn đi xem biển ngay, trong số đó có Chi Nga.

Mẹ say xe nên bố ở lại chăm sóc mẹ, dặn chồng dì út để ý đến hai anh em Chi Nga và Kha (Dì út và mẹ dạy cùng trường). Vậy là nhóm đi ra biển chơi trước có năm người lớn và sáu đứa trẻ con.

Chồng dì út mỗi tay dắt một đứa, nhưng vừa đến biển anh trai đã rời tay chú út, thích thú hét ầm ỹ và chạy xuống biển. Cũng dễ hiểu thôi, đây là lần đầu tiên anh ấy nhìn thấy biển. Chồng dì út sợ Kha lạc nên dặn Chi Nga đứng im một chỗ để đuổi theo. Thực ra theo trí nhớ của Chi Nga, trong lần du lịch này người bị lạc là Chi Nga chứ không phải là anh trai. Chi Nga nhớ lần du lịch này cô bị lạc, nhưng sau đó có người tốt bụng đưa cô tới trạm thông tin liên lạc nên mới tìm được bố mẹ. Nhưng bây giờ thì cô lạc làm sao được nữa?

Đang định hạ mông ngồi xuống thì một cái bóng lướt qua trước mặt cô. Bãi tắm lúc hơn hai giờ chiều, rất nắng nên không đông người lắm, Chi Nga dễ dàng dõi mắt nhìn theo cái bóng đằng sau của một thằng nhóc cao hơn cô có một cái đầu. Ấn tượng trong đầu Chi Nga là: thằng nhóc này có cái đầu to dễ sợ. Chi Nga cười, ngồi dưới ô che nghịch cát. Nắng như vậy cô sợ rằng sẽ làm hồng làn da của mình, đợi bớt nắng sẽ xuống nghịch nước. Chồng dì út mấy lần nhìn lên thấy Chi Nga ngồi yên một chỗ nghịch cát nên yên tâm chơi đùa với những người khác.

Hơn một tiếng sau, đã bớt nắng, số người tới bãi biển đông lên nhiều. Chi Nga đắp lâu đài cát chán thì ngẩng đầu lên ngắm người. Ngắm người đẹp là thói quen xấu của Chi Nga và Quang. Nhớ khi ở chung, thỉnh thoảng hai người lại xuống dưới tầng một chung cư uống trà đá và ngắm những cô nàng mặc quần sóc áo thun vừa đi tập thể dục về. Không chỉ ngắm cả hai còn ồn ào bàn luận cô nào xinh hơn, cô nào chân dài hơn, cô nào đùi to, cô nào vai dô...

Chính vì Chi Nga rất thoải mái với Quang trong việc ngắm gái cho nên anh ấy luôn phải im lặng mỗi lần thấy cô miệng không khép lại được khi ngắm gái. Thỉnh thoảng anh cũng tủi thân mà nói: bạn gái với vợ người khác ghen lòng lộn nếu thấy chồng ngắm gái, còn em thấy anh ngắm gái thì còn ngắm hăng hơn, đã thế anh lại còn không được lên tiếng nếu em ngắm gái. Chi Nga buồn cười lắm nhưng giả

vờ giận đáp:

“Cho anh tự do nhìn ngắm còn trách em không quản, nếu thích thì khi nào em thấy giai đẹp sẽ chỉ cho anh ngắm cùng là được chứ gì.”

Nghĩ đến đây Chi Nga tự cười một mình, mọi chuyện cứ như mới xảy ra ngày hôm qua.

Mắt Chi Nga đang dõi theo một anh ngoại quốc tóc vàng có thân hình nóng bỏng thì chợt nhận ra cái thằng nhóc Đầu to ban nãy. Trên tay cậu ta là một cái hộp gỗ mỏng rộng chứa nhiều đồ lưu niệm, hóa ra là bán đồ lưu niệm à, hèn gì cứ lượn đi lượn lại ở đây.

Khi khuôn mặt cậu lướt qua Chi Nga, cô chỉ thấy có chút quen quen. Phải mất một lúc sau Chi Nga mới kết nối được cái đầu to và khuôn mặt quen quen kia với cái tên Quang. Cô đã từng nhìn thấy một bức ảnh anh chụp năm chín tuổi. Dù trí nhớ không rõ ràng nhưng quả thực giống, rất giống. Chi Nga đứng bật dậy đuổi theo. Nhưng bãi biển bây giờ đã đông người. Chi Nga biết bản thân và cậu nhóc Đầu to chắc chỉ cách nhau một đoạn, nhưng cả hai đều khá nhỏ nên bị đám người lớn che lấp mất. Chi Nga nháo nhác chạy loạn tìm kiếm.

Trời đã dịu nắng nhưng vẫn vô cùng nóng bức, Chi Nga đã chạy rất lâu mà không tìm thấy bóng dáng Đầu to. Trước đây người đuổi theo cô luôn là anh. Lúc nào cũng thế cô chỉ cần ngoảnh đầu lại là có thể nhìn thấy anh. Cô luôn tin tưởng dù mình có đi bất cứ đâu, xảy ra bất cứ chuyện gì người đầu tiên bên cạnh cô luôn là anh. Vậy mà sao lần này cô lại không thể tìm thấy anh? Chẳng nhẽ hai người cứ lướt qua nhau thế này ư? Buồn bã, tủi thân, Chi Nga ngồi bệt xuống đất bật khóc nức nở.

“Này em, làm sao em khóc?”

Một cái đầu to bất ngờ xuất hiện trong tầm mắt của Chi Nga.

Chi Nga đã từng nghe: tình yêu như một con chó, chạy thì nó đuổi, đuổi thì nó chạy, giờ mới biết thêm là nếu ngồi yên thì tình yêu nó cũng tự tìm đến. Cô vừa khóc vừa cười nhìn vẻ mặt lo lắng của cậu nhóc Đầu to đang đứng trước mặt cô.

“Em bị lạc à?”

Chi Nga gật gật đầu. Bà cô bán mít ngồi bên cạnh đấy nghe thấy vậy vội chạy ra kéo tay Chi Nga.

“Đừng sợ, Cô đưa cháu đến trụ sở phát thanh tìm bố mẹ nhé?”

Bà cô này nhìn có vẻ là người hiền lành tử tế, chắc có ý tốt muốn giúp thôi. Nhưng Chi Nga không muốn tìm bố mẹ, khó khăn lắm cô mới tìm được Đầu to mà. Cô vội co người lại, chộp lấy tay Đầu to, núp sau lưng thẳng bé.

“Không, cháu không đi, mẹ cháu dặn không được đi với người lạ.”

Bà cô bán mít ngó người nhìn Chi Nga sau đó bật cười.

“Thằng bé này không phải là người lạ sao?”

Thấy Chi Nga không đáp chỉ bám chặt lấy cánh tay Đầu to, nép mình sau người cậu chỉ chừa đôi mắt ra nhìn bà bán mít như nhìn người xấu. Bà cô ấy đành quay sang hỏi Đầu to:

“Thôi được rồi cháu trai, em nó tin tưởng cháu thì cháu dắt em nó tới trạm truyền thông nhờ người ta báo cho là có trẻ bị lạc, biết chỗ chứ?”

Đầu to gật gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào chỗ Chi Nga níu chặt tay. Quang không có anh em, nên khá xa lạ với kiểu níu kéo thân thiết thế này. Chi Nga hiểu ý vội buông tay ra mặc dù cô rất tiếc.

“Đi thôi!”

“Vâng!”

Chi Nga bước theo Đầu to mà mắt cười híp lại khoe ra toàn bộ hàm răng sún, khiến bà cô bán mít nhíu mày thầm nghĩ: “Sao đi lạc mà vui thế nhỉ?”

Trên cả đoạn đường Đầu to không nói câu nào. Chi Nga hiểu vì Quang đã từng nói hồi nhỏ anh khá rụt rè trong giao tiếp. Vừa rồi chắc thấy cô khóc đáng thương quá nên mới mở miệng hỏi. Cô cũng không biết phải bắt đầu nói chuyện thế nào. Chi Nga cảm thấy dường như chỉ cần đi theo sau lưng anh như thế này đã đủ rồi.

Mắt thấy sắp đến chỗ trạm phát thanh, sắp phải xa Quang phiên bản tí hon, Chi Nga vội dừng bước. Thấy cô nhóc không đi theo mình nữa, Đầu to quay đầu lại định hỏi thì một người ngoại quốc cúi người xuống hỏi mua một món đồ trên cái hộp gỗ của cậu ta. Chi Nga thấy Đầu to đỏ gay mặt, cố gắng giơ ngón tay ra biểu đạt nhưng người khách kia vẫn chưa hiểu ý. Cô tiến lại gần nói:

<Thư ngài, món đồ này có giá mười ngàn đồng. Nó được làm thủ công từ những vỏ sò được nhặt vào buổi sáng sớm mỗi ngày khi thủy triều rút!>

Ông khách có vẻ thú vị với cô nhóc bé xíu nhưng lại có thể nói giọng Anh-Mỹ vô cùng chuẩn, hỏi han thêm vài câu nữa liền mua đến bảy món đồ với giá đều gấp đôi giá mà Đầu to nói.

Khi đưa tiền cho Đầu to, ánh mắt anh nhìn cô đầy vẻ kinh ngạc cùng sùng bái.

“Em biết nói tiếng Tây?”

“Không phải tiếng Tây mà là tiếng Anh.” Nói rồi cô xòe tiền ra.

“Anh xem này, biết nói vài câu có thể bán được nhiều hàng hơn, giá còn gấp đôi. Vậy nên muốn bán nhiều hàng phải học tiếng Anh cho tốt.”

Sau này anh là một kỹ sư công nghệ thông tin có kỹ năng vô cùng tốt nhưng vì ngoại ngữ không giỏi nên đã bỏ lỡ nhiều cơ hội. Lần này phải động viên anh ấy học ngay từ đầu mới được.

Không ngờ nhìn thấy tiền thì mặt Đầu to sầm lại, vừa nãy cậu còn choáng vì cô nhóc này biết nói tiếng Anh nhưng giờ nhìn thấy tiền mới nhận ra. Cậu ta vội vàng đuổi theo người Tây kia. Ông ta cũng ngạc nhiên khi thấy Quang đuổi theo. Thấy cậu bé không nói gì nhưng cứ cương quyết đưa lại cho ông ta một nửa số tiền ban nãy. Ông ta quay sang nhìn Chi Nga như muốn được giải thích. Chi Nga xấu hổ đành nói:

<Vừa rồi ngài đưa thừa tiền.>

Đầu to ngốc nghếch anh có cần thật thà đến mức này không?

Biết Chi Nga tự ý nói tăng giá, nên Đầu to có vẻ giận, đầu óc non nớt của cậu nhận định rằng đứa nhỏ mặc quần đùi xanh này không tốt. Phải mãi sau này khi nghĩ lại Quang mới thấy đứa nhỏ mặc quần đùi xanh cũng không phải đứa xấu bụng. Nếu xấu bụng tại sao khi bán được hàng với giá gấp đôi lại đem trả toàn bộ tiền cho cậu? Có điều bây giờ cậu chỉ muốn đưa nó đến trạm phát thanh càng nhanh càng

tốt.

“Trạm phát thanh ngay kia rồi.”

Nghe Đầu to nói, lòng Chi Nga lại chùng xuống. Cô chưa muốn về. Chi Nga cầm tay Đầu to lắc lắc làm nũng.

“Vừa rồi em bị mẹ mắng mới khóc nhè, giờ mà về sẽ bị mắng tiếp, cho em đi bán hàng với anh đi, lát trời tối mẹ hết giận thì em về, được không ạ?”

Đầu to vì lúng túng lần đầu bị làm nũng, hơn nữa lúc mới gặp đứa nhỏ này khóc cũng thật đáng thương nên cậu nghĩ nghĩ một lúc rồi cũng gật đầu. Căn bản thấy cái gì đó không đúng nhưng không nghĩ ra được là bị lạc nghiêm trọng hơn nhiều so với bị mắng. Đối với đứa trẻ bị lạc nhất thiết phải đưa đi tìm người thân nếu không cha mẹ nó sẽ vô cùng lo lắng.

Nhận được sự đồng ý, Chi Nga sung sướng đi theo Đầu to. Cô luôn miệng hỏi:

“Anh tên gì?”

“Quang.”

“Anh bao nhiêu tuổi?”

“Mười một.”

“Sao anh lại đi bán đồ lưu niệm?” Theo trí nhớ của Chi Nga thì mẹ Quang là bà mẹ đơn thân nhưng bà rất biết kiếm tiền, không đến mức phải để Quang đi làm phụ giúp thu nhập.

“À, anh... anh... muốn kiếm chút tiền tiêu vặt.”

Liếc mắt một cái là Chi Nga biết anh nói dối. Chắc là vì anh quá rụt rè nên mẹ anh mới để anh làm cái gì đó cho dạn dĩ hơn. Chứ có đứa trẻ nào đi kiếm tiền mà chê tiền nhiều như anh không?

“Anh ở gần đây à?”

“Ừ.”

“Nhà anh có những ai?”

“Mẹ và anh.”

Thình thoảng đoạn đối thoại lại bị ngắt quãng vì có người xem hàng. Chi Nga giúp Đâu to bán được khá nhiều nhưng lần nào nhận tiền cậu cũng đếm cẩn thận như sợ bị đưa thừa khiến cô nhóc xấu hổ ra mặt.

Toàn bộ là Chi Nga hỏi, Đâu to trả lời bởi cô biết để anh tự mở miệng nói chuyện sợ là hơi khó. Ban đầu Quang thấy hơi phiền một tí nhưng rồi cũng thấy thình thích. Cậu ta là con một, chưa bao giờ có cảm giác bị người khác quấn lầy như thế này. Nếu có một đứa em chắc cảm giác cũng giống như vậy.

Chớp mắt đã hơn một tiếng, bởi đi lâu và nói nhiều Chi Nga khát cháy cổ. Cô không mở miệng ra đòi nhưng mắt cứ nhìn chăm chăm vào người bán kem. Ban đầu Đâu to không để ý nhưng rất nhanh sau đó thì hiểu. Đâu to nhìn người bán kem, nhìn Chi Nga, rồi mở tiền ra đếm, rồi lại nhìn Chi Nga, cuối cùng quay người đi mất.

Chi Nga trợn mắt nhìn, thằng nhóc này keo kiệt thế sao? Một cây kem có một nghìn đồng thôi mà, cô giúp hẳn bán hàng từ nãy đến

giờ còn gì? Nếu là Quang sau này nhất định sẽ mua cho cô ngay mà không đợi cô đòi.

Chi Nga ầm ỨC bước theo Đầu to. Đi được một lát cậu ta dừng lại ở hàng bán dừa, bỏ tiền ra mua một trái. Đợi người ta bỏ xong thì kéo Chi Nga về một chỗ ít người đi lại, đưa trái dừa cho Chi Nga, lúng túng nói:

“Mẹ... mẹ anh nói kem rất bỔn.”

Hóa ra là thế. Lòng Chi Nga như nở hoa. Anh không mua kem vì sợ nó bỔn. Anh đếm tiền vì trái dừa có giá mười nghìn còn cây kem chỉ có giá một nghìn. Chi Nga âm thầm cảm ƠN cái tính rụt rè của anh, nếu không người đàn ông tuyệt vời này đâu đợi đến lượt cô.

Chi Nga hút một hơi nước dừa thấy vô cùng sảng khoái mới nhận ra là trông Đầu to có vẻ cũng khát. Nhưng tại sao mua có một trái dừa nhỉ? Cô cười thầm, hẳn vì lãi bán hàng không đủ mua hai trái dừa rồi. Chi Nga kéo kéo tay Đầu to, đưa trái dừa cho cậu ta.

“Một mình em uống không hết.”

Thế là hai đứa nhỏ cứ anh một ngụm, em một ngụm uống hết trái dừa. Lúc này Quang thấy đứa nhỏ mặc quần đùi xanh cũng không tệ như cậu nghĩ, ít nhất là nó không hề tham ăn.

Trời cũng tối, có vẻ đã hơn sáu giờ rồi. Bãi biển vẫn đông nghịt người vì đây là thời điểm thích hợp để tắm mà. Chi Nga chưa muốn về nhưng Đầu to lại lên tiếng trước.

“Anh đưa em về trạm phát thanh, tối rồi anh cũng phải về.”

Quang thấy trời tối nên muốn về vì sợ mẹ lo lắng, lúc ấy mới nhận ra

điều không đúng trong cảm nhận ban đầu. Đứa nhỏ này bị lạc thì bố mẹ nó phải lo lắng lắm chứ, mình lại dẫn nó đi lang thang nãy giờ. Vì thế mà dù nhìn thấy ánh mắt xin xỏ muốn ở lại của Chi Nga, thằng nhóc Đầu to vẫn kiên quyết kéo cô tới trạm phát thanh.

Quang cũng phải về nên chỉ đưa Chi Nga tới trạm phát thanh mà không chờ bố mẹ cô nhóc tới. Khi thằng nhóc vừa quay lưng, Chi Nga chợt nhớ ra điều gì vội kéo tay hắn lại.

“Này, tên em là Chi Nga, anh phải nhớ tên em là Chi Nga!”

Quang cười cười gật gật đầu.

Nhìn đứa nhóc bị lạc mắt hoe đỏ lưu luyến nhìn thằng nhóc bán đồ lưu niệm rời đi, chú trực trạm phát thanh thấy có chút không hiểu. Sao nhìn cứ như là đứa nhỏ này bị thằng nhóc bỏ rơi chứ chả phải là được thằng nhóc đưa tới đây để tìm người thân.

Một lát sau, trên loa báo bắt đầu vang lên tin báo.

“Xin thông báo, tại trạm phát thanh có một cháu trai bị lạc, trên người cháu mặc một cái quần đùi xanh, tên cháu là... này cháu tên cháu là gì?”

Chi Nga đâu có mặc đồ bơi, dù là con gái nhưng mới sáu tuổi thế nên mẹ kiếm cho Chi Nga một cái quần đùi xanh đã mặc từ lâu của anh trai làm quần đi biển cho cô. Thế nên nhìn qua thì như một đứa bé trai. Cô cũng không ý thức được điều đó cho đến khi chú phát thanh viên nói ra thì cô mới giật mình.

Ôi, không lẽ Đầu to cũng tưởng cô là con trai?

Trời ạ, ấn tượng đầu tiên cô đem lại cho anh lại là hình ảnh một

thằng con trai mặc quần đùi xanh hay sao? Chi Nga che mặt hét to vào míc.

“Cháu là con gái và tên cháu là Chi Nga! Chi Nga!”

Tin báo được lặp lại như sau.

“Xin thông báo, tại trạm phát thanh có một cháu gái bị lạc, trên người cháu mặc một cái quần đùi xanh, tên cháu là Chi Nga. Bố mẹ cháu ở đâu xin tới trạm phát thanh đón cháu.”

Nhiều năm sau đó Chi Nga luôn tự hỏi, không hiểu Đầu to có nghe được bản tin phát thanh chính xác này hay không?

Chương 11: Học nhảy lớp

Mùa hè đến.

Khác với sau này, trẻ con thường chỉ có khoảng chục ngày chơi đùa rồi bị cuốn vào một mớ các lớp học thêm dù chúng muốn hay không. Đơn giản là vì chúng được nghỉ nhưng bố mẹ chúng không được nghỉ, nên cần phải kiếm chỗ nào đó nhốt chúng lại. Và lớp học thêm là địa chỉ tốt nhất. Vừa là chỗ trông trẻ lại đảm bảo đứa trẻ học thêm được cái gì đó.

Mùa hè năm Chi Nga sáu tuổi thì trẻ con vẫn nghỉ đủ ba tháng với những ngày chơi bời xả láng. Mới chuyển lên thị trấn nên Chi Nga chưa có bạn, trong lớp có một số bạn cũng ở thị trấn nhưng các bạn biết rồi đó ở trong lớp cô nhóc này bị ghét. Chi Nga cũng chẳng muốn ra ngoài giang nắng làm gì cho đen da nên lấy lý do “không có bạn” mà trốn trong nhà suốt cả mùa hè. Mẹ cũng chưa hết sợ vì vụ bị lạc của cô ở Sầm Sơn nên trong thâm tâm thấy rằng con bé cứ ở trong tầm mắt mình là tốt nhất vì thế không phản đối với việc cô cứ ngồi lì trong nhà.

Mỗi tuần cô chỉ ra ngoài ba lần để theo học ba lớp: học đàn và hát; học nhảy; và học mỹ thuật. Kiếp trước cô theo đuổi hình tượng học sinh chăm chỉ cho nên đạt được thành tích mười hai năm học sinh giỏi, thi đại học được tới hai mươi chín điểm ba môn. Nhưng khi vào đại học cô trở nên vô cùng rụt rè bởi lẽ kỹ năng sống và sự tự tin vào bản thân quá thấp.

Khi nhìn thấy bạn bè nhảy nhót hát hò trên sân khấu cô rất ghen tị, bản thân cô cũng cầm mic hát một bài trong quán karaoke cũng

không có. Chính vì thế kiếp này cô muốn có cơ hội để học những thứ ngày xưa cô muốn mà không có cơ hội học. Cũng may đã chuyển lên thị trấn, việc tìm lớp học mấy thứ này không khó. Hơn nữa mẹ là người có đầu óc vô cùng tân tiến. Mẹ cũng tin rằng đây là những yếu tố cần thiết cho cuộc sống sôi động của Chi Nga sau này. Thật không hổ danh mẹ tốt nghiệp khoa tâm lý học của đại học sư phạm. Tiếc là vì tiện chăm sóc hai anh em Chi Nga mà mẹ phải từ bỏ vị trí giảng viên trở thành giáo viên tiểu học.

Chi Nga lôi sách lớp hai ra, sáng nào cũng ngồi đọc sách làm bài với vẻ rất nghiêm túc. Thấy con gái chăm chỉ như thế mẹ mừng lắm. Chỉ khổ anh trai vì cái sự chăm chỉ của Chi Nga mà bị mẹ cắt xén mất một nửa thời gian chơi và bắt ngồi vào bàn học. Mỗi lần thấy tiếng cười đùa của chúng bạn cùng khu, anh trai lại bắn ánh mắt phẫn nộ về phía Chi Nga, nhưng lần nào cũng nhận lại được là nụ cười ngọt ngào của cô em gái. Cơn giận vì thế mà nguôi đi một nửa. Kha quả thực uất nghẹn bên trong, từ bao giờ mà hắn không thể nào bắt nạt được cô em gái này?

Ngày nào cũng thấy Chi Nga mở sách ra đọc với làm bài tập nhưng mẹ không để ý lắm. Cho đến một hôm, gần cuối kỳ nghỉ hè, dì út tới chơi. Chi Nga chọn ngày hôm đó vì dì út rất sắc sảo, lại dạy toán cấp hai, có thể đưa được lời khuyên cho bố mẹ. Bố với chồng dì út ngồi ở phòng khách chơi. Mẹ kéo dì út ngồi bàn phòng bếp nói chuyện. Chi Nga cũng đang ngồi bàn làm bài tập. Mùa hè nóng nhưng phòng bếp rất mát đó là lý do mọi người chuyển địa bàn hoạt động tới đây. Chi Nga chào dì út, dì út xoa đầu Chi Nga một cái rồi cầm quyển sách Chi Nga đang đọc lên cười cười nói:

“Đọc sách của anh trai à?”

“Dạ!”

“Có hiểu gì không? Cháu mới học hết lớp một thôi mà!”

“Dì út, cháu mới đọc hết cuốn đó. Bài tập cũng theo ví dụ trong sách làm hết rồi. Hay dì kiểm tra cháu một chút đi!”

Dì út với mẹ tròn mắt ngạc nhiên. Mẹ cũng lật vội bìa quyển sách dì đang cầm, đúng là sách toán lớp năm, bà mới mua cho Kha tháng trước để xem trước khi vào năm học mới.

“Con nói thật chứ?”

Mẹ nói có chút không tin, gần giống lần anh Kha nói với mẹ là Chi Nga biết đọc. Cô cười cười, gật mạnh đầu. Dì út hăng hái bưng bưng ngồi chọn chọn viết viết mấy bài toán ra giấy cho Chi Nga. Mẹ đọc đề xong thì cười bảo:

“Đề này làm đề thi 90 phút học kỳ một lớp năm được đấy dì út ạ.”

Chi Nga đón lấy đề trong lòng âm thầm tính toán. Phải làm sao để gây ấn tượng kinh ngạc cho mẹ và dì út. Đề không khó, chỉ có câu cuối là đồ mёo nhưng lại tốn thời gian vì nhiều phép tính. Học sinh lớp năm lại không được dùng máy tính mới chán. Mẹ và dì ngồi giám sát bên cạnh. Chi Nga bỏ qua lời nhận xét nho nhỏ của cả hai, thực sự tập trung giải đề.

“Ô, con bé làm được phép nhân hai chữ số kìa!”

“Chưa vào lớp một nó đã thuộc bảng cửu chương rồi!” Mẹ thì thào.

“Ớ, bài toán tổng hiệu mà cũng làm được kìa!”

“Dì nói nhỏ nhỏ thôi...”

Chắc mất khoảng 40 phút thì Chi Nga dừng bút, hớn hờ đưa bài cho dì và mẹ. Đại khái là ngồi nhìn cách làm bài của Chi Nga là biết con bé làm đúng hay sai rồi. Dì út nhìn Chi Nga giọng rất kích động.

“Con bé này là thần đồng rồi chị ạ!”

“Dì cứ nói quá! Là anh Kha dạy con hả?”

“Chị nói cái gì thế, thằng Kha năm nay mới lên lớp năm, sao mà kèm toán lớp năm cho con bé được, mà em kiểm tra thằng Kha liên tục, học lực của nó em biết.”

Mẹ không biết là mừng quá hay sợ quá mà tái mặt gọi to cho bố với chồng dì út chạy vào. Dì út hớn hờ đưa bài kiểm tra cho bố.

“Anh rể xem, con gái anh làm toán lớp năm, đề thi 90 phút mà chỉ mất có hơn nửa tiếng giải xong hết rồi này.”

Bố rất kích động, cầm tờ giấy lên xem. Phải biết họ nhà nội Chi Nga rất hiếu học, con cái ai học được thì đều cho đi học, không tiếc tiền. Nhưng ngoài bố Chi Nga ra thì chẳng ai theo nghiệp học được cả. Thế nên bố Chi Nga mới mừng như thế. Ngay trong lúc mấy người lớn còn chưa hết hân hoan. Chi Nga thả quả bom thứ hai.

“Sao bố mẹ vui thế? Mấy thứ này chẳng phải là cứ đọc là biết sao? Chỗ sách này con cũng đọc hết, nhớ hết rồi.”

Vừa nói Chi Nga vừa chỉ vào chồng sách giáo khoa lớp năm. Lần này ngoài sự ngạc nhiên ra còn thấy sự hứng thú bừng bừng của dì hai. Dì chộp lấy quyển sách lịch sử, mở đại một trang, hỏi mấy sự kiện gì đó. Chi Nga nghe câu hỏi rồi thoải mái trả lời. Mỗi một câu trả lời lại khiến mọi người thêm bội phục vì các sự kiện lịch sử, năm tháng hay tên người cô nói không sai một chút nào. Để đạt được kết

quả này ba tháng hè vừa rồi Chi Nga thực sự học chứ không phải giả bộ. Toán văn thì còn có thể làm chơi chơi chứ các môn xã hội nếu không đọc sao Chi Nga nhớ nổi. Cũng may lịch sử địa lý cấp một rất đơn giản.

Chồng dì hai cũng không kiềm được kích động với lấy quyển sách tiếng Anh phun ra mấy câu chào hỏi. Chồng dì hai làm bên dịch vụ khách sạn nên biết tiếng Anh, nhưng mà phát âm thế này thì... tệ quá. Chi Nga làm bộ lắc lắc đầu không hiểu. Mọi người đều cười mắng chồng dì hai, tiếng Anh sao có thể đọc sách mà tự học được. Thấy mẹ tìm sách định kiểm tra môn khác thì Chi Nga viết ra giấy hai câu chào hỏi ban nãy chú hai nói:

“Cháu không biết đọc thế nào, chỉ đoán là hai câu này. Nếu chú hỏi cháu hai câu này thì câu trả lời theo sách là...”

Chi Nga hạ bút viết câu trả lời. Miệng chồng dì hai há ra không ngậm lại được. Mẹ sốt ruột hỏi:

“Đúng không chú?”

Chú hai im lặng, tìm mấy câu khó hơn trong sách viết xuống. Chi Nga cũng dùng cách viết xuống để trả lời. Chi Nga đang chứng minh cho mọi người thấy cô có khả năng cầm sách tự đọc tự hiểu. Cô không nói được tiếng Anh chẳng qua vì chưa nghe được phát âm mà thôi. Chú hai nhìn đáp án Chi Nga viết, cười cười nói:

“Con gái anh chị đúng là thần đồng rồi!”

Mẹ mở cuốn sách Tập làm văn ra, hỏi Chi Nga mấy câu về cấu trúc ngữ pháp, và những biện pháp tu từ. Dĩ nhiên mấy cái này còn dễ trả lời hơn cả mấy câu hỏi lịch sử.

“Vậy là con bé nắm hết được kiến thức lớp năm rồi, cần đi học làm gì chứ?”

Dì út than thở.

“Thực sự là cháu tự ngồi đọc sách tự học, không có ai chỉ dạy cháu?”

Chi Nga gật gật đầu. Mẹ cũng phụ họa nói cả mùa hè này Chi Nga không có đi đâu chơi. Bố đột nhiên lên tiếng:

“Vậy nếu tiếp tục đưa sách lớp trên nữa cho con đọc thì con có thể tự học được nữa không?”

Chi Nga nhún nhún vai tỏ thái độ con không biết. Mọi người rơi vào trầm mặc. Đây là kết quả mà Chi Nga muốn. Chi Nga muốn mọi người tin rằng khả năng của cô không chỉ dừng lại ở kiến thức của học sinh lớp năm. Điều khiến mọi người trầm mặc là không thể đoán được khả năng của Chi Nga có thể đạt đến mức độ nào. Vì thời này chưa có chế độ học nhảy lớp, nên muốn là người đầu tiên thì sẽ gặp rất nhiều khó khăn thế nên Chi Nga phải thể hiện được mình cực kỳ thông minh.

Dì út không phụ sự mong đợi của cô nói ra câu cô muốn nghe nhất.

“Thế này mà vài hôm nữa cho con bé vào học lớp hai thì phí phạm quá!”

Chi Nga đáp vội:

“Con không thích đi học!”

Cả nhà trợn mắt nhìn cô. Giống như cô vừa dập tắt niềm hứng khởi

trong lòng họ vậy.

“Các bạn trong lớp toàn bắt nạt con. Con đi học cùng lớp với anh Kha được không? Các chị lớp anh ấy rất hiền, có anh Kha, không ai dám bắt nạt con.”

Việc cô bị bắt nạt và bị cô lập đó là sự thật. Cô sẽ hướng bố mẹ đến một thỏa thuận. Hoặc là cho cô học cùng lớp với anh trai, hoặc là cô sẽ không chịu đi học. Nhìn vẻ kiên quyết của Chi Nga. Dì quay sang mẹ nói:

“Hay để con bé học nhảy lớp?”

“Không dễ như thế đâu, em biết quy chế của bộ giáo dục rồi đấy, con bé đã đi học sớm một năm rồi...”

“Lo gì, em với chị đưa cháu đến tận Cục Khảo thí của Bộ Giáo dục, cho họ kiểm tra cháu nó luôn. Thần đồng thế này mà bắt học cùng học sinh lớp hai thật phí phạm.”

Oh ree!!! Quả không uổng sự ủy thác của Chi Nga vào dì. Xem đi, những gì cô muốn, dì út nói hộ cả rồi kìa.

...

Bố mẹ và Chi Nga mang hứng trí bừng bừng đi tới Cục Khảo thí thì bị gọi cho gáo nước lạnh. Nhân viên của Cục Khảo thí nói:

“Anh chị tưởng đây là nước ngoài à? Tiêu chuẩn học nhảy lớp ở nước ta chưa có. Nếu muốn học nhảy lớp thì đưa con ra nước ngoài mà học. Những vấn đề này chúng tôi quả thật không có thời gian tiếp đãi anh chị.”

Chi Nga quả thực phát điên với kiểu làm việc quan liêu và hệ thống giáo dục nước hiện tại. Bố mẹ biết là không có kết quả đành uể oải đứng lên. Chi Nga đang lữn cữn theo sau họ thì nhìn thấy ngoài cửa có người đang mặc áo vest màu ghi đi vào. Cô nhận ra người này hơn mười năm nữa sẽ là thứ trưởng bộ giáo dục. Chi Nga nhớ kỹ vì năm cô thi đại học, có sự thay đổi về thể lệ thi nên nhìn thấy ông ta trên ti vi liên tục. Chỉ khác là bây giờ trông ông ta trẻ hơn. Nếu mười năm sau lên thứ trưởng, vậy bây giờ đoán chừng chức cũng không nhỏ. Hắn là hơn tên nhân viên quèn đang phun nước bọt đuổi bố mẹ cô về. Chi Nga cố lớn tiếng nói để ông ta có thể nghe được nhưng giọng vẫn tỏ vẻ lịch sự:

“Chú ơi, con chú học lớp mấy rồi?”

Chi Nga chỉ vào bức ảnh trên bàn của anh nhân viên kia mà hỏi. Mấy người lớn còn ngây ra không hiểu con bé hỏi linh tinh gì thì Chi Nga đã nói tiếp:

“Có vẻ bạn ấy học lớp hai hoặc ba. Chú ơi, nếu con trai chú bảy, tám tuổi nhưng có thể học lớp mười, chú có muốn con trai chú bỏ phí thời gian để ngồi không bảy năm đợi đến khi học lớp mười không?”

Bị một đứa nhỏ sáu tuổi chất vấn. Anh nhân viên kia có chút tức giận, anh ta chế giễu:

“Ý cháu là cháu có thể học cùng các anh chị lớp mười sao?”

Bố Chi Nga nhin nãy giờ, không chịu nổi thái độ của anh nhân viên kia bèn đáp:

“Anh không tin, mọi người cũng không tin, thế nên chúng tôi mới phải đưa cháu tới nơi này để kiểm tra. Tiếc rằng anh nói ‘không có thời gian đón tiếp’ và ‘muốn học thì ra nước ngoài mà học’. Tôi nghe

người ta nói nước mình bị chảy máu chất xám. Hồi đầu tôi không hiểu nhưng giờ thì nghe anh nói tôi mới biết những người như anh sẽ làm chảy máu chất xám.”

Chi Nga không ngờ được bố sẽ nói đỡ mà lại còn nói trúng ý cô nữa, lá gan cô vì thế mà cũng lớn hơn. Chi Nga tiếp lời bố:

“Chú chưa kiểm tra, sao biết cháu không thể học cùng các anh chị lớp mười?”

Anh nhân viên kia không khỏi ngạc nhiên nhìn hai bố con Chi Nga, còn bố mẹ Chi Nga cũng đưa mắt nhìn cô, họ không nghĩ cô con gái nhỏ của mình lại có thể mạnh mẽ thế.

Ngoài cửa có tiếng nói vang lên. Chi Nga cười nụ, có thể chứ.

“Có chuyện gì thế?”

“Trường phòng... chuyện là ... chuyện là ...”

Chi Nga nghe thấy hai chữ “trường phòng” thì có chút thất vọng, tưởng ít ra cũng phải là chức gì gì đó to to một chút chứ. Trong nước còn chưa có tiền lệ cho việc học nhảy lớp, cho nên muốn nhảy lớp quả thực rất gian nan. Một anh trưởng phòng liệu có thể giúp gì cho cô?

May mắn là tiếp theo đó ba người nhà Chi Nga được mời vào phòng anh trưởng phòng tên Quảng. Sau khi nghe trình bày xong anh ta trầm ngâm nhìn Chi Nga đánh giá. Cô bé này có khuôn mặt thông minh, dĩ nhiên rồi, hồi bé ai cũng nói cô thông minh khả ái mà, giờ cô còn kế thừa kiến thức của một người hai mươi tám tuổi thành đạt nữa đấy. Quảng nghĩ, cô nhóc này chỉ sáu, bảy tuổi nhưng ăn nói gãy gọn, cử chỉ hành động khá người lớn; khi nói chuyện cẩn thận

với cô bé thì thấy rất ngoan ngoãn, lễ phép và đặc biệt câu trả lời nào của cô bé cũng rất thông minh. Ừm, nhảy lớp à? Nước ngoài việc này đầy ra đấy, nhưng trong nước đây vẫn là một việc hiếm lạ.

Trưởng phòng Quảng quay sang cười với bố mẹ Chi Nga, hỏi han cẩn thận về việc học của con bé. Mẹ Chi Nga cũng tỉ mỉ kể lại. Đặc biệt nhấn mạnh vào khả năng đọc sách, tự học của Chi Nga. Càng nghe Quảng càng hứng thú. Anh ta nói nhất định sẽ báo cáo lại cấp trên về trường hợp này, rồi để lại số liên lạc, dặn bố mẹ Chi Nga thứ hai tuần sau gọi lại.

Tối thứ hai cả nhà vô cùng phấn kích trước thông tin, bên Cục Khảo thí đồng ý kiểm tra cho Chi Nga. Trái tim lo lắng của Chi Nga cuối cùng cũng hạ xuống. Điều cô sợ nhất là bên Cục Khảo thí không thèm để mắt đến vấn đề của cô, chứ đã cho cơ hội nhất định cô phải tóm lấy. Họ đề nghị mỗi tháng sẽ có một bài kiểm tra ứng với một lớp học, tháng sau sẽ tăng thêm một lớp. Mặc dù bố mẹ Chi Nga đã nói con bé đủ điều kiện để tốt nghiệp tiểu học, nhưng có vẻ họ muốn kiểm tra kĩ khả năng tự học của Chi Nga.

Bố hứng trí bừng bừng đi mua một đồng sách từ lớp sáu đến lớp mười về cho Chi Nga học, điều này khiến Chi Nga dở khóc dở cười. Cô chỉ muốn nhảy lên lớp năm thôi, sao bây giờ phải đọc sách cấp hai nữa? Nhưng không dám trái ý bố mẹ, cũng không muốn làm hỏng hình ảnh thần đồng ham học hỏi, Chi Nga đành cắn răng ngồi đọc sách.

Bài kiểm tra đầu tiên dành cho Chi Nga bắt đầu vào tháng chín. Đó là bài kiểm tra năm môn: toán, văn, lịch sử, địa lý, và tiếng Anh. Ngoài ra còn một test trắc nghiệm IQ (kiểm tra chỉ số thông minh). Kết quả khiến bố mẹ cô nở mày nở mặt. Cô đạt điểm giỏi cho cả năm môn thi, còn trắc nghiệm IQ đạt 145 được cho là thần đồng. Chi Nga quả thực thấy thẹn trong lòng, bởi IQ của cô thực tế chỉ có 110 thôi,

nhưng thang điểm chấm cho một người trưởng thành và một đứa trẻ sáu tuổi thì khác nhau. Nói đơn giản là cùng một kết quả nhưng đứa trẻ nhỏ tuổi sẽ được điểm cao hơn.

Từ tháng mười cho đến tháng ba năm sau, Chi Nga lần lượt trải qua các kỳ thi với áp lực mà bản thân cô cũng thấy là không nhỏ. May mắn là trước đây cô luôn là học sinh giỏi, kiến thức của cô rất chắc. Nhưng xui xẻo là cô đã hai mươi tám tuổi rồi, đã mười mấy năm không đụng lại mớ kiến thức này cho nên dù có thời gian một tháng giữa các lần thi thì cô vẫn thấy mệt mỏi.

Kết quả của các lần thi sau đó là, Chi Nga đạt điểm giỏi với bài thi lớp sáu, bảy và khá cho lớp tám, chín, mười và mười một. Mà chỉ cần bài thi đạt trung bình là Chi Nga có thể vượt qua lớp học đó. Nhưng không đợi bài thi cho lớp mười hai thì Chi Nga đã lăn ra ốm một trận.

Mẹ với dì út là người khởi xướng cho việc học nhảy lớp nhưng bố lại là người ép Chi Nga theo đuổi các kỳ thi. Chi Nga thật muốn làm ông tự hào nên mới cố gắng đến thế. Nhưng trận ốm đến thật đúng lúc, cô quả thực kiệt sức và muốn buông tay. Sau một buổi tối tranh cãi, cuối cùng cả nhà đi đến thống nhất chấm dứt kỳ kiểm tra khổ sở này cho Chi Nga. Bố mẹ đưa Chi Nga tới nhận giấy chứng nhận vượt qua lớp mười một của cô, nghĩa là hết hè này cô có thể nhảy lên học thẳng lớp mười hai. Ngoài giấy chứng nhận ra cô còn có cả học bạ. Học bạ đó ghi điểm các môn thi của cô trong bảy lần thi từ lớp năm đến lớp mười. Trước khi về trường phòng Quảng còn xoa đầu Chi Nga một cái. Chú nói:

“Cháu nhớ là cháu có cơ hội học nhảy lớp là vì chúng ta không muốn chảy máu chất xám đấy nhé! Mau lớn để xây dựng tổ quốc.”

Bố nghe thế thì cười tít mắt, có ai không vui khi người khác tán dương con mình? Mẹ cũng cười có điều không khoa trương như bố.

Chi Nga thì bật cười khanh khách ngay tại chỗ. Xây dựng tổ quốc cái gì chứ, cô chẳng có mục tiêu cao cả như thế đâu. Mục tiêu của cô chỉ là đợi anh trai học hết tiểu học thì cùng học lớp sáu với cô. Chi Nga học tiếp lớp mười hai để làm gì, sang năm anh yêu của cô cũng mới học lớp sáu mà thôi. Ôi, chỉ tiếc là bây giờ anh ấy mới mười một tuổi. Chi Nga rất nhớ và muốn gặp anh nhưng cô không thể phá hoại một mầm non tổ quốc sớm như vậy được.

Bố Chi Nga bị dọa sợ ngây người vì trận ốm của con gái nên khi Chi Nga nói chỉ muốn học cùng lớp với anh trai thì không phản ứng gì. Mẹ thì có chút tiếc nuối, nhưng sợ con gái mất tuổi thơ nên không phản đối. Có điều cả bố và mẹ đi đâu cũng khoe con gái bảy tuổi của họ có thể học cùng học sinh lớp hai một khiến cho Chi Nga luôn bị chỉ trích, xấu hổ vô cùng. Phản ứng phụ duy nhất của sự kiện này là cô vẫn chẳng có một người bạn nào.

Mới tháng ba nhưng Chi Nga đã được nghỉ hè sớm, đợi đến tháng chín sẽ bắt đầu nhập học cùng anh trai. Vừa ôm cuốn học bạ Chi Nga vừa cười thầm, cuối cùng cũng học bằng lớp với anh, tình yêu của em, chờ em nhé!

Chương 12: Cho thuê nhà

Ba anh em gồm có Chi Nga, cu Bin và anh trai đang dán chặt như thần lẩn bám tường vào mấy tấm kính màu trên gác xép để nhìn xuống phòng khách. Đây là lần đầu tiên mấy đứa trẻ được nhìn thấy người da trắng, tóc vàng, mắt xanh, mũi lõ.

Với Chi Nga đây không phải là lần đầu tiên nhìn thấy người nước ngoài nhưng cô ham vui, a dua cùng ông anh trai và cậu bạn hàng xóm. Hai trong số ba người nước ngoài là vợ chồng. Họ muốn thuê nhà của gia đình Chi Nga vì họ đang đầu tư sản xuất cho một trại nấm và trang trại cà chua chỉ cách nhà Chi Nga có 300 m. Người nước ngoài còn lại là một đứa bé trai, khoảng bằng tuổi Kha, nhưng Chi Nga không thấy rõ mặt vì thằng bé cứ vùi mặt vào vòng tay bà mẹ chỉ để lộ ra một mái tóc vàng rực.

Bà mẹ khoảng bốn mươi, nhìn còn vẫn còn đẹp, khuôn mặt có nét hiền hòa. Ông bố không được đẹp trai, nhưng có vóc người cao to của người Tây, thoát nhìn khiến người khác chú ý bởi ông cao hơn 1m8. Những người ở đây, như bố Chi Nga chẳng hạn cao lắm cũng 1m7 mà thôi. Ông ta là kỹ sư công nghệ sinh học, người chỉ đạo kỹ thuật và cũng là người quản lý cho trại nấm và trang trại cà chua. Vợ và con ông là vì theo ông mà tới đây.

Sở dĩ họ lựa chọn nhà Chi Nga không phải vì ngôi nhà này to nhất đẹp nhất trong thị trấn mà vì nó sạch sẽ nhất và có nhà vệ sinh tự hoại. Sạch sẽ nhất thì phải nói đến công lao của mẹ, mẹ là người vô cùng gọn gàng, ngăn nắp cho nên ngôi nhà này dù không đẹp nhưng vẫn gây được thiện cảm cho người bước vào. Còn nhà vệ sinh tự hoại thì đó là kết quả sự thuyết phục hơn năm nay của Chi Nga.

Sống lại năm sáu tuổi thứ khó thích ứng nhất với cô là nhà vệ sinh. Khi còn ở trong làng, phải ngồi nhà cầu sát với chuồng lợn, mùa hè thì mát gió thổi hơi bay lên “thơm” không chịu được. Mùa đông cởi quần ra mông đã muốn đóng băng. Cũng may bố làm xây dựng, đi đây đi đó nhiều thấy được sự tiện lợi của hố xí tự hoại nên khi nghe Chi Nga thuyết phục mới lắp đặt một nhà vệ sinh đúng kiểu phương Tây.

Bao bọc quanh thị trấn là ruộng và bãi nên thị trấn này nhiều nhà còn chưa có nhà vệ sinh, toàn ra bãi mà phóng uế hoặc có xây nhà vệ sinh thì cũng kiểu nhà cầu nối với chuồng lợn. Ồ, nghĩ mà xem, có bác Tây nào chịu ra ngoài bãi mà ngồi phóng uế hay ngồi nhà cầu vừa đi vệ sinh vừa tâm sự với lợn không? Thế nên cái vụ thuê nhà béo bở này rơi vào tay nhà Chi Nga.

Cô phiên dịch viên ngoài ba mươi tuổi lên tiếng:

“Ông bà William nói sẽ trả 200 đô, tức là khoảng ba triệu sáu tiền thuê nhà cho anh chị mỗi tháng.”

Nhìn khuôn mặt hoan hỉ của bố mẹ cũng đủ biết con số này không nhỏ. Phải biết lương bố và mẹ mỗi người bây giờ chỉ được hơn triệu một tháng. Nhưng vấn đề không nằm ở đấy mà nằm ở lời của cô phiên dịch viên. Rõ ràng chị Nga nghe thấy bà nước ngoài nói giá là 250 đô, tại sao lại dịch ra là 200? Chi Nga ngửi thấy mùi gian gian. Con người mà, không lúc nào ngừng cảnh giác được.

Thấy bà phiên dịch dẫn bà nước ngoài tới nhà vệ sinh. Chi Nga bỏ lại anh trai và cậu bạn hàng xóm chạy xuống. Gặp ba người ở bếp, cô tươi cười nói với mẹ:

“Mẹ với cô phiên dịch quay lại phòng khách đi, không bố với ông Tây

kia biết nói gì với nhau? Bà ý đi ra con dẫn ra phòng khách cho. Chứ người ta đi vệ sinh mà có người đứng chờ bên ngoài thì bên trong cũng không thoải mái.”

Mẹ cười gật đầu trở lại phòng khách với cô phiên dịch viên. Đợi khoảng mười phút mới thấy bà nước ngoài đi ra. Chi Nga đưa cho bà một cái khăn trắng để lau tay. Cô biết người nước ngoài có thói quen đi vệ sinh xong sẽ rửa tay nên cần khăn để lau. Không giống người quê cô có thói quen rửa tay sau khi ăn và trước khi đi vệ sinh, khăn lau tay hữu hiệu nhất là hai cái bông quần. Bà nước ngoài mỉm cười với cô. Chi Nga nhỏ giọng nói:

<Tên của tôi là Chi Nga, bố mẹ tôi là chủ nhà này!>

Bà nước ngoài ngạc nhiên nhìn Chi Nga. Đầu những năm chín mươi, ở ngoài Bắc người nói được tiếng Nga thì không thiếu nhưng ít người nói được tiếng Anh lưu loát, nhất lại là một cô bé con mới sáu, bảy tuổi ở nông thôn thì quả là hiếm thấy.

Sợ bố mẹ bất chợt đi ra sẽ trở mắt khi nhìn thấy mình nói chuyện với bà Tây. Mặc dù một năm qua những gì Chi Nga làm bố mẹ trở mắt không ít, nhưng cô biết có những thứ dù lấy lí do là thần đồng cũng khó lòng giải thích. Chẳng hạn cô có thể vượt qua được các bài thi vì cô đã đọc sách giáo khoa thì có thể hiểu được. Nhưng chỉ đọc sách giáo khoa mà có thể nói tiếng Anh như gió thì thật khó tin. Nhất là khi mẹ cô còn tốt nghiệp khoa tâm lý sư phạm, bà hiểu khái niệm thần đồng nghĩa là gì. Nếu thời đại này máy tính và internet phổ biến thì cô cũng chẳng cần phải cẩn thận thế.

Chi Nga nói rất nhanh nhưng rõ ràng:

<Cái giá mà vợ chồng bà trả để thuê căn nhà là 250 đô đúng không?
>

Không đợi bà ta trả lời, Chi Nga cười giải thích cho sự đường đột của mình.

<Cháu ở trên gác xép nên nghe được. Nhưng cô phiên dịch viên nói với bố mẹ cháu cái giá là 200 đô.>

Bà nước ngoài mặt biến sắc. Bà chăm chú nhìn Chi Nga, Chi Nga vẫn cười nụ.

<Tí nữa thảo luận lại về giá, bà có thể viết giá tiền bằng con số và kí hiệu đồng đô la, bố cháu có thể hiểu, lúc đó bà có thể biết phiên dịch viên nói đúng hay sai.>

Chi Nga định quay người vào phòng. Bà Tây kéo tay cô lại nói:

<Họ không biết cháu có thể nói tiếng Anh.>

Bà tây nhìn Chi Nga khó hiểu. Chi Nga vẫn cười.

<Nếu gia đình bà trở thành hàng xóm nhà cháu, nhất định cháu sẽ giải thích cho bà.>

Cho thuê nhà xong, thì gia đình Chi Nga sẽ thuê một căn hộ cấp bốn của một người hàng xóm ngay bên cạnh nhà với giá chỉ 300 nghìn. Căn hộ đó chỉ có hai phòng, một phòng ngủ với một phòng là kết hợp của tất cả các thể loại còn lại bao gồm phòng khách, phòng kho, phòng bếp... Thực ra có thể trở về sống với ông bà nội, nhưng mẹ nhất định không đồng ý. Vì thế nếu gia đình người Tây này thuê nhà Chi Nga, họ sẽ trở thành hàng xóm gia đình cô. Chi Nga nghe được đoạn tán ngẫu này giữa cô phiên dịch và vợ chồng bà Tây nên biết bà sẽ hiểu ý cô. Trước khi quay đi, Chi Nga còn nói một câu học được trong Thám tử lừng danh Conan:

Lại còn đưa tay lên cái miệng đang chu ra suýt một cái, câu nói với điệu bộ này ở trên người một con nhóc bảy tuổi khiến bà Tây bật cười.

Quả nhiên sự gian lận của cô phiên dịch viên bị lộ tẩy. Gia đình William đồng ý không tố giác với văn phòng phiên dịch nhưng chuyển tiền phiên dịch của cô ta vào tháng tiền thuê nhà đầu tiên trả cho nhà Chi Nga. Điều này về sau bà William mới nói cho Chi Nga nghe. Khi Chi Nga hỏi tại sao thì bà ấy nói:

<Cháu xứng đáng nhận được tiền phiên dịch. Nhưng ta không thể đưa tiền cho một đứa bé bảy tuổi đúng không?>

Kể từ đó gia đình Chi Nga có thêm hàng xóm mới.

Chương 13: Người bạn mới

Còn tới năm tháng nữa Chi Nga mới bắt đầu vào năm học mới nên quả thực vô cùng rảnh rỗi. Ngoài việc giúp mẹ nấu ăn và dọn dẹp ra thì chẳng có việc gì để làm. Như đã nói, tivi chỉ chiếu có bốn tiếng một ngày, báo chí truyện thì không có, còn sách thì ôi thôi cô đã đọc hết sách tốt cho đến tận lớp mười một rồi. Chi Nga muốn danh chính ngôn thuận để mọi người biết mình có khả năng nói tiếng Anh nên thường xuyên lui tới gia đình William. Dù sao họ cũng là hàng xóm nhà cô và cô thì chẳng có ai để nói chuyện cùng.

Chi Nga khá hợp với bà William. Khi bà ấy đòi cô giải thích về chuyện cô giấu bố mẹ việc mình nói được tiếng Anh. Cô cúi đầu xin lỗi ba thành viên trong nhà rồi nói một lèo về tư tưởng của những người trong gia đình cô, về vấn đề trọng nam khinh nữ. Cô nói nếu bố mẹ biết cô giỏi hơn anh trai, họ sẽ không vui. Bố cô sẽ trách mẹ cô vì sao dạy tốt cho con gái còn bỏ mặc con trai. Anh trai cô sẽ ghét cô vì tại cô mà anh ta phải học nhiều hơn. Khi kết luận lí do vì sao cô không muốn bố mẹ biết cô còn chưng ra khuôn mặt rất đáng thương.

Lời giải thích có vẻ xuôi tai nên khiến bà William tin, bà còn cảm thán mãi cho một đứa trẻ thông minh hiếu học như cô mà lại không có cơ hội phát triển, còn Chi Nga thì thấy có lỗi với bố mẹ và anh trai vô cùng vì nói xấu họ. Có điều khi bà thắc mắc ai là người dạy Chi Nga tiếng Anh. Cô đáp:

<Cháu có hai người thầy, một người tên là Sách và một người tên là Radio. >

Nếu nói lý do này cho bố mẹ, cô sẽ bị nghi ngờ ngay tắt lự bởi cô chả

có quyển sách tiếng Anh nào ngoài mấy quyển sách giáo khoa. Dì út có nhờ một cô dạy tiếng Anh ở trường cấp hai về giúp mẹ nói chuyện trong hôm đầu mấy người nhà William chuyển tới vì cô phiên dịch viên bị cho thôi việc rồi. Cô giáo ấy nói lắp ba lắp bắp không còn được lưu loát như Chi Nga, thì Chi Nga có dám vỗ ngực nói mình học được từ sách không? Hơn nữa nhà cô chả có cái radio nào. Cô cũng chẳng sợ bà William sẽ ngồi buồn chuyện với mẹ cô mà để lộ ra bởi lẽ hai người này căn bản không thể ngồi buồn chuyện với nhau được. Nếu có cũng là một người nói tiếng Anh một người chỉ nói được mỗi câu “ok”, còn nếu không một người nói tiếng Việt và người còn lại nói được mỗi một từ “ừ”.

Bà William có vẻ rất quý mến cô, và có lẽ vì cô đưa ra vấn đề trọng nam khinh nữ cho nên bà ấy luôn cảm thán nói giá như bà ấy có đứa con gái như cô. Bà William rất muốn Chi Nga trò chuyện với con trai bà ấy là Tery, nhưng thằng nhóc ấy có vẻ không thích Chi Nga hay nói đúng hơn là không thích mấy đứa con nít tóc đen và da cháy nắng ở nơi này.

Lý do mà Tery đưa ra là bẩn thỉu. Ừ, người nông thôn đen đúa thì nhìn so với người dân da trắng thì có vẻ bẩn thật, nhưng có cần thể hiện thái độ chán ghét rõ ràng như thế không? Đứa trẻ này Chi Nga không thích mặc dù nói thật lòng thì nó rất xinh trai. Bà William biện bạch cho thái độ này của Tery là do cậu ta đang chống đối vì bị bắt tới đây cùng bố mẹ, phải chuyển sang chế độ học ở nhà và phải xa rời bạn bè ở Anh.

Khi Tery bĩu môi nói ra từ thì cậu ta còn chưa biết Chi Nga có thể nghe hiểu tiếng Anh. Bà William vội ngắt lời hắn nhưng Chi Nga vẫn nghe được từ này. Đáp lại ánh mắt áy náy của bà William, Chi Nga vừa cười vừa nói:

Bà William phì cười, còn thằng nhóc Tery thì từ kinh ngạc chuyển

sang giận dữ vì bị cười nhạo. Thì ra mẹ muốn cậu ta gặp con bé gầy quắt này là vì nó nói được tiếng Anh sao? Tery nguýt Chi Nga một cái rồi đi thẳng vào phòng, sập cửa cái rầm. Ấn tượng đầu tiên của Tery về Chi Nga là một con nhỏ đen gầy có điệu bộ như bà cụ non, ở nơi quỷ quái này ngoài bố mẹ thì nó là người duy nhất có thể nói chuyện với cậu được, và cuối cùng Tery ấn tượng với ánh mắt con nhỏ này. Ánh mắt đó dường như không bao giờ dừng trên người cậu quá một giây. Những đứa trẻ nơi này thấy Tery thì đều tò mò, chỉ trỏ, thậm chí còn vây lại xem khiến Tery chán ghét, nhưng con bé này một ánh mắt cũng lườm nhìn Tery.

Nhìn cánh cửa đóng sầm trước mặt, bà William cười ngượng. Chi Nga vẫn chậm rãi uống chè ăn bánh quy. Không khí ở đây khiến Chi Nga thực sự nhớ những ngày trước khi trọng sinh. Cô thích nhất chè bá tước xám, khi uống ăn kèm với bánh quy của cửa hàng Nguyễn Sơn. Nhưng bây giờ ấy à thương hiệu bánh Nguyễn Sơn còn chưa ra đời, chè mạn Thái Nguyên đi đại lý lớn mua còn khó chứ đừng nói gì đến chè bá tước xám.

Điều bộ Chi Nga tâm niệm hưởng thụ chè bánh như người lớn khiến bà William thấy buồn cười. Bà mấy lần đưa mắt định nói nhưng lại thôi, có lẽ vì thái độ khó chịu của thằng con trai khiến bà khó mở lời. Cuối cùng Chi Nga lên tiếng trước. Cô vừa nhìn vào cánh cửa đóng im ỉm vừa cảm thán:

Chẳng khó để nhận ra mục đích thân cận của bà William với cô là để cho con trai bà ấy có một người bạn. Chi Nga là sự lựa chọn không chỉ tốt mà còn duy nhất ở nơi này. Bà William có vẻ ngạc nhiên vì sự sắc sảo của Chi Nga.

<Cháu nguyện ý làm bạn với nó?>

Thái độ nghiêm túc gật đầu của Chi Nga khiến bà William rất vui vẻ.

<Hy vọng hai đứa có thể trở thành bạn tốt của nhau.>

Chi Nga gật đầu cười nụ. Ngày nào cũng ăn bánh uống trà, ít nhất cũng phải làm gì để trả công chứ. Kết bạn với thằng nhóc này à, nan giải ghê. Cô ghét nó mà nó cũng chả ưa cô. Vì thế mà nhiều lần đến nhà chơi nhưng chỉ có cánh cửa im lìm trước phòng hắt đón chào cô.

Càng gần đến hè, trời càng nóng. Tery tự học ở nhà, mẹ cậu ta cũng là giáo viên trung học nên có thể tự dạy được cậu. Cậu ta vừa không phải là thần đồng, vừa không trọng sinh nên lẽ dĩ nhiên là phải học hàng ngày. Hôm đó trời rất nóng, mẹ con cậu ta học ở nơi mát nhất, đó là phòng bếp.

Giờ giảng kéo dài ra cho đến khi Chi Nga tới chơi. Cô nghi ngờ bà William cố tình tạo cơ hội cho hai đứa trẻ con nói chuyện. Chi Nga theo thói quen leo lên ghế ngồi. Tery nhìn thấy cô thì lờm một cái, nhưng không dám thu dọn sách vở về phòng vì mẹ cậu ta nói làm xong bài mới được trở về. Bà William rời bàn đi lấy bánh và pha cho Chi Nga một tách trà sữa. Chi Nga nghe thấy tiếng lẩm bẩm:

<Hôm nào cũng đến ăn chực!>

Cô vừa tức vừa buồn cười.

<Này, cậu rất ghét tôi thì phải? Tôi cũng chả thích cậu tí nào đâu. Thế nên cậu làm bài nhanh lên mà về phòng.>

<Này, đây là nhà tôi!>

Tery cao giọng làm bà William phải quay lại. Chi Nga mặc kệ thái độ gắt gỏng của cậu ta, kéo cuốn vở tập về phía mình nhìn nhìn. Đó là

một bài toán tổng hiệu dành cho học sinh lớp năm.

<Giải sai rồi. Cứ thế này đến ăn tối cậu cũng không được vào phòng.>

Tery bĩu môi khinh miệt nhìn Chi Nga. Một con nhóc gầy nhom, nhỏ hơn hẳn đến vài tuổi thì biết cái gì. Chi Nga giả bộ hiểu thắng nói:

<Nếu tôi giải được, cậu sẽ nói chuyện bình thường với tôi chứ?>

Bà William đem trà sữa và bánh quy tới cho Chi Nga, nói khích thêm. Mặc dù bà không tin lắm con bé giải được, định bụng sẽ ở bên cạnh nhắc bài.

<Tery, hay là con sợ thua?>

Thằng nhóc Tóc vàng trừng mắt nhìn Chi Nga một cái rồi đưa bút cho cô, ánh mắt thằng bé gắt gao trông chừng bà mẹ. Bị bắt thóp bà William chỉ biết ngồi im cười xấu hổ. Năm phút sau Chi Nga đưa lời giải cho Tery và bà William. Đương nhiên là không thể sai được rồi. Tery há hốc mồm, lắp bắp hỏi:

<Cậu học lớp mấy?>

<Hết hè này tôi lên lớp sáu.>

<Hả?>

Cả Tery và mẹ cậu ta đều kinh ngạc, Tery thậm chí còn kém Chi Nga một lớp. Chi Nga gãi đầu giải thích:

<Cháu học nhảy lớp. >

Bà William nói nhỏ với Tery nhưng Chi Nga vẫn nghe được.

<Con còn dám khinh thường bạn nữa không?>

Tery hậm hực nhìn Chi Nga rồi om sòm đòi thi cái khác, hẳn không chấp nhận được việc thua một con nhóc kém hẳn tới ba tuổi. Cuối cùng cả hai thi chép chính tả. Bà William đọc còn hai đứa trẻ chép. Kết quả Chi Nga thua. Thằng nhóc vô cùng hý hứng nên không nhận ra bị mẹ hừ mũi. Một thằng người Anh chép chính tả tiếng Anh thắng một con nhóc người Việt, thắng cũng quá vinh quang đi. Chi Nga làm bộ giận dỗi giẫm chân đi về. Thằng nhóc đang sững vì thắng cuộc nên khoái trá gọi với theo:

<Mai tới chơi nữa nhé!>

Điều này khiến bà William đi theo mở cửa cho Chi Nga phải nén cười mãi. Trước khi vẫy tay chào cô, bà còn nói:

<Chi Nga, cảm ơn!>

Vậy là Chi Nga có được người bạn đầu tiên như thế đó.

Chương 14: Khi bọn trẻ nô đùa

Từ khi bắt đầu nói chuyện với nhau thì càng chơi hai đứa trẻ càng tiếc hận sao mình không nói chuyện với nhau sớm hơn. Cả hai hợp gu nhau kinh khủng. Mẹ cũng được nghỉ hè, lại thấy Chi Nga sang hàng xóm còn học thêm được tiếng Anh nên thả cửa cho cô nhóc đi chơi, còn không khiến cả nấu cơm. Lúc đầu Chi Nga chỉ tới sau khi Tery học xong, về sau thấy cô ham thích mấy bài giảng các môn xã hội của Tery, mẹ cậu đề nghị cô học chung. Quả thật giáo dục phương Tây khiến cô rất thích thú. Từ đấy trở đi cô và Tery lại càng dính với nhau như hình với bóng.

Trang trại nấm và cà chua được biết là một dự án đưa cây trồng năng suất cao đưa về các vùng nông thôn. Bố Tery vừa là đại diện bên phía đầu tư từ nước ngoài, cũng là trưởng phòng kỹ thuật. Vì thế Tery có thể được gọi là con rể lớn. Dự án này triển khai tới giờ đã được năm tháng.

Nhờ bóng “quan bé” nên Chi Nga được Tery dẫn vào thăm quan trại nấm và trang trại cà chua. Không lạ lùng với cây cà chua nhưng Chi Nga thấy rất thú vị khi vào thăm trại nấm. Vào trong trại nấm cần phải mặc đồ vô khuẩn, trùm tóc và đeo khẩu trang. Mấy việc này trước đây Chi Nga rất quen thuộc nhưng bây giờ cơ thể bé xiu lại choàng trên người tấm áo dài lượt trượt. Khẩu trang cũng to gấp đôi mặt. Chi Nga và Tery mặc xong thì đều quay sang cười nhau hi hi ha ha.

Tery trở thành hướng dẫn viên du lịch miễn phí cho Chi Nga ở đây. Cậu nhóc thuộc lòng các công đoạn trồng nấm nên có thể giải thích tỉ mỉ cho Chi Nga. Đáng tiếc là kiến thức về nấm rơm của cô chỉ dừng

ở món nắm rơm xào thịt và súp nắm mà thôi. Tiếng Anh về chuyên ngành này cô lại chẳng biết nên chỉ còn cách khổ sở lắng nghe nhưng thực chất là giả điếc nhìn Tery phun nước bọt. Có vẻ cậu nhóc này rất thích việc trồng nắm, cách trình bày cũng khá bài bản, đáng tiếc cô nghe không hiểu.

Khi về mấy người làm công còn nịnh nọt ông chủ nhỏ Tery bằng cách ấn cho Chi Nga một túi nắm và một túi cà chua to. Thấy Chi Nga cười híp mí, mũi Tery phồng lên.

Anh trai nhìn túi cà chua và túi nắm trên bàn thì hết sức kích động. Con mắt anh đảo qua đảo lại, em gái anh chơi với thằng Tóc vàng không chỉ hàng ngày được ăn bánh quy, giờ còn được đem về một đồng nắm với cà chua. Anh trai nhìn em gái một cái lại nhìn túi nắm một cái, rốt cuộc không nhịn được lên tiếng:

“Từ mai phải giới thiệu anh với thằng Tóc vàng kia!”

Chi Nga dờ khóc dờ cười, cô còn lạ gì tính toán của ông anh trai. Có điều cũng tốt, chơi cùng nhau anh có thể học được một ít tiếng Anh, ngoại ngữ là một kỹ năng đặc biệt quan trọng trong cuộc sống sau này. Nhất là hơn chục năm nữa cả gia đình cô sẽ di cư sang Canada.

Thế là nhờ có cầu nối là anh trai mà Chi Nga với Tery được kéo vào chơi cùng với nhóm trẻ con trên thị trấn. Tụi nhóc đều gọi Tery là Tóc vàng, ban đầu chúng còn thấy là lạ, sờ sợ nhưng sau thấy Tóc vàng là đưa cái gì cũng dám chơi, cái gì cũng dám thử thì rất khoái. Chi Nga lúc đầu còn sợ bất đồng ngôn ngữ sẽ khó hòa nhập nhưng trẻ con luôn có cách xử lý tình huống của trẻ con.

Hôm đó Chi Nga ra muộn, anh trai và mấy thằng nhóc cùng Tery đã tụ tập. Tụi nhóc con đang chơi trò thả nước. Một đoạn dây buộc một

túi ni lông nước to treo lên trên cành cây cao sà ra giữa đường, chỉ đợi có người qua đường là thả xuống. Ban đầu không có Chi Nga, Tery chỉ đứng nhìn nhìn. Được vài lần thì biết cách chơi, anh trai vấy vấy tay gọi rồi đưa đầu sợi dây cho Tery.

Cậu nhóc biết cách chơi, lại căn rất chuẩn nên thả một lần đã trúng ngay đầu một bà đang đi xe đạp. Còn mấy lần trước anh trai và mấy đứa khác toàn làm rơi phía trước hoặc sau người đi đường. Bà cô kia giật mình tí nữa thì ngã, lại uớt hết người nên ném xe đạp sang một bên hùng hổ chạy tới, mấy đứa trẻ con chạy toán loạn, chỉ mỗi Tery là phản ứng chậm nên vẫn đứng im. Nhưng bà cô kia chạy lại thấy có mỗi đứa trẻ tóc vàng, da trắng, mắt xanh đứng đấy thì cũng không dám mắng, mà căn bản nghĩ chắc gì mắng cũng nó đã hiểu. Những đứa khác thì chạy cả rồi nên bà ta đành hậm hực quay lại dựng xe đi tiếp.

Chi Nga đi ra lúc đó. Mặt Tery trắng bệch vì sợ, nhưng bình thường so với bọn Chi Nga cậu ta cũng quá trắng cho nên không ai nhận ra. Tery dám đứng lại, thực ra là sợ quá không chạy được, bà kia chạy rầm rầm tới cũng không dám mắng cậu nên cả lũ nhìn Tery đầy bội phục.

Sau đó thì Tery nghiện cái trò này, Chi Nga khuyên thế nào cũng không được. Chi Nga vất tay lên trán lẩm bẩm, biết ngay mà, ông anh mình đúng là giỏi nhất làm hư trẻ con. Cũng may thời ấy, xe máy ít, mọi người toàn đi bộ với xe đạp, nên có bất ngờ bị thả nước cũng không gây ra tai nạn. Lũ trẻ chơi trò này mãi cho đến khi thằng Cu Binh con chú Tính lúc sẩm tối thả bịch nước đúng đầu bố nó bị bố nó đuổi đánh chạy như vẹt thì cả bọn mới dừng trò này lại.

Chương 15: Khi bọn trẻ nô đùa (phần 2)

Mặc dù ở trên thị trấn nhưng thị trấn không lớn, từ chỗ nhà Chi Nga đi bộ mười lăm phút là ra đến đồng, bãi. Vùng này đất pha cát nhiều nên thường chỉ trồng hoa màu. Chi Nga kéo Tery ra đất bãi vừa thu hoạch xong sắn. Bầy đảng trẻ con đã tụ tập cả, Kha chính là ông trùm của bầy đảng này. Thấy hai thành viên cuối cùng đã tới, mặc dù đến muộn nhưng một là em gái, một lại là bánh quy, nắm với cà chua miễn phí nên anh hai chỉ lờm Chi Nga một cái. Phải đứa khác hẳn là đã bị dọa cấm cho chơi cùng.

Anh hai phát lệnh đi kiểm đồ ăn xong thì lũ trẻ tản ra ngoài hết. Anh hai đột nhiên nói:

“Chi Nga đi với anh.”

Chi Nga nói với Tery là mình phải đi với anh hai. Cô cũng muốn để thằng nhóc này tự thích ứng một chút không muốn lúc nào cũng bị dính vào với mình. Quả nhiên Tery cũng rất tự lập hỏi.

<Thế tớ phải làm gì?>

<Tìm đồ ăn, mọi người sẽ tập trung lại sau 30 phút nữa.>

Tery cười, cho là việc ấy thì khó gì. Sau đó rời đi trước. Anh hai kéo Chi Nga đi bộ một đoạn, tới gần Chi Nga mới biết đây là đằng sau nhà của cô. Kha bới bới đóng lá sắn khô phủ lên một cái hố nhỏ. Kha lôi từ trong cái hố ấy ra một buồng chuối tây có bốn nải to, một nải bé. Chi Nga lấp bắp.

“Đây không phải là buồng chuối mà cái cô ở đầu thị trấn chửi mấy ngày nay vì bị mất hả?”

“Chính nó!”

“Mẹ oánh tét mông anh.”

“Nhớ hôm ấy em đưa cho anh mượn con dao làm bếp không?”

Chi Nga nghĩ nghĩ rồi gật đầu.

“Anh chặt buồng chuối này bằng con dao ấy, em mà mách mẹ anh bảo mẹ em đưa dao cho anh.”

Ý anh là em là đồng lõa nên đừng hòng dám tố cáo anh chứ gì. Chi Nga tức chết đi được, hơn ba chục tuổi đầu mà bị thằng nhóc mười tuổi tính kế. Thấy cô nhăn tít mặt lại xách nải chuối đi theo sau. Kha thấy có vẻ thương hại liền an ủi.

“Không phải sợ, không ai biết đâu, anh còn thấy tụi thằng Binh định làm gà ăn mày đãi Tóc vàng đấy.”

“Tụi anh định ăn trộm cả gà sao?”

“Nhớ bà già bán bánh giầy không?”

“Cái bà lúc nào nhìn thấy tụi anh cũng chửi ấy à?”

“Ờ, thấy tụi nó định vồ trộm gà bà ấy...”

Chi Nga cảm thán, đúng là không nên dây với tiểu nhân, mà lũ trẻ con này rõ ràng là một đám tiểu nhân. Chi Nga chợt hỏi.

“Thế sao lại muốn em đi cùng anh?”

“Không đi cùng thì em biết ăn trộm cái gì mà đem đến hả?”

Chi Nga nhìn nài chuối được ông anh đưa cho có chút buồn cười, còn chưa kịp cảm thấy được ông anh quan tâm thì Kha đã bồi thêm một câu.

“Vớ lại, để em tự tìm không biết em sẽ mang thứ gì của nhà đi.”

Thôi được, chấp nhận sự thật đi, không phải anh hai quan tâm đến cô, mà sợ là cô sẽ vác cái gì của nhà đi. Đúng là vua giữ của!

Kha còn dẫn Chi Nga đi lấy thêm mấy tàu lá chuối nữa và về nhà mượn cái bật lửa. Khi trở về thì đã thấy anh em thằng Binh đã quay lại rồi đang trộn bùn để đắp gà. Kha bắt tay vào làm bếp lò. Để sẵn nhiều củ, gốc sẵn phải được vun thật cao. Kha chọn hai luống đất cao gần nhau, đặt hai thanh sắt lên trên, che cho bớt gió rồi nhóm bếp.

Chi Nga cũng nhanh nhẹn nhặt những cành sẵn khô để bên cạnh. Gà đắp bùn được vui trong đống củi than vừa mới đốt. Mấy đứa con gái vừa chạy về, bọn chúng mòt được mấy củ khoai và sẵn. Khoai sẵn được đem đặt lên mấy thanh sắt để nướng. Tery cũng quay trở lại, trên tay cậu ta là một gói lớn bánh quy. Chi Nga sẽ không nói cho cậu ta “tìm đồ ăn” là phải tự tìm chứ không phải là mang đồ từ nhà ra, càng sẽ không nói đa phần đồ ăn tìm được là ăn trộm.

Nhìn thấy bếp lò, Tery mắt sáng lên, chen vào đòi đốt củi. Nhìn cậu nhóc cười khanh khách vừa lật khoai vừa đốt củi Chi Nga cũng bất giác cũng cười theo.

Đến lúc đồ chín được đem ra đặt vào đồng lá chuối. Trên lá chuối bây giờ có dậu dại mới hái về, khoai lang và sắn nướng, hai nải chuối, gói lớn bánh quy và cả một con gà đất sét. Khi Tery tò mò chỉ vào cục đất sét, anh hai nói đó là con gà thì cu cậu hứng trí bừng bừng. Chi Nga muốn cười to, lúc mới gặp cậu nhóc này còn nói cô, thế mà bây giờ còn thích thú vì được ăn gà ăn mỳ chứ.

Lúc này đứa cuối cùng trong nhóm cũng quay trở về. Con bé này cũng tên Nga, bằng tuổi Chi Nga. Áo con bé đóng thùng, tay con bé giữ chặt cặp quần vì trong áo là trái cây gì đó. Con bé hí hửng ngồi xuống móc từ trong áo ra từng trái từng trái cà chua đỏ ối. Cả lũ reo lên mừng rỡ. Những năm đầu 90, ở miền quê này thì cà chua vẫn là một loại quả hiếm lạ nên mới khiến lũ trẻ con thích thú đến vậy. Con nhóc Nga này hẳn là đã lén vào trang trại cà chua trộm nên mới đi lâu như thế.

Chi Nga đưa tay lên trán day day. Đã quyết định là giấu Tery không nói đồ ở đây là đồ ăn trộm mà e rằng giấy không gói được lửa rồi. Để xem tụi trẻ này sẽ phản ứng thế nào. Chi Nga ho mạnh một cái.

Lũ trẻ đưa mắt nhìn về phía Chi Nga và dĩ nhiên thấy Tery. Con bé Nga kia chợt tái mặt. Ở đây đứa nào chả biết Tery là “ông sếp nhỏ” của trại nấm và trang trại cà chua. Đã đi ăn trộm còn khoe với “ông chủ” thì cũng quá là huênh hoang đi. Tery nhìn thấy mấy trái cà chua quả nhiên liếc mắt nghi hoặc về phía Chi Nga. Cô nói:

<Những gì cậu nghĩ là đúng đấy!>

Tery chỉ vào mấy củ sắn, con gà, cà chua, và cả nải chuối Chi Nga cầm về mà hỏi.

<Đồ ăn cắp?>

Trừ mấy củ sắn và đám dâu dại, Chi Nga thật thà gật đầu thừa nhận những thứ còn lại là đồ ăn cắp. Mấy đứa trẻ con có vẻ sợ sẽ bị Tery mách người lớn. Chi Nga cũng có chút lo lắng. Phải biết cách giáo dục mà cậu ta nhận được khác với những đứa trẻ nơi này. Trong đầu cậu ta khái niệm ăn cắp có thể mang nghĩa vô cùng xấu xa chứ không đơn giản chỉ là một trò chơi cảm giác mạnh như mấy đứa trẻ ở đây. Tệ hơn nếu cậu ta theo đạo từ nhỏ, có thể cho rằng những việc làm này là tội ác, phải trừng phạt. Đương nhiên, nếu cậu ta phản ứng mạnh thì sẽ chẳng ai chơi với cậu ta, nỗ lực để kéo cậu ta chơi cùng những đứa trẻ này sẽ thành công cốc. Và ánh mắt của bà William với Chi Nga có thể thay đổi. Hẳn là bà không muốn con trai mình chơi với một đứa ăn cắp.

Hờ, nhờ phước anh hai mà chắc cú Tery cho rằng Chi Nga ăn cắp nải chuối kia. Kha cũng lo lắng sợ thằng nhóc Tóc vàng này trở mặt một phần vì mẹ biết chuyện sẽ ăn đòn nát đít, nhưng phần nhiều vì sẽ không được ăn bánh quy hàng ngày nữa. Mấy đứa trẻ con còn lại nhìn chăm chăm vào bọc bánh quy thơm phức đặt trên lá chuối và đám cà chua, chỉ sợ cậu ta bọc mình sẽ cầm hết về.

Thực tế chứng minh, bọn Chi Nga nghĩ quá nhiều, vì ngay sau đó Tery hỏi.

Giọng cậu ta vô cùng bất mãn, kiểu như tại Chi Nga không chịu phổ biến kỹ luật chơi cho cậu ta ấy. Anh hai thấy cậu ta giận thì vội vàng kéo tay Chi Nga hỏi.

“Làm sao, nó nói gì?”

Chi Nga dịch xong cả đám trẻ con cười gằn chết. Đứa nào cũng toe toét cười đưa ngón tay cái về phía Tery. Cu Binh còn nói:

“Thằng này nhập hội, duyệt!”

Ngay lập tức cu Binh bị Kha táng cho cái vào đầu. Bằng trẻ con này hẳn là ông trùm, dám ra quyết định thay ông trùm cơ đấy.

Sau đó cả lũ ầm ỹ liên hoan. Chi Nga cũng chả dám tin là Tery lại dám thò tay bốc gà ăn mày, phải biết món này nhìn không vệ sinh chút nào. Nếu cô biết rằng, nhiều năm sau khi cô đi hội thảo ở Anh gặp những người bạn của Tery, chỉ cần Tery nói gà ăn mày là họ hiểu Chi Nga chính là cô bạn thân của Tery những năm tháng cậu ở Việt Nam thì cô hẳn sẽ còn ngạc nhiên hơn. Như thế đủ biết cậu thích món gà ăn mày đó đến mức nào.

Thấy Tery chơi được với đám trẻ con ở nơi này, nhìn con trai mình hoạt bát hơn, cười nhiều hơn bà William mừng lắm. Nhưng ngày nào cũng thấy nó lúc đi ra khỏi cửa thì quần áo sạch sẽ chỉnh tề, lúc về thì dính đầy bụi với bùn, có hôm còn rách với đứt cúc, mặt mày thì nhọ nhem, chân tay thì bẩn thỉu thì bà William cũng phát hoảng. Có hôm bà kéo Chi Nga lại mà hỏi.

<Có phải hay không thằng bé bị những đứa trẻ khác bắt nạt>

Chi Nga không đáp mà hỏi lại.

Nhưng bà có vẻ không yên tâm nên đòi bằng được Chi Nga đưa đi nhìn một cái xem bọn trẻ con chơi những gì. Dĩ nhiên Chi Nga không dám để bà xem cảnh Tery thả dây cho nước rơi vào đầu người khác hay cầm đầu bọn trẻ con đi vào trang trại nhà hắn ăn trộm cà chua. Chi Nga dẫn bà ra xem khi mấy đứa con trai đang chia nhóm đánh trận giả trên mặt đất bãi sau khi thu hoạch xong sản.

Nhìn con trai bị vật ngã, một thằng nhóc chạy sau dẫm lên thì bà William xanh mặt, kêu OMG và toan chạy tới. Chi Nga giữ lại, cô nói với bà đất bãi rất mềm, có ngã cũng không đau. Ngay sau đó bà thấy

Tery xoay người thò tay tóm chân, kéo ngã một cậu nhóc vừa chạy tới. Cả hai lồm cồm bò dậy đúng lúc Kha lao tới. Lập tức hai đứa nhóc đang ngồi tóm lấy ống chân của Kha, Kha đang chạy nhanh bị tóm lại không chỉ ngã mà còn tụt cả quần. Kha bò dậy chửi um lên còn đám trẻ cười ầm ĩ. Cười xong chúng lại chơi tiếp. Bà William bấy giờ mới thấy yên lòng một chút. Chi Nga nói:

“Những đứa trẻ nông thôn đều chơi đùa như thế, lớn lên chúng đều rất khỏe mạnh”

Bà William cũng phải thừa nhận rằng mùa hè này Tery trông khỏe mạnh và hoạt bát hơn nhiều. Bà lấy tay xoa tóc Chi Nga rồi dắt con bé về. Chi Nga ngoảnh đầu nhìn về phía Tery tự hỏi bản thân “từ lúc nào mà cậu ta có thể chơi mà không cần cô phiên dịch thế nhỉ?”

Chương 16: Chia tay Tóc vàng

(1)

Sinh nhật năm Chi Nga mười một tuổi, cô chẳng thấy vui vẻ chút nào. Vì người bạn thân thiết suốt bốn năm qua của cô, Tery, chuẩn bị về nước. Dự án do bố cậu tiến hành đã đến giai đoạn nghiệm thu. Mẹ Tery cũng cho rằng cậu cần phải quay lại Anh, bà không còn đủ khả năng dạy tại nhà cho cậu nữa. Năm cuối ở đây thậm chí bà còn phải tham khảo sách giáo khoa cho học sinh lớp chín của Chi Nga để có thể hoàn thành việc dạy ở nhà cho con.

Chi Nga biết tin ấy năm ngày trước ngày sinh nhật. Cô, Kha và Tery đều buồn.

Giờ đây ba đứa trẻ đã trở lên vô cùng thân thiết đến mức chỉ một cái liếc mắt cũng hiểu ý nhau. Khi chúng ngồi nói chuyện với nhau thì Anh, Việt lẫn lộn khiến cho người nghe không biết đang nào mà lần. Kha cũng rất tiến bộ trong việc học ngoại ngữ, nhưng khi giao tiếp với Tery phần nhiều vẫn nằm ở việc nhìn mặt đoán ý. Nhưng Tery lại có thể nói tiếng Việt lưu loát, thậm chí còn tập viết tiếng Việt để gửi lá thư tình đầu tiên mà Chi Nga không biết là cậu đã gửi cho ai. Hai gã con trai này nhiều khi còn lảm chuyện để tâm sự hơn cả một đứa con gái như cô. Nhưng dĩ nhiên thân hơn cả vẫn là cô và Tery.

Trong bốn năm này, Chi Nga không chỉ là cầu nối của cậu với những người bạn nơi này còn là người hiểu cậu nhất sau mẹ cậu. Còn bốn năm qua Tery cũng là người gần gũi Chi Nga nhất sau mẹ. Thậm chí còn gần gũi với cô hơn cả anh trai cô. Bởi lẽ, cô không chỉ đơn giản là một cô em gái mười một tuổi của Kha, trong cơ thể cô là vẫn là linh hồn của cô nhưng lại đến từ một mốc thời gian khác. Cô thân thiết

với gia đình hơn kiếp trước nhưng lúc nào cũng sợ bí mật của mình bị bại lộ. Nhưng với Tery thì khác, cậu ta không biết cô trong quá khứ như thế nào, và tương lai nhất định sẽ trở về Anh nên cô không e ngại khi nói chuyện cùng cậu ta. Vì thế mà khi cô đơn nhất, cô đã luôn tâm sự cùng Tery.

Cũng từ lâu vì là người thân thiết nhất với Chi Nga, nên Tery dần dần cảm nhận được sự tồn tại của một người tên Quang. Có lẽ vì đôi lần cậu ta lay gọi Chi Nga đang ngủ trưa dậy mà vô tình nghe được tên anh trong giấc mơ của cô, hay là do đôi lúc thất thần cô viết tên anh tràn đầy trang giấy. Cuốn nhật ký của cô bị Tery lén lút xem trộm, cứ vài trang lại nhắc đến tên anh một lần. Có điều vì sợ bị đọc lén nên ngay cả trang nhật ký Chi Nga cũng chỉ dám viết những câu cảm thán mà thôi.

Khi Tery dạy bọn trẻ ở đây chơi trò phản ứng nhanh, phải trả lời câu hỏi trong vòng ba giây. Câu hỏi tới lượt của Chi Nga là “Thích nhất ai?” cái tên bật ra miệng là “Quang”. Điều này khiến Tery giận mãi, vì cậu nghĩ, cái tên đó phải là Tery mới đúng. Bởi thế khi cậu khai ra bức thư tình của mình là để gửi cho cô con gái bà bán phở ở giữa thị trấn thì đã ép Chi Nga phải khai ra: Quang là ai?

Chi Nga ngạc nhiên vì sự nhạy cảm của Tery nhưng rồi cô cũng cười, nói cho cậu ta thì sao chứ. Cô cũng cần một người để tâm sự. Cô không thể ôm khối tình cảm này gặm cắn một mình mãi được. Thế là cô kể cho Tery nghe, có một cậu bé tên Quang, đã giúp cô khi cô bị lạc trong một chuyến du lịch.

Tery không hiểu tại sao chỉ gặp nhau có một lần mà Chi Nga lại quý mến và thương nhớ thằng nhóc kia đến vậy. Tery cũng đã mười bốn, đã biết thích một người khác giới nên cũng rất nhạy cảm nhận ra sự yêu thích của cô bạn mình với cái thằng nhóc tên Quang hoàn toàn khác tình cảm cô ấy dành cho cậu. Tery từng nhú mày không

hiểu một đứa nhóc mười, mười một tuổi thì biết gì là yêu với thích người khác giới chứ, bản thân cậu còn rất mù mờ. Nhưng cậu rất tôn trọng tình cảm của cô bạn, vì khi nhắc tới cậu bé kia đôi mắt Chi Nga đầy sự ấm áp, nhớ nhung chân thành. Cũng bởi vì biết tới sự tồn tại của một người tên Quang nên Tery tha thứ cho Chi Nga vì câu trả lời “thích ai nhất” mà đáp án lại không phải là tên cậu mặc dù điều đó khiến cậu khá buồn.

Chi Nga hình như sống lâu với độ tuổi này nên tính cách cũng trẻ con hơn thì phải. Cô không nghĩ mình sẽ sụt sùi khóc khi biết Tery sắp quay về Anh vì bản thân biết rõ rằng ngày đó rồi cũng sẽ tới.

Tery tất nhiên cuống lên vì cậu làm sao có thể tưởng tượng được bà cụ non như Chi Nga lại có lúc bật khóc. Bốn năm quen biết, đây là lần đầu tiên cậu thấy cô bạn ít tuổi mà luôn chín chắn này khóc. Tery phải dỗ mãi Chi Nga mới nín. Cậu nói, sinh nhật cô nhất định cậu sẽ cho cô một sự bất ngờ. Cậu biết điều cô bạn thân muốn làm nhất mà không thể. Tery luôn thích đem lại sự bất ngờ cho người khác.

Sinh nhật cô là vào một ngày thứ tư. Dưới sự bao che của Kha, mẹ tưởng rằng Chi Nga vẫn đi học bình thường.

Tery mượn được xe và tài xế của bố một ngày. Còn Chi Nga bỏ học một ngày.

Trên xe, Chi Nga hỏi:

“Chúng ta đi đâu?”

Tery cười chỉ nói: bí mật. Nhưng xe chạy được hai ba tiếng trên đường quốc lộ số một thì Chi Nga lờ mờ đoán được là cả hai đang định đi đến đâu. Khi xe rẽ vào thành phố Thanh Hóa, Chi Nga hỏi lại:

“Chúng ta đi đâu?”

Tery nhìn đồng hồ, mười một giờ đúng, cậu ta thủng thẳng đáp:

“Trường cấp hai Cù Chính Lan, chắc là chưa tan học đâu.”

Lần trước có lần cô nói, Quang đạt giải nhất môn toán toàn tỉnh, và vô tình nhắc tới tên trường cấp hai mà Quang đã học. Cũng may Tery không hỏi nhiều về việc làm sao mà Chi Nga có được thông tin của Quang khi mà hai người ở xa nhau đến thế. Tery tin khi Chi Nga nói giữa cô và Quang có một người quen trung gian, người kia thường gửi tin tức của Quang cho cô. Cậu hẳn không ngờ, toàn bộ đều là do Chi Nga nhớ lại những gì Quang đã từng kể.

Nhìn đôi mắt rung rung xúc động của Chi Nga, Tery phẩy phẩy tay có ý:

“Không cần cảm ơn!”

Giá mà Tery biết đôi mắt đỏ đỏ lên là vì tức. Tại sao cậu ta không báo trước cho Chi Nga một tiếng để cô ăn mặc cho tươm tất một chút. Lần đầu tiên gặp anh cô đã cởi trần và mặc độc có một cái quần đùi xanh, lần này cũng chẳng khác hơn, chỉ là bộ quần áo vô cùng đơn giản. Cô còn mấy bộ đồ mới cất ở nhà chưa đem ra mặc, tóc của cô ngày hôm nay còn tự chải, không hiểu có bị xù lên hay không? Nếu biết thế này cô đã nhờ mẹ thắt bím cho rồi. Còn nữa, cô còn đi dép tổ ong mới chán chứ. Nếu Tery chịu nói sớm cô còn có thể chuẩn bị cẩn thận cho tình huống gặp mặt sao cho tự nhiên nhất nữa.

Chi Nga còn chưa hết nhăn nhó than thở thì xe dừng ở cổng trường Cù Chính Lan lúc 11 giờ 20 phút.

Vì vẻ ngoài vô cùng bắt mắt của Tery nên Chi Nga chỉ còn cách ngồi trên xe đợi. Cũng may vị trí đậu xe có thể nhìn thấy tất cả những ai từ trong trường đi ra. Cứ nghĩ ít nhất phải đến khi cô vào đại học mới có cơ hội gặp anh, vậy mà lại có được cơ hội này thế nên trong lòng Chi Nga âm thầm cảm ơn trăm ngàn lần món quà sinh nhật mà Tery đã tặng.

Chương 17: Chia tay Tóc Vàng

(2)

Đúng 11 giờ 30, cổng trường mở, rất nhiều học sinh đi bộ và đạp xe đi ra. Chi Nga ra hẳn ngoài xe ô tô để nhìn cho rõ. Cô nhớ anh ấy nói lớp chín anh đạp xe đi học. Anh cũng nói khi đó mẹ anh mua cho anh một chiếc xe đạp Thống Nhất vì thế phạm vi quan sát của Chi Nga cũng được giới hạn. Nhưng nhìn từ người đầu tiên đi ra cho đến người cuối cùng vẫn chẳng thấy bóng dáng anh đâu. Sân trường bây giờ đã vắng lặng, chẳng thấy bóng ai đi ra.

Thấy nét buồn bã thất vọng vương đầy trên khuôn mặt cô bạn thân, Tery kéo cửa kính xe ô tô xuống, kéo áo Chi Nga.

“Hay cậu hỏi bảo vệ xem, khối lớp chín học sáng hay chiều?”

Chi Nga từ trong thất vọng bừng tỉnh, vội chạy vào cổng trường tìm bảo vệ. Thông thường phòng bảo vệ sẽ ngay ở ngay sau cổng trường thế mà Chi Nga ngó nghiêng một hồi vẫn chưa thấy, cô chạy lại nói với Tery đợi cô một chút. Đi sâu vào trong sân trường thì nhìn thấy lối rẽ vào sân vận động, cô vừa xoay người đi tiếp thì có người đằng sau hét to:

“Tránh ra!”

Chi Nga theo phản xạ quay đầu về phía tiếng hét nhưng muộn rồi. Một chiếc xe đạp bất ngờ phóng từ lối ra sân vận động định rẽ vào sân trường, vì phi nhanh quá nên tông phải Chi Nga, cô bé ngã lăn quay xuống đất. Đầu gối đập vào nền gạch rớm máu. Người tông phải cô cũng ngã nhào nhưng có vẻ không bị làm sao, cậu ta vội

vàng quay sang xin lỗi Chi Nga rồi rít.

Chi Nga ngồi bệt xuống, không quan tâm tới cái chân rớm máu, không quan tâm cả người ngồi bên cạnh đang xin lỗi, bởi vì Chi Nga nhìn thấy chiếc xe đạp thứ hai dừng lại ngay bên cạnh là một chiếc xe đạp Thống Nhất. Chủ nhân của cái xe ấy là người vừa hô to “tránh ra”. Cậu ta khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, cao gầy và có cái một cái đầu rất to.

Đầu to dựng xe, ngồi cạnh bạn mình, thấp giọng hỏi Chi Nga:

“Em không sao chứ?”

Thấy Chi Nga vẫn ngây người ra không đáp, Đầu to quay sang mắng bạn mình:

“Mày đi chẳng cần thận gì cả, nhìn chân em bé này, còn bị dọa cho sợ ngây cả người rồi đây này.”

Thằng bạn bị ngã cũng đau, xe bị đổ cong cả vành. Cậu bạn nhăn nhó nhìn Đầu to.

“Này, hay mày đưa em gái này về giúp tao, tao đi sửa xe không về ông già tao đánh chết.”

Đầu to còn chưa kịp nghĩ thì cậu bạn đã cúi xuống nói với Chi Nga.

“Anh này sẽ đưa em về nhé?”

Chi Nga mong còn không được nên dùng hết sức gật mạnh đầu, hy vọng cậu bạn kia đi càng nhanh càng tốt, càng xa càng mừng. Đầu to bất đắc dĩ nhìn thằng bạn dắt xe ra khỏi cổng trường rồi lại nhìn cô nhóc vẫn ngồi bệt dưới đất với cái đầu gối rớm máu. Không còn

cách nào khác, Đầu to cúi xuống, cố gắng nở một nụ cười:

“Em đứng lên được không?”

Chi Nga lắc lắc đầu, đưa tay về phía Đầu to, hẳn dù không muốn cũng phải cầm tay cô nhóc kéo lên. Bác bảo vệ từ chỗ nào cũng chạy tới, thấy chân Chi Nga bị thương thì đưa Chi Nga về phía phòng bảo vệ để rửa vết thương. Thời này không phải trường học nào cũng có phòng y tế nên bác bảo vệ “to” lắm, kiêm luôn cả chức của y tá học đường và đôi khi cả “xe cứu thương” nếu có em học sinh nào cần phải tới bệnh viện cấp cứu mà giáo viên chủ nhiệm không đi cùng được.

Vì nghĩ người làm Chi Nga bị thương là Đầu to nên suốt quãng đường bác luôn mồm mắng anh. Đầu to chỉ im lặng, dắt xe đạp đi bên cạnh Chi Nga và bác bảo vệ. Ôi, anh yêu của cô sao học tới lớp chín còn ngoan hiền thế? Người ta mắng oan mà cũng không nói gì sao?

“Chú bảo vệ, người khác đâm cháu, là anh này đỡ cháu dậy!”

Cả bác bảo vệ và Đầu to nghe thấy thì đều ngạc nhiên quay sang nhìn Chi Nga. Bác bảo vệ ngạc nhiên vì mình trách nhầm người khác. Còn Quang thì ngạc nhiên vì cô nhóc này lại bệnh mình, dù sao người làm cô bé bị thương cũng là bạn mình, mình bị mắng cũng không nên cãi lại.

Đầu gối được rửa và sát trùng rồi băng kín, chắc cũng đau lắm vì Đầu to nhúu mày liên tục khi nhìn bác bảo vệ giúp Chi Nga băng vết thương, cô cũng phối hợp ui a kêu đau mỗi khi thấy lông mày Đầu to nhúu lại. Thực tế thì cô nhóc chẳng thấy đau gì cả, lòng cô còn đang lâng lâng vì anh chàng của cô đang ngồi ngay bên cạnh cô đây.

Bác bảo vệ lâu bầu liên tục nói vết trầy lớn thế này kiểu gì cũng thành sẹo lớn cho coi. Dù không phải là người tông vào Chi Nga nhưng Quang vẫn nhìn cô nhóc với vẻ áy náy không thôi.

Kể cũng lạ, người Chi Nga yêu là một Quang trưởng thành, giỏi giang, và luôn bao bọc cô. Còn cậu nhóc này còn lâu mới có thể trở thành một Quang mà ngày xưa cô đã yêu. Nhưng Chi Nga vẫn xúc động, tim đập mạnh khi nhìn nhìn thấy cậu nhóc mới học lớp chín này. Vì đã quá lâu rồi cô chỉ được gặp anh trong giấc mơ nên cô mới có cảm xúc này khi gặp người thật, hay bởi vì cô đã sống quá lâu trong cái thân thể nhỏ này vì thế mà tình cảm cũng dần dần tương xứng với độ tuổi? Cô hai mươi tuổi bị thu hút bởi một Quang hai tư tuổi, cô hai mươi tám tuổi yêu say đắm một Quang ba mươi hai, và bây giờ đây, cô mười một tuổi thích vô cùng một nhóc Quang mười lăm.

“Nhà em ở đâu anh đưa em về?”

Câu hỏi của Đầu to làm Chi Nga quay trở về hiện thực, cái đầu gối của cô đã được băng kín lại. Cô cúi đầu đảo mắt nghĩ gờì một lát mới cười với anh nói:

“Nhà em ở gần chợ Vườn Hoa.”

Chi Nga cảm ơn bác bảo vệ rồi tập tễnh đi theo Đầu to ra xe. Hơi vất vả mới tự mình leo lên xe vì cái xe hơi cao so với con nhóc như cô. Quang chỉ đứng im giữ xe nhìn cô leo lên.

Chi Nga không giận vì nếu từ bé anh đã ga lăng xởi lởi với con gái thì còn có thể ở không mà chờ đến lúc gặp cô sao?

Khi xe đạp đi ra đến cổng, Tery vì sốt ruột nên đã ra khỏi xe ô tô mà ngó nghiêng, khiến những người xung quanh đều quay đầu tò mò

nhìn cậu ta. Về ngoài thu hút ánh nhìn và cả cái ô tô mà cậu đứng cạnh khiến cho ai cũng ngoái đầu lại nhìn. Trong số đó có cả Đầu to. Nhưng vì phải đưa Chi Nga về nhà nên cậu ta chỉ tò mò nhìn một cái và vẫn tiếp tục đạp xe đi.

Tery rất nhanh nhận ra Chi Nga đang ngồi sau xe đạp, nhưng chưa kịp gọi thì đã thấy cô bạn ra hiệu im lặng. Tery nhìn thấy người đang đạp xe chở cô đi có cái đầu khá to thì lập tức hiểu ra vấn đề. Cậu ta lâu bầu ra miệng:

“Còn sợ gặp mà người ta không nhận ra, nhanh như thế đã ở chung một chỗ. Cô bạn này cũng nhanh nhẹn quá cơ.”

Chi Nga biết thừa đằng sau có xe ô tô của Tery đuổi theo, nhưng sự tập trung của cô chỉ nằm ở người đang ngồi ngay trước cô mà thôi. Anh nói:

“Còn đau không?”

“Dạ, hết rồi!”

“Em tên gì?”

“Em tên Chi Nga, Chi Nga ạ.”

“Ừ, tên anh là Quang, Chi Nga mấy tuổi rồi?”

Chi Nga có chút uể oải, hóa ra anh chẳng nhớ được đã từng gặp cô. Rõ ràng lần trước cô đã nói “Tên em là Chi Nga, anh phải nhớ, tên em là Chi Nga”, rốt cuộc anh không nhớ. Bất quá Chi Nga cũng không nhắc lại. Nếu lần đó Chi Nga không cời trần và mặc độc một cái quần đùi xanh khiến người khác tưởng là con trai thì cô cũng muốn ôn lại chút kỷ niệm. Đáng tiếc người ta không nhớ, còn cô thì vì

xấu hổ mà không dám nhắc lại. Cô uể oải đáp:

“Em mười một ạ.”

“Ồ, thế học lớp năm à? Đồng phục của em là đồng phục cấp hai mà, đồng phục này trông hơi lạ, em học trường nào vậy?”

Hỏi liền một lúc mấy câu, toàn câu không khó trả lời vì trả lời xong làm sao mà giải thích tiếp. Một đứa mười một tuổi tại sao lại học lớp chín và mặc đồng phục cấp hai một trường ngoại thành Hà Nội thì ở thành phố Thanh Hóa làm gì? Còn đang cân nhắc trả lời thì nhìn sang bên đường thấy xe ô tô đang lái tà tà cách đó không xa. Trong xe Tery mở cửa kính, Chi Nga nhìn thấy hàng chữ to viết trong cuốn tập được giơ lên, hai chữ “Tớ đói”.

Thằng bạn chết tiệt có cần sát phong cảnh như thế không? Chi Nga làm động tác phẩy tay đuổi cút.

Không thấy cô nhóc trả lời. Quang chỉ thuận miệng hỏi cho đường đi bớt nhàm chán chứ cũng chẳng để ý đến câu trả lời. Mặc đồng phục cấp hai thì sao chứ, biết đâu là đồ của chị gái hay chị họ, có gì đặc biệt đâu. Quang lại cất tiếng hỏi:

“Em tới trường làm gì vậy?”

Chi Nga đang bị phân tâm vì Tery bên kia đường nên nghe được câu hỏi ấy thì buột miệng trả lời mà chưa kịp suy nghĩ:

“Em tìm anh.”

“Anh trai hả?”

Chi Nga ghen hòng, anh yêu, em tìm anh yêu, là anh ông anh yêu

ngốc nghếch có cái đầu to đùng đang ngồi ngay trước mặt em đây này. Nhưng sao mà sao cô trả lời như thế được nhỉ?

“Anh trai em học lớp mấy?”

“Lớp chín ạ.” Câu này không phải là nói dối.

“Ồ, cùng khối với anh à, tên là gì thế, học lớp chín nào? Có khi anh biết đấy.”

Giọng Quang trở lên hào hứng, như thể tìm được chủ đề mình thích.

Anh làm sao mà biết anh trai em được, căn bản hai người học khác trường và chắc chắn là chưa từng gặp nhau. Nhưng nếu nói thế thì phải giải thích làm sao việc cô xuất hiện ở cổng trường anh đây? Không thể nói em là fan cuồng của anh nên lặn lội từ Hà Nội tới đây tìm anh, xin hãy nể tình hôm nay là sinh nhật em mà hẹn hò với em một buổi. Đảm bảo nghe xong anh sẽ cho rằng cô là con điên, hất văng cô xuống đất, quay xe đạp cấp tốc phóng đi đầu không thèm ngoảnh lại. Thế nên Chi Nga đành nói:

“Em không nói đâu, nếu biết có người tông xe làm em bị thương, anh trai em sẽ tìm người đó tính sổ mất.”

Với bản tính bảo vệ người nhà của anh trai Chi Nga thì điều này cô nói cũng là thật. Chỉ có điều, nếu anh trai biết chuyện, muốn tìm người mà đánh thì e là khoảng cách hơi xa.

Đầu to nghe thấy thế cũng chỉ cười, không gắng hỏi nữa. Nhìn thấy chợ Vườn Hoa trước mắt, quay đầu lại hỏi:

“Nhà em ở đâu?”

Bàn tay cầm vạt áo của Chi Nga khế xiết chặt. Nhanh như thế đã đến rồi sao? Xa lần này thì hẳn phải đợi đến lúc học đại học mới gặp lại anh. Chi Nga nôn nóng kéo áo Đầu to khiến cậu ta phải quay đầu lại.

“Sao thế?”

Cô ấp úng mãi mới nói:

“Nhà em chẳng có ai ở nhà cả, hay anh đưa em đi chơi một vòng được không?”

Bàn chân đạp xe của Đầu to chậm lại. Cậu không có thói quen đi chơi với người lạ, càng không biết cách chơi với một cô bé, và đặc biệt là bụng cậu đang đánh trống liên hồi. Nếu tiếp tục đạp xe sẽ đôi hoa mắt mất. Nhưng mà cậu cũng như cô nhóc này, về nhà mà chẳng có ai. Mẹ đi làm cả ngày, còn làm ca kíp, lúc nào cậu cũng thui thủi một mình, thế nên cậu hiểu cảm giác cô đơn của cô nhóc. Có điều Đầu to vẫn không muốn tiếp tục đạp xe đi lòng vòng nữa, càng không muốn đưa cô nhóc này về nhà mình ăn cơm nên đành lờ đi yêu cầu của cô mà tiếp tục hỏi:

“Nhà em ở đâu?”

Quả nhiên cô nhóc thất vọng. Im lặng một lúc mới có tiếng đáp:

“Rẽ vào khu tập thể Bru Điện.”

Chi Nga chỉ lối cho Đầu to đi tới nơi mà bảy năm sau anh và mẹ anh sẽ chuyển tới, là nơi mà cô đã vài lần đến thăm trước đây. Nhưng bây giờ khu này nhìn khác quá, lối vào vẫn còn là đường rải sỏi chứ không phải đường nhựa, khu nhà bên trong cũng sơ sài có vài nhà cấp bốn chứ không đông đúc như sau này. Sợ Quang sẽ đưa vào tận nhà thì cô biết rẽ vào nhà nào bây giờ. Thế nên Chi Nga đành

kéo áo Quang nói muốn dừng ở đầu ngõ. Quang cũng không hỏi nhiều mà dừng xe lại. Lần này khi Chi Nga leo xuống xe, anh có đỡ vai cô một chút.

Nhìn vào đầu gối băng trắng xóa của Chi Nga, Quang dịu giọng nhắc nhở:

“Cẩn thận không để lại sẹo nhé.”

Chi Nga ỉu xìu mặt, miệng nhỏ khẽ đáp một tiếng: “Vâng”.

Nhìn dáng vẻ cúi đầu, sụp vai ủ rũ của Chi Nga, Quang vừa thương vừa buồn cười, vừa chẳng biết phải làm gì. Anh xoa đầu cô nhóc nhẹ nhàng nói:

“Anh về nhà cũng chẳng có ai, nhưng vì chẳng có ai nên anh nhất định phải về, như thế khi mẹ anh trở về mới không thấy buồn, mới không có cảm giác cô đơn như anh.”

Chi Nga ngẩng đầu nhìn Quang với đôi mắt to tròn ánh lên nét vui mừng và ngạc nhiên. Dù khuôn mặt anh chưa thoát hết nét mềm mại của một bé trai, thậm chí còn chưa vỡ giọng, dáng mảnh khảnh chứ không đậm người như sau này nhưng anh thực sự vẫn là Quang của cô. Anh luôn ấm áp và quan tâm đến những người thân yêu như thế. Anh là người sẽ không tắt điện thoại mặc cho khách hàng có thể làm phiền lúc nửa đêm chỉ vì một lần cô đau bụng gọi cho anh lúc hai giờ sáng mà không được. Cô đau lòng cắn nhằn vì đôi mắt thâm đen thiếu ngủ của anh, yêu cầu anh tắt máy trước khi ngủ thì anh nói “Anh sợ lúc em cần mà không gọi được anh”. Anh là người luôn tới đầu tiên khi cô gọi. Là người khi cô làm sai luôn xoa đầu cô mà nói “Lần sau sẽ tốt hơn”. Là người chỉ cần cô quay đầu lại đã thấy anh đứng đằng sau, mỉm cười ấm áp với cô.

Thấy cô bé con lại ngán người ra, Quang cười nói:

“Em về đi, ít ra em cũng có hơn anh một ông anh hùng dữ, nếu có ai tông xe vào anh thì cũng chẳng có ông anh nào giúp anh đi tìm người tông xe mà tính sổ cả.”

Nói rồi Quang chuyển cái cặp sách để ở giỏ xe cho ra yên sau buộc lại. Cặp sách khá nặng mà giỏ xe lại yếu, nếu không phải vì hôm nay chở cô bé này thì anh đã không để cặp vào giỏ xe. Vì vừa giữ xe vừa dùng dây chằng buộc cặp sách nên Quang không cẩn thận mà làm rơi cặp sách xuống đất làm sách vở xổ tung ra. Chi Nga vội vàng cúi xuống nhặt giúp trong khi Quang dựng xe. Một bài kiểm tra tiếng Anh rơi ra từ quyển vở kẹp.

Anh từng nói hồi cấp hai anh dốt tiếng Anh lắm, toàn chép bài của thằng bên cạnh, một từ bẻ đôi cũng không biết, thế nên Chi Nga che miệng cười, bụng thầm nghĩ thanh niên nghiêm túc như anh mà cũng chép bài sao. Nhưng cô vẫn chớp mắt giả bộ ngây thơ hỏi:

“Anh học giỏi tiếng Anh lắm à, được hẳn 10 này.”

Quang gãi đầu có chút xấu hổ, vừa xếp lại cặp sách vừa nói:

“Một thằng nhóc anh quen mấy năm trước, kém anh đến vài tuổi ấy, thế mà nói tiếng Anh với Tây nhanh như gió, anh bị ấn tượng nên mới chăm chỉ một chút.”

Bàn tay đưa bài kiểm tra trả Quang chột khựng lại, giọng Chi Nga run run hỏi tiếp:

“Làm sao mà anh quen thằng nhóc ấy?”

“À, nó đi du lịch bị lạc, anh giúp nó tới trạm phát thanh tìm người

nhà.”

Quả nhiên anh vẫn nhớ, và quả nhiên anh không nghe được bản tin phát thanh đính chính, cứ nhiên nghĩ Chi Nga là con trai. Nhưng Chi Nga lại chẳng muốn giải thích gì cả. Hóa ra không phải chỉ có mình cô âm thầm hướng tới anh, âm thầm thích anh không điều kiện. Hóa ra sự tồn tại của cô đã khiến anh chú ý, ít nhất anh cũng nhớ có một đứa trẻ bị lạc mà anh đưa đến trạm phát thanh, hay ít nhất anh cũng vì đứa trẻ đó ảnh hưởng mà chăm chỉ học tiếng Anh hơn. Chỉ chút ít đó thôi cũng làm Chi Nga thỏa mãn rồi bởi vì sau này cô có thể nói với anh “từ khi là một đứa trẻ sáu tuổi em đã thích anh” mà không sợ anh không có chút ấn tượng nào về cô khi cô sáu tuổi.

Quang leo lên xe nhưng không quên quay đầu lại bảo cô nhóc về nhà đi. Nhìn thấy Đầu to co chân lên đạp xe, Chi Nga vội vã nắm chỗ ngồi sau xe giữ chặt. Xe như bị phanh lại khiến người Quang khẽ chúi về phía trước. Chi Nga vội vã níu tay Quang lại, cô nói:

“Em là Chi Nga, anh phải nhớ em là Chi Nga.”

Quang cười, lại xoa đầu Chi Nga. Hơi buồn cười vì hành động của cô nhóc, nhưng không hiểu sao anh thấy cô bé này có lý do để làm thế. Nhưng nghĩ một hồi anh chỉ có thể nghĩ ra một lý do. Anh nói:

“Anh biết rồi, nếu bất ngờ có người tính sổ với bạn anh, anh sẽ nhớ đó là anh trai Chi Nga.”

Nói rồi anh co chân đạp xe đi thẳng. Khi về tới nhà mới thấy cái điệu níu tay nhắc lại tên mình mấy lần của cô bé có điểm gì đó quen nhưng phải rất nhiều năm sau đó anh mới biết là tại sao thấy quen.

Bóng anh yêu đạp xe bất ngờ bị che khuất bởi một cái bánh bao hoa hua trước mặt. Chi Nga gạt tay Tery ra cố gắng nhìn thêm một chút

nữa.

<Thôi ăn đi, đói chết rồi, người ta chẳng phải đã đi xa tít rồi sao? Lưu luyến thế sao không hẹn người ta đi chơi thêm, chiều về cũng được mà. Hay thương tớ bị đói nên phải về? Nếu thế thì tớ cảm động quá, không bỏ cái công tớ yêu quý cậu mấy năm nay.>

Đói và mệt quá Tery còn chả buồn động não nói tiếng Việt mà phun ra một tràng tiếng Anh. Xe ô tô đã đỗ bên cạnh từ bao giờ mà Chi Nga không biết. Cô đón lấy cái bánh bao, vừa cắn vừa chui vào xe. Tery vội vã đuổi theo.

<Nói chuyện một chút thế thôi sao? Như thế này mà về có tiếc không?>

Chi Nga lắc đầu, cười rất tươi, mắt lấp lánh nhìn cảnh vật xung quanh.

“Không tiếc.”

Xe chạy một đoạn cô mới quay sang Tery chân thành nói:

“Tery, cảm ơn!”

Tery chỉ hừ mũi cười rồi vẫn chăm chú gặm bánh bao.

Hai ngày sau đó Tery trở về Anh, để lại một khoảng trống lớn trong lòng Chi Nga, một khoảng trống nhỏ hơn một chút trong lòng Kha, và nhiều khoảng trống nhỏ hơn chút nữa trong lòng những đứa trẻ thị trấn Ngọc Hiên. Đủ thấy cậu bé tóc vàng này đã được yêu quý như thế nào.

Chương 18: Người bạn phương xa

Tery trở về Anh, không lâu sau đó thì anh em Chi Nga, Kha lên cấp ba. Đó lại là thời gian mà những đứa trẻ cùng tuổi Kha thay đổi tâm sinh lý, bước vào giai đoạn dậy thì. Chi Nga mười một tuổi đột nhiên thấp hơn hẳn và trở nên rất khác biệt với những người bạn khác. Với người trưởng thành thì bốn tuổi cách biệt cũng không đến mức làm bạn trở nên quá đặc biệt. Nhưng một cô nhóc mười một tuổi và một người mười lăm tuổi thì người mười lăm tuổi có thể nói “tôi sống hơn cậu một nửa cuộc đời cậu đấy”, đó là sự khác biệt.

Môi trường sống bị thay đổi về nhiều mặt, cộng với tâm trạng không có hứng thú kết bạn khiến Chi Nga bị cho là kỳ lạ, và một lần nữa rơi vào trạng thái cô lập. Cũng may những năm gần đây luôn có Kha đến trường cùng cô. Bố mẹ vì sợ cô nhỏ tuổi mà bị bạn bè bắt nạt nên luôn xin giáo viên để hai anh em cùng lớp và thậm chí là ngồi cùng bàn nhau.

Cậu bạn thân của hai anh em không còn, nhìn em gái lủi thủi ở lớp học mới, bản tính bảo vệ em gái lại bùng lên. Thời gian này Kha nổi tiếng với việc bao bọc em gái quá mức, thậm chí nhiều người gọi cậu là “gà mẹ” và gọi Chi Nga là “gà con”.

Chi Nga nhiều lần tự hỏi bản thân rằng bố mẹ và anh trai luôn bao bọc cô như vậy, vì sao trước đây cô luôn oán trách họ không quan tâm đến mình, bỏ rơi mình? Khi cả nhà di cư ra nước ngoài, cô còn giận dỗi không thèm liên lạc. Có lẽ sai lầm lớn nhất cuộc đời trước đây của cô là đã đẩy khoảng cách giữa bản thân và gia đình ra cách nhau quá xa. Cuộc sống sau đó cô lấy Quang làm trung tâm. Thế nên

khi mất Quang, Chi Nga như rơi xuống vực thẳm, không một ai có thể kéo cô lên được. Kiếp này cô lựa chọn vẫn yêu Quang, nhưng cô sẽ không để mất đi gia đình mình thêm một lần nữa.

Chi Nga cũng không phải là một đứa trẻ mười một tuổi bị cô lập sẽ khủng hoảng tinh thần, hay không muốn tới trường học. Không chơi với cô thì cô cũng không cần nhưng trước đó không lâu Chi Nga còn luôn bị Tery quấy lấy, cậu ta tự học ở nhà nên vô cùng nhàm chán, lúc nào cũng trông đợi hai anh em Chi Nga trở về. Nhưng bây giờ mất cái đuôi Tóc vàng, lại gần như không có người bạn nào ở lớp học mới nên Chi Nga thấy cô đơn.

Đột nhiên Chi Nga nhớ, mười hai tuổi là lúc cô quen Bóng tròn. Sở dĩ gọi cậu ta là Bóng tròn là vì hai người quen nhau qua hội quán Bóng tròn. Chi Nga thường kể về cậu với người khác nên thuận miệng gọi luôn là Bóng tròn. Hội quán Bóng tròn là sân chơi kết bạn qua thư dành cho các fan hâm mộ của bộ truyện tranh *Đường dẫn tới khung thành*. Mỗi một tập truyện mới ra thì đều cập nhập ở đằng sau truyện là danh sách thêm các thành viên mới. Chi Nga và Bóng tròn có tên trong danh sách hội quán cùng một lượt, số thứ tự chỉ người trước người sau. Vì thế mà Bóng tròn viết thư làm quen với Chi Nga.

Chi Nga làm sao mà nhớ được mình đã gửi đơn đăng ký thành viên của hội quán Bóng tròn vào thời gian nào. Thế nên dù có viết đơn đăng ký cũng không thể đảm bảo tên của cô và Bóng tròn sẽ giống như trước cùng xuất hiện như lần trước. Cô vẫn gửi một đơn đăng ký, nhưng không trông chờ vào việc Bóng tròn sẽ chủ động viết thư làm quen với cô trước. Quả nhiên tên cô được xuất hiện trong danh sách truyện tập năm mươi, còn Bóng tròn phải đợi tới tập năm bảy mới xuất hiện.

Chi Nga vừa nhìn thấy tên thằng bạn thân kiếp trước xuất hiện trên danh sách thì mừng hóm, sau đó cô nắn nót viết xuống giấy ba chữ:

Chào bạn Vũ. Dù sao thì đây cũng sẽ là lần duy nhất cô gọi tên cậu ta, từ sau trở đi chỉ toàn gọi Bóng tròn mà thôi. Cô lấy lý do là cả hai cùng sinh hoạt trong hội quán mà làm quen với cậu ta.

Bóng tròn hơn Chi Nga hai tuổi, hiện giờ hẳn là đang học lớp tám, người Hà Thành chính gốc. Trước đây hai người kết bạn qua thư, sau khoảng hai năm viết thư thì nhà Chi Nga lắp điện thoại, hai người thay bằng toàn viết thư đã có thể thường xuyên nói chuyện điện thoại với nhau. Đến khi học đại học năm thứ nhất thì mới chính thức gặp nhau nhưng ngay sau đó Bóng tròn đã trở thành người bạn thân nhất của Chi Nga. Bây giờ Chi Nga đã học lớp mười, cho nên chưa đến ba năm nữa là hai người có thể gặp nhau rồi.

Trong nhà vì tiện cho Chi Nga và Kha liên lạc với Tery mà bà William đã chủ động đề nghị lắp điện thoại cho gia đình Chi Nga. Mặc dù bố mẹ Chi Nga từ chối sự hỗ trợ của bà William nhưng vẫn lắp điện thoại. Vì thế Chi Nga chép số điện thoại vào dòng tái bút của bức thư.

Một tuần sau thay vì nhận được thư Chi Nga nhận được điện thoại của Bóng tròn. Mặc dù là lần đầu tiên nói chuyện nhưng cảm giác thân thuộc mà người bạn thân mang lại khiến vành mắt cô đỏ lên. Cô nói:

“Chi Nga xin nghe!”

“Mình là Bóng tròn.”

Trong thư, Chi Nga đề nghị gọi Vũ là Bóng tròn. Bóng tròn đúng là Bóng tròn của cô. Cậu ta sáng khoái nhận cái tên này.

“Rất vui được nghe thấy giọng của cậu, Bóng tròn.” Chi Nga nuốt chữ “lại” vào trong lòng.

“Bài viết giới thiệu của Chi Nga ở trang của hội quán rất hay, trong thư cậu viết cũng rất buồn cười, hy vọng khi nói chuyện Chi Nga cũng vui như thế.”

“Cái này thì phải nói chuyện nhiều, để Bống tròn tự đánh giá thôi.”

“Chi Nga, có thật là cậu biết tư vấn tình yêu?”

Chi Nga cười ngất. Thằng nhóc này trước đây cũng vậy, toàn nhờ Chi Nga tư vấn tình cảm cho, không ngờ cú điện thoại đầu tiên gọi cho cô đã yêu cầu tư vấn. Sau này biết Chi Nga còn kém tuổi hơn so với mình thì cậu ta tức muốn chết.

Hai người từ đó tuần nào cũng phải vài lần om sòm nói chuyện với nhau một hồi lâu, có điều Chi Nga không ngờ tất cả đã bị “gà mẹ” thu vào tầm mắt. “Gà mẹ” vội vàng báo lại cho đồng minh. Tery từ khi trở về Anh cứ đều đặn mỗi tuần gọi điện cho Chi Nga và Kha một lần. Cuộc gọi dài nhất là hai mươi phút. Nghe nói Mẹ Tery chỉ cho cậu ta một tuần gọi về một lần, và chỉ được gọi tối đa là mười lăm phút. Cái lần nói chuyện lâu nhất ấy nghe nói cậu ta phải lấy tiền tiêu vặt ra để trả vào số phút gọi bị dư ra.

Nghe anh Kha báo cáo là Chi Nga có bạn mới, lại còn rất thân thiết. Tery kêu gào khổ sở, nói Chi Nga nhanh như thế mà quên đi cậu. Luôn nhắc cô nhớ rằng, cậu ta mới là best friend forever của cô. Tery nói về nước rồi nhưng nhớ mọi người lắm, lúc chưa về thì háo hức, về đến nhà rồi thì lúc nào cũng mong trở lại.

Chi Nga cười, chỉ cho đó là lời nói trẻ con, một thời gian sau quen với hoàn cảnh sống sẽ quên ngay. Nhưng Chi Nga nhầm to. Tery không bớt nói muốn quay trở lại mà thời gian gọi điện thoại ngày càng có xu hướng dài ra. Nghe nói cậu ta bắt đầu đi làm thêm để trả

tiền điện thoại. Chuyện đó kéo dài mãi cho đến tận khi Chi Nga học lớp mười hai thì những cuộc gọi mới thưa thớt đi. Chi Nga không để ý lắm, vì thời gian Tery gọi về ít đi thì thời gian Bổng tròn gọi tới lại tăng theo cấp số nhân.

Mọi chuyện cứ diễn ra như thế cho đến khi anh em Chi Nga bước vào kỳ thi đại học.

Chương 19: Thi đại học

Kiếp trước Chi Nga học Y, cũng đã đi làm được mấy năm, cho nên để việc học và cuộc sống sau này dễ dàng thì sự lựa chọn tốt nhất phải là trường Y. Nhưng cuối cùng Chi Nga chọn trường Bách Khoa.

Thứ nhất vì cô muốn thay đổi, không muốn rập khuôn lặp lại cuộc sống đã từng trải qua.

Thứ hai vì cô biết anh cũng sẽ chọn trường Bách Khoa.

Thứ ba, thôi được, cô thừa nhận, cô vì theo giai mà chọn Bách Khoa đấy, được chưa nào?

Đầu năm lớp mười hai, bà William đã đề nghị bố mẹ Chi Nga để cô đi du học. Bà ấy có thể giúp đỡ tìm kiếm học bổng cho học phí, còn Chi Nga có thể ăn ở tại nhà bà. Nhưng Chi Nga từ chối. Bố mẹ và bà William đều tỏ vẻ thất vọng, nhưng người thất vọng nhất hẳn là Tery. Lý do năm lớp mười hai cậu ta ít gọi về cho Chi Nga vì tập trung học nhảy một lớp với hy vọng cùng lên đại học với Chi Nga. Cậu ta cũng là người sốt sắng nhất trong việc giúp cô tìm học bổng. Có điều thất vọng thì thất vọng, mọi người đều tôn trọng quyết định của cô.

Kha chọn đại học Xây Dựng vì muốn theo nghiệp bố trở thành một kỹ sư cấp thoát nước, ngoài Chi Nga ra không ai ngờ rằng sau này anh sẽ không làm một kỹ sư như bố mà trở thành một doanh nhân thành đạt.

Tưởng sống hai kiếp rồi thì thi đại học sẽ bớt áp lực thì nhầm to, áp lực của Chi Nga thậm chí còn lớn hơn. Ai bảo cô hồi bé “nổ” cho lắm

vào. Mới bảy tuổi đã được mệnh danh là thần đồng với chỉ số thông minh 145, có thể học nhảy một lúc bảy lớp. Giả, là giả hết, nhưng mà chỉ mình cô biết là giả thôi à. Thần đồng mà trượt đại học thì sẽ vô cùng ê mặt đấy. Đã thế mẹ cô còn tuyên bố “Chi Nga mà trượt đại học thì cả cái tỉnh này chẳng ai thi đậu”, điều này càng khiến Chi Nga ử ử.

Cả bố và mẹ đều xin nghỉ làm để đưa hai anh em đi thi. Bố đưa anh đi thi Xây Dựng, còn mẹ đưa Chi Nga đi thi Bách khoa. Cả nhà ở trong một căn nhà cấp bốn, 30 m² trên đường Liễu Giai mà bố được cơ quan phân cho. Mấy năm trước bố đã định bán căn nhà này nhưng Chi Nga nhớ, sau này mở đường, căn hộ đó ngay sát mặt đường, giá tăng thêm đến vài lần. Hơn nữa hướng mở rộng thành phố sau này sẽ về khu Mỹ Đình, Cầu Giấy, thế nên nhà đất nơi này sẽ dần trở lên đặc biệt có giá trị chỉ nên mua thêm chứ không nên bán đi. Vì thế cô đã khéo léo khuyên mẹ, bảo rằng sau này học đại học không muốn ở trọ chút nào, căn nhà nhờ vậy mà được giữ lại. Bố mẹ cũng bàn nhau sửa sang lại căn hộ để làm nơi ở cho hai anh em đi học sau này.

Biết trước được nhiều chuyện trong tương lai như thế nhưng Chi Nga chẳng hề có ý định làm giàu. Vì sao ư? Vì Kha trong tương lai là một doanh nhân tài ba, thứ gia đình cô thiếu rất nhiều nhưng tiền thì không hề thiếu. Còn Chi Nga thì mọi người biết rồi đấy, cô ta chỉ đắm đuối với một mục tiêu tên Quang mà thôi, những thứ khác chẳng thể làm cho cô ta có chút hứng thú nào.

Bóng tròn rất hiểu áp lực của Chi Nga, thấy cô nàng căng thẳng quá bèn đạp xe đạp từ nhà mãi tận đường Giải Phóng đến thăm. Chiều hôm trước khi thi còn lười Chi Nga và anh Kha đi bơi. Tiếc rằng cô vĩnh viễn là con vịt cạn, lại còn là một con vịt cạn không nên thân. Ngồi trên bờ thôi mà cũng bị người ta đụng đánh rơi kính xuống hồ bơi. Kết quả khiến anh Kha và Bóng tròn ngợp lặn cả buổi chiều mới

vớt lên được.

Tối trước khi đi thi, Tery gọi về, tán ngẫu một chập. Cậu ta nói ngày mai cậu ta cũng thi, cũng áp lực lắm. Chi Nga cũng nói vài câu động viên, không mấy chân thành, bởi bản thân cô cũng đang cần người khác động viên mà. Chi Nga chỉ hơi thắc mắc vì đáng lý ra các kỳ thi ở Anh phải xong hết rồi chứ. Đã là giữa hè rồi mà.

Tới địa điểm thi báo danh. Chi Nga mừng hóm vì thí sinh vẫn M, N và Q cùng một địa điểm thi. Cô chạy băng băng đi tìm phòng thi của Quang. Trong 26 phòng thi của địa điểm này, cô ở phòng số 11, còn anh ở phòng số 24. Nhưng mà hai người bị vô duyên với nhau hay sao ấy. Cô đứng ở cửa phòng thi của anh ngó nghiêng loạn cho đến tận khi mắt thấy học sinh bắt đầu được gọi vào phòng thi mới cong mông chạy về, khi làm xong thủ tục đi ra thì lại chạy tót sang bên phòng thi của anh nhưng thấy đã chẳng còn ai. Lúc đi ra còn bị bảo vệ chặn lại, mắng cho một trận vì cái tội “Không phận sự miến vào”. Chi Nga phải mếu máo đưa thẻ dự thi, nhìn vào năm sinh thì bác bảo vệ mới tha cho cô. Ai bảo cô mười bốn tuổi rồi mà vẫn như học sinh tiểu học, làm sao mà biết được là thí sinh dự thi? Bác bảo vệ tưởng trẻ con mấy nhà dân xung quanh lên vào chơi. Cô nhận là cô dậy thì muộn hơn mọi người đấy, được chưa?

Nhìn cái dáng thất tha thất thểu đi ra của Chi Nga, mẹ chột dạ chạy vội lên hỏi:

“Sao thế, sao thế, không làm được bài à?”

Bóng tròn nghỉ hè rồi hơi, cũng bám càng mẹ Chi Nga đến xem người ta thi đại học thế nào, nghe vậy thì nhăn nhó cười.

“Cô ơi, hôm nay mới báo danh thôi, chưa thi ạ.”

Lúc không có ai, Chi Nga mới vụng trộm nói với thằng bạn.

“Bóng tròn à, tớ với anh ý cứ như vô duyên với nhau ấy.”

Bóng tròn đang uống nước bị sặc ho đến khò sở. Đỡ ho mới quay sang trừng mắt nhìn con bạn thân. Thì ra mất tinh thần thế vì không gặp được giai. Thời gian mấy năm gần đây vì không có Tery bên cạnh nên Chi Nga thường kể chuyện của cô cho Bóng tròn nghe. Hơn nữa Chi Nga có tình bạn hơn hai mươi năm với Bóng tròn ở kiếp trước, nên so với Tery thì cô còn tin tưởng Bóng tròn hơn. Vì thế đương nhiên cậu ta biết Chi Nga thi vào trường Bách Khoa vì cái người gọi là Đầu to cũng thi vào trường này.

Bóng tròn vừa nghiêng răng, vừa lấy tay dí vào trán Chi Nga mà nói:

“Cậu trượt đại học hai người mới thực là vô duyên.”

Chi Nga tỉnh ngộ, vực lại tinh thần. Hai ngày thi sau đó không có chạy tới phòng thi của Quang nữa. Nhưng làm bài thi cuối cùng, nộp bài xong, cô lập tức phi ra cửa đảo mắt nhìn về phía phòng học số 24. Mắt rất nhanh nhìn ra người có cái dáng cao gầy và cái đầu to. Anh mặc đồng phục cấp ba trường Lý Thường Kiệt. Khuôn mặt anh nhìn thư thái, nhẹ nhõm, chắc là làm bài không tồi. Mà rõ ràng là thế rồi còn gì, trước đây anh nói anh thừa những bốn điểm khi thi vào đại học cơ mà.

Chi Nga chạy đuổi theo anh, nhưng sân trường đông quá, chân cô lại ngắn. Đến khi sắp đuổi kịp thì thấy anh đã ra đến cổng. Ông bác già hơn sáu mươi tuổi đang giữ xe đạp chờ anh. Anh rất nhanh leo lên xe và cả hai luồn lách khỏi dòng người đi ra đường lớn.

Chi Nga bụm miệng cười. Giờ nhìn ông bác già Chi Nga mới nhớ anh từng kể, anh thi đại học, ở nhờ nhà ông bác họ, ông bác ấy đạp xe

đưa anh đi thi. Cả hai dậy muộn nên bác phải đạp vượt mấy cái đèn đỏ, bị công an tóm lại nhưng khi nói là đưa cháu đi thi thì lại vội vã nhường đường cho hai bác cháu. Tới nơi thì suýt chút nữa là bị muộn, không báo danh được. Đó hẳn là lý do vì sao hôm đi báo danh Chi Nga tìm hoài mà không thấy.

Không bắt kịp anh, không nói với anh được câu nào nhưng Chi Nga không thấy tiếc, được nhìn một cái cho đỡ nhớ như thế này là tốt lắm rồi. Thời gian còn dài, bài làm của em cũng tốt lắm, Đầu to, em ở Bách khoa đợi anh!

...

Tối đó, Tery lại gọi điện. Tuần này vỡ kế hoạch, cậu ta gọi điện những hai lần. Giá mà điện thoại ngày ấy hiện số thì Chi Nga sẽ hiểu tại sao cậu ta không tiếc tiền điện thoại. Tery nói cậu ta cũng vừa thi xong, làm bài tốt lắm, hỏi Chi Nga với Kha làm bài thế nào. Chi Nga nói Kha 100% là đậu, còn cô 0% trượt. Cả hai hi hi ha ha một hồi, trước khi cúp máy Tery nói:

“Đợi nhé, sắp tới tớ sẽ cho cậu một sự ngạc nhiên cực kỳ lớn.”

Chi Nga cúp máy miệng lẩm bẩm:

“Người gì mà suốt ngày úp úp mở mở.”

Chi Nga chả buồn tò mò về chuyện của Tery, cô còn đang bận rộn chuẩn bị cho thời sinh viên tươi đẹp của mình.

Chương 20: Người quen cũ

Giảng đường hơi cũ có sức chứa tới 200 sinh viên, nhưng được cái thoáng gió và đủ ánh sáng. Sinh viên mới đầu còn lạ lẫm nhưng rất nhanh sau đó đã kết bạn với nhau và ngồi thành từng nhóm từng nhóm nhỏ rải rác ngồi trong giảng đường. Lớp Chi Nga có 45 thành viên nên ngồi trong giảng đường lớn này có cảm giác lộn thỏm.

Chi Nga ngồi một mình, sáu năm đi học cùng anh trai, quen với việc anh ấy giúp mình kết bạn và làm quen với hoàn cảnh mới. Bây giờ không có anh trai bên cạnh, cô có chút không quen. Có điều Chi Nga cũng không biết, khi Kha đi nhập trường, cũng thấy không quen. Thỉnh thoảng lại lẩm bẩm nói một mình cái gì đó, mãi mới nhớ là đã không còn cái đuôi em gái nữa rồi. Lúc phát hiện ra thì đã thấy bạn bè cứ nhìn mình chằm chằm, e rằng cậu ta đã bị mọi người cho là thằng điên vì cứ lải nhải một mình từ nãy đến giờ. Nhưng khi đó Kha chẳng để ý đến xung quanh, trong bụng chỉ nghĩ “gà con” không có anh trai có ổn không nhỉ?

Trong giảng đường chốc chốc lại có người đưa mắt nhìn Chi Nga.

Chi Nga nghiêng răng nghĩ: chả nhẽ họ chưa nhìn thấy con gái mười bốn tuổi bao giờ à?

Đại khái thì con gái mười bốn tuổi cũng chẳng mới lạ gì. Cái mới lạ là cô bé này làm sao lại ngồi giữa giảng đường đại học vậy? Đã vậy bộ đồ với áo cắt kiểu thủy thủ và váy vàng chanh ngang gối, nhìn thì dễ thương đáng yêu thật đấy, nhưng càng khiến người ta đoán thật đi tuổi của Chi Nga. Nhưng đây là bộ khá kham nhất trong số quần áo mà cô có. Đồng còn lại toàn gấu, mèo, với cả hồng hồng đỏ đỏ, mặc

vào không khác gì học sinh tiểu học.

Khi hai anh em chuẩn bị đồ để đi nhập học, mẹ cứ ôm Chi Nga khóc mãi. Mẹ bảo Chi Nga mất tuổi thơ, mẹ bảo không chấp nhận được việc hai đứa con của mẹ cùng một lúc bay xa rời bỏ mẹ. Chi Nga bất lực đành nói ngọt:

“Con vẫn là con gái bé nhỏ của mẹ mà.”

Câu nói này quả thực buồn nôn vì người nói ra câu này sống đã gần bốn chục tuổi rồi. Nhưng mẹ nghe xong lại hứng trí bừng bừng, lôi Chi Nga đi mua đồ. Đáng lý chọn đồ người lớn một chút cho cô đi học thì mẹ lại chỉ chọn đồ khiến cô mặc vào trẻ con thêm mấy phần. Biết tâm lý mẹ nên Chi Nga bất đắc dĩ mặc áo gấu áo mèo, cười meo meo cho mẹ xem. Mẹ nhìn thế thì liên tục gật đầu, trong mắt mẹ, con gái mẹ vẫn bé nhỏ như thế.

Lớp trưởng tạm thời điểm danh thấy chỉ còn thiếu một người, liền cầm sổ tay sinh viên phát cho cả lớp. Từng người lần lượt đi lên bục giảng nhận sách và kí tên. Đến lượt Chi Nga, lớp trưởng vì bận xem danh sách không kịp ngẩng đầu lên nhìn khi cô đi lên. Vì thế lúc Chi Nga giơ tay nhận sách thì lớp trưởng mới nhìn rõ cô, cậu ta nhăn mặt giữ lại quyển sách, nói to vào mic:

“Bạn nào mang em tới lớp thì trông cho cẩn thận.”

Đám sinh viên bên dưới cười rộ lên. Chi Nga trợn mắt nghiêng rằng: Thằng ranh lớp trưởng tạm thời này... Nhưng còn chưa kịp mở miệng ra thanh minh thì đã có người lên tiếng nhận họ hàng.

“Là em gái tớ!”

Người vừa lên tiếng có vẻ mặt lười nhác đang đứng ở cửa lớp. Mắt

nhìn thoáng qua giảng đường như tìm chỗ ngồi. Sự xuất hiện của cậu ta khiến cả lớp 45 con người chột im bật lại. Mái Tóc vàng mềm mại như tơ khế lay động để lộ vầng trán rộng thông minh. Cậu ta có đôi mắt màu xanh và khuôn mặt hút hồn con gái. Khi chia tay cậu ta mới cao có 1m65 mà giờ hẳn đã hơn 1m8 rồi. Hóa ra sự ngạc nhiên mà cậu ta nói là chuyện này sao? Thằng nhóc chết tiệt, trở về thì cũng nên báo trước một câu chứ?

Mất vài giây choáng vì đột ngột có một thằng Tây đứng ở cửa lớp nói tiếng Việt thì lớp trưởng là người nhanh chóng lấy lại tinh thần nhất. Vừa nãy điểm danh có một người chưa đến, tên là Tery William, hẳn là người này rồi.

“Tery William?”

“Là tôi!”

Lớp trưởng chỉ chỉ vào Chi Nga.

“Em gái cậu?”

Thấy Tery cười cười. Nhìn bộ dáng của hắn và Chi Nga thì dù đầu óc có thiếu năng một chút thì cũng nghĩ được cả hai chả có nửa điểm quan hệ máu mủ. Nhưng lớp trưởng không tiện thắc mắc, cậu ta chỉ nói:

“Trông em cho cẩn thận!” và lấy cuốn sách vừa đưa cho Chi Nga đưa về phía Tery rồi bảo:

“Tới ký tên rồi nhận sách!”

“Đây là sách của tôi!”

Chi Nga phùng má lên. Cô kéo tờ danh sách về phía mình chỉ số thứ tự 23: Nguyễn Chi Nga, ký xoẹt một cái rồi hùng hổ trừng mắt nhìn lớp trưởng, sau đó mới quay sang trừng mắt với Tery.

“Ai là em gái cậu?”

Nói xong không thèm để ý đến Tery, Chi Nga tiến thẳng về chỗ ngồi đánh phịch xuống.

“Suy... suy dinh dưỡng à?”

Lớp trưởng lắp bắp nói với theo, có vẻ như cậu ta chưa tiêu hóa được thông tin đưa “em gái” của ai đó là bạn cùng lớp với mình. Đáng lí câu nói này khá nhỏ nhưng vì cậu ta đang dùng mic nên ai cũng nghe thấy thành ra ai cũng nghe thấy.

May mắn cho nhà người là anh trai bà đây học khác trường chứ không thì cậu ta hẳn là đã bị anh trai tóm cổ áo hỏi “Thế thì sao?” rồi. Thằng bạn khốn nạn nghe được câu đó thì úp mặt vào cánh cửa, gục người cười rũ rượi một hồi rồi mới vuốt tóc đi đến bục giảng ký tên cầm sách tiến về phía Chi Nga ngồi, phớt lờ ánh nhìn của mọi người.

Thấy Tery xán vào, Chi Nga một cái liếc mắt cũng không nhìn. Thằng nhóc này được lắm, không nói không rằng bất thành linh xuất hiện, lại còn học cùng lớp với cô nữa chứ, lại còn trước mặt mọi người nói cô là em gái nữa chứ. Đúng là khiến cô kinh ngạc chứ không phải chỉ đơn giản là ngạc nhiên. Hóa ra lần trước hẳn về Việt Nam thi đại học cùng cô. Thế mà miệng kín như bưng, một câu cũng không lộ ra. Hừ, bất ngờ cái gì chứ, có mà sợ trượt nên không dám nói ấy. Cái bản tính kiêu ngạo của cậu ta bao năm rồi vẫn chưa sửa được.

Biết lý do con bạn thân giận nên Tery lại càng xích lại gần, cười toe toét. Chi Nga đẩy cậu ta ra, không thèm khách khí nói:

“Tránh xa tôi ra!”

“Lớp trưởng bảo tôi phải trông em gái cẩn thận.”

“Tôi làm sao mà cần cậu trông?”

“Vì em gái bị suy dinh dưỡng.”

Chi Nga giận tím mặt, đập tay xuống bàn.

“Ai là em gái cậu?”

“Vậy thì là em yêu nhé?”

“Có tin là tôi sẽ kiện cậu vì tội quấy rối tình dục trẻ vị thành niên không hả?”

Tery nhìn nhìn vào ngực Chi Nga, rồi lại nhìn mặt Chi Nga cười cười.

“Nếu muốn quấy rối thì phải xem đối tượng là ai đã chứ.”

Chi Nga theo ánh mắt Tery nhìn vào bộ ngực phẳng lì của mình thì lập tức cầm cuốn sách vừa được phát nện vào người Tery.

“Tôi nói là vị thành niên rồi còn gì, vị thành niên có nghĩa là chưa lớn hiểu chưa? Tiếng Việt của cậu kém đi nhiều rồi đấy!”

Tery đỡ được cuốn sách trước khi nó đập thẳng vào mặt, cười lớn.

“Vẫn hung dữ như ngày nào.”

Chi Nga vẫn tiếp tục đập sách. Tery vừa đỡ vừa gào:

“Có cần chào đón tớ nhiệt tình như thế này không?”

Có tiếng hắng giọng truyền ra từ mic. Tery và Chi Nga ngẩng đầu lên nhìn về phía bạn lớp trưởng.

“Tery William và Nguyễn Chi Nga, chúng ta đang ở trong lớp học!”

Chi Nga xấu hổ vội ngồi sụp xuống lấy tay che mặt. Tery đưa mắt thấy cả lớp đều nhìn chăm chăm vào hai người thì nở một nụ cười chẳng tỏ chút bối rối nào như kiểu người nổi tiếng quen được đám đông nhìn chăm chăm. Tuy vậy trong bụng cậu ta không khỏi nghi lần nào ở bên cạnh con nhóc này mọi chuyện cũng thật thú vị. Tery vừa nhìn tên lớp trưởng cười cười, vừa nói nhỏ với Chi Nga:

“Không ngạc nhiên tớ trở lại à?”

“Bố cậu rất muốn triển khai rộng dự án cây trồng năng suất cao ở Việt Nam, cậu lại thích theo nghiệp của bố đến vậy thì cũng không lạ khi cậu quay lại. Mục tiêu của cậu là khoa công nghệ sinh học hả? Sau đó ra trường thì tiếp nhận dự án của bố cậu?”

(Trường Bách Khoa học xong năm nhất mới bắt đầu phân khoa)

Tery cúi đầu chán nản.

“Không ngạc nhiên tí nào à?”

“Có, khoản mười giây đầu cậu xuất hiện.”

Tery lắc đầu, cái con nhóc này sao chẳng bao giờ có biểu cảm đúng tuổi gì cả. Với cái gì cũng thờ ơ, cứ như là trên đời này chưa có gì lạ lắm ấy. À, à đúng rồi có một thứ luôn khiến cô nàng kích động.

“Vừa nãy tớ vào muộn là vì được thầy hiệu trưởng giữ lại uống nước chè đấy. Vì là sinh viên nước ngoài nên thầy ấy giúp đỡ tớ rất nhiệt tình, hỏi tớ có cần giúp gì không. Tớ nói cùng khóa có hai người bạn, muốn học chung cùng để được giúp đỡ thêm.”

Ra thế, thảo nào nãy giờ Chi Nga cứ thắc mắc mười mấy lớp sinh viên mới mà hai người lại “tình cờ” học chung một lớp như thế. Cô hỏi:

“Ừa, cậu còn quen ai khác ngoài tớ nữa sao?”

Tery cười đều với Chi Nga.

“Tớ đọc tên cậu và tên của Đoàn Vinh Quang. Tớ nghĩ kiểu gì hai người cũng cùng lớp chứ?”

Chi Nga lặng thinh, dựa lưng vào ghế sofa.

“Đừng nói là do nhà trường phân lớp nhé. Với cái sự khôn vặt của cậu thiếu gì cách để mà được xếp chung lớp.”

Mãi đến khi Tery tưởng Chi Nga sẽ không trả lời cô mới lên tiếng.

“Nhìn tớ này, ai cũng nghĩ tớ mới là học sinh tiểu học thôi. Anh ấy sao mà thích được?”

Chi Nga thực sự muốn xuất hiện trước mặt Quang càng sớm càng tốt, nhưng quả thực lần lên học đại học này cô bị đả kích nặng nề. Cô đã học sớm hơn sinh viên khác bốn năm, mà vẻ bề ngoài của cô so với bạn cùng tuổi lại rõ ràng là nhỏ hơn nhiều. Cô biết cô dậy thì muộn, nhưng trước đây cô đi học đúng tuổi nên việc này cũng không đáng ngại lắm vì trong lớp cũng có vài bạn như cô. Nhưng lần này thì

khác rồi, cả cái trường Bách Khoa này chắc chắn chỉ có một sinh viên còn chưa dậy thì là cô mà thôi. Từ buổi nhập học đến giờ, sinh viên nào nhìn thấy cô cũng thắc mắc: đứa dở hơi nào đi học còn dẫn theo em gái thế kia. Còn chưa kể tới chuyện hôm liên hoan mừng Chi Nga và anh trai đậu đại học, cô vì thèm quá nên lén lút uống hết một li rượu vang lớn mà quên mất cơ thể non nớt này còn chưa quen với đồ uống có cồn. Cũng vì thế mà Chi Nga để lộ ra với anh trai là mình thích một cậu bạn cùng trường đại học. Bóng tròn đành lấp liếm giúp cô bằng cách nói hai người quen nhau trong lúc thi đại học. Anh trai biết chuyện chẳng có vẻ gì lo lắng vì em gái có người yêu, lại đi ôm bụng cười và chế nhạo Chi Nga mãi. Anh bảo:

- Ráng mau ăn chóng lớn, chẳng thằng nào thích cặp bồ với học sinh tiểu học đâu.

Bóng tròn ở bên còn thản nhiên gật đầu. Những điều này khiến cho sự tự tin của Chi Nga bị đá kích nặng nề.

Hơn nữa, chờ mong rất lâu, rất lâu rồi, đến lúc có thể thoải mái gặp thì lại sợ. Lo Đông, lo Tây, không biết bắt đầu câu chuyện với anh như thế nào mới hợp lý. Ba năm rồi Chi Nga sợ rằng anh chẳng còn nhớ chút nào về cô nữa. Vì thế mà trong tâm lý Chi Nga có chút chần chừ, có chút sợ hãi, có chút chưa sẵn sàng.

Tery thân thiết xoa đầu con bạn hỏi:

“Thế bao giờ cậu định gặp?”

“Không biết...” ngập ngừng một chút cô nói “để lớn thêm chút nữa.”

Tery nén cười:

“Ừ, để bố mẹ nuôi cậu lớn thêm tí nữa đã.”

Chi Nga biết mình bị trêu tròng mắt nhìn.

“Im ngay!”

Lúc ăn cơm, Tery rất thân thiết gấp thức ăn cho cô, luôn miệng nói:

“Ăn nhiều cho mau lớn.”

Bữa ăn này phải nói cô vừa ăn vừa tức tới hộc máu.

Bonus: Cặp đôi quái dị

Cặp đôi quái dị của trường Bách Khoa hẳn là dùng cho Chi Nga và Tery rồi. Một đứa như học sinh cấp một, mình mấy còn chưa phát dục, mang khuôn mặt bà cụ non, ngồi trên giảng đường đại học. Không mở miệng thì thôi, chứ mở miệng là gai góc đầy mồm. Người còn lại càng thu hút ánh mắt. Đã là người ngoại quốc với những đặc trưng khiến người khác liếc mắt một cái đã phân biệt được giữa đám người đầu đen, lại còn là một tên ngoại quốc đẹp trai. Khi đi qua, con gái nhất định sẽ quay đầu lại nhìn, con con trai cũng phải liếc mắt một cái đánh giá và nếu có bạn gái đi cùng thì trực tiếp che mắt cô ta lại.

Một con nhóc cao hơn 1m4, đứng cạnh một thằng tây cao hơn 1m8. Cảnh thường thấy nhất là một kiểng gót, ngửa cổ lên và một cúi đầu xuống. Khụ, đừng có liên tưởng mờ ám nhé. Hai người đó chỉ ngửa cổ kiểng gót để đấu khẩu thôi. Hai người này nếu tách ra thì bản thân mỗi người đã thu hút ánh nhìn, xếp lại gần nhau lại càng hút mắt hơn. Nhìn vẻ ngoài chói mắt của Tery, Chi Nga than thở:

“Cậu cố ý về Việt Nam, cố ý đứng cạnh tớ là vì muốn chọc tức tớ

hả?”

“Ghen tị vì nhan sắc kém tở hả?”

Chi Nga thở dài, kéo cho Tery khom người xuống, khoác vai cậu nói:

“Người chị em, tở không nhỏ nhen đến thế đâu!”

“Hả?”

Đương nhiên là Chi Nga không ngu mà đứng lại giải thích câu vừa nói. Nói được một câu là phải dùng hết sức lực từ hồi còn bú tí mẹ đến giờ mà chạy.

Điều an ủi duy nhất là cho đến giờ không ai tin rằng cặp đôi quái dị của trường Bách Khoa lại là cặp đôi yêu nhau. Lý do là vì Chi Nga nhìn như một đứa bé con. Đây là điều an ủi duy nhất trong cảm nhận của Chi Nga về chuyện cô chưa dậy thì. Bởi vì nếu giữa cô và Tery có mùi gian tình thì cô có nhảy xuống sông Tô Lịch cũng không rửa hết nhục. Mới nói đến đây Tery đã phản pháo:

- Sông Tô Lịch ô nhiễm lắm, nhảy xuống chỉ có bẩn thêm thôi, không hết nhục được.

Chương 21: Máu và nước mắt

Ngày hôm nay lớp học của Chi Nga tự dưng thừa thêm một người, nhưng giảng đường gần 200 sinh viên, ghép của bốn lớp vào nên có thêm một người cũng chả ai nhận ra. Đó chẳng phải ai xa lạ chính là người bạn phương xa Bóng tròn của Chi Nga.

“Bên này!”

Chi Nga vẫy tay gọi Bóng tròn khi thấy đầu cậu ta lấp ló bên ngoài. Chi Nga không chịu được việc Bóng tròn cứ lải nhải mãi việc muốn xem khung cảnh trường đại học là như thế nào. Xem cái đầu cậu ta ấy. Cậu ta học cấp ba là chuyên toán của trường Sư Phạm, chẳng phải trường cấp ba của cậu ta nằm trong đại học Sư Phạm hay sao? Có phải là học sinh nhà quê lần đầu ra thành phố đâu mà cần đi xem trường đại học? Hơn nữa nhà cậu ta trên đường Giải Phóng cách trường Bách Khoa chưa tới ba km, Chi Nga không tin cậu ta chưa từng tới đây. Mục đích chỉ có là đến gặp Tóc vàng và anh chàng Đầu to mà Chi Nga hay kể mà thôi. Tóc vàng thì dễ dàng rồi nhưng mà anh chàng Đầu to kia thì mỗi tuần chỉ có ba tiết chính trị học ghép giảng đường mới có thể gặp mặt được.

Nếu không dính phải “đóa hoa” ngoại quốc kia thì Chi Nga có thể lén lút theo dõi Quang được, chẳng hạn len lén đi theo, chẳng hạn giả vờ ngồi nhầm vào giảng đường anh đang học. Nhưng mà cái tên Tery kia bám dai như đĩa, lại học cùng lớp, Chi Nga không có cách nào cắt đuôi được. Hai người đi cùng nhau thì như đèn flash khắp nơi chiếu vào, không thể làm cái việc được gọi là lén lút được. Thế nên Chi Nga chỉ còn cách mỗi mòn đợi chờ cho đến ngày thứ tư hàng tuần có tiếp học ghép lớp để mà ngồi chảy nước miếng ngắm anh yêu.

...

“Tóc vàng?”

“Bóng tròn?”

“Ừa, đúng là xinh gái như tưởng tượng.”

“Đúng là trai mặt như dự đoán.”

Hai người bạn thân số một và số hai của Chi Nga trực tiếp bỏ qua cô, tự làm quen với nhau. Chi Nga lờ đi không thèm quan tâm tới hai tên gốc ấy.

Anh yêu của cô hôm nay mặc cái áo phông trắng với cái quần bò màu xanh công nhân. Chả cần hỏi cũng biết bộ quần áo này là gu thẩm mỹ của mẹ anh chứ còn ai vào đây. Hồi ấy sau khi yêu nhau phải vất vả lắm cô mới chinh được phong cách ăn mặc cho anh. Đầu anh đang để kiểu húi cua, nhưng đã dài ra rồi. Kiểu tóc này chẳng ăn nhập gì với cái đầu to tướng của anh. Anh còn để một chút mái hong che đi cái trán rộng có xu hướng hói của mình nhưng lại khiến mái tóc càng thêm xấu. Anh luôn lo lắng tới năm ba mươi tuổi mình sẽ hói. Ừm, bây giờ Chi Nga có thể nói cho anh hay, hơn ba mươi tuổi anh tóc vẫn đầy đầu nên đừng lo lắng gì nhé!

Anh ngồi bàn thứ ba, đang cười đùa với người bạn bên cạnh. Hình dáng anh đã dần trùng khít với bản thân anh lần đầu Chi Nga gặp. Hơi đậm người một xiu, cao vừa đúng 1m7, anh hợp với màu đen, anh không đẹp trai yêu mị như Tery, cũng chẳng phải kiểu khỏe khoắn bắt mắt như Bóng tròn, nhưng khuôn mặt anh luôn toát lên vẻ thông minh và chân thành. Đó là khuôn mặt Chi Nga đắm đuối suốt bao nhiêu năm trời.

Bên tai trái có tiếng gió nhè nhẹ.

“Có thể ngừng bắn điện bằng mắt không? Theo thông tin mà tớ thu thập được thì cậu ta không hứng thú với trẻ con đâu.”

Bên tai phải cũng có tiếng gió nhè nhẹ.

“Anh ta chỉ được cái nhìn rất dễ thân thiết thôi, làm gì đến mức chảy nước rãi rờn rờn thế này?”

Chi Nga chùi miệng, đưa mắt sang trái lờm một cái, đưa mắt sang phải lờm cái nữa, sau đó mặc kệ hai thằng bạn dờ hơi để... tiếp tục phóng điện bằng mắt vào cái người mặc quần bò màu xanh công nhân ngồi bàn thứ ba. Môn kinh tế chính trị này Chi Nga chắc chắn không nghe được một từ nào vì giờ giảng của nó cô dùng 100% công lực để ngấm giai. Do quá tập trung chuyên môn nên Chi Nga chẳng biết chuông reo từ lúc nào, khi thấy anh thu dọn sách vở cùng bạn bước ra khỏi lớp cô mới thất thần đứng dậy định bước theo thì bị hai cánh tay kéo lại.

“Chết vì giai!”

“Tỉnh chưa?”

Chi Nga định thần lại nhìn thấy hai thằng bạn đã thân thiết với nhau từ bao giờ. Trong lúc cô bận ngấm giai thì họ đã xưng huynh gọi đệ, trở thành best friend forever rồi. Chi Nga có chút cảm giác bị cho ra rìa.

“Thích thì tấn công luôn đi, Chi Nga, bà trở lên rụt rè thế từ bao giờ?”

Tery tự cho là đúng trả lời giúp Chi Nga.

“Em nó còn muốn lớn thêm chút nữa!”

Bóng tròn nhìn nhìn vào thân hình như học sinh tiểu học với bộ ngực “trước sau như một” của Chi Nga thì gật gật đầu nói hiểu.

Sao bọn đàn ông đưa nào nghĩ đến lớn hơn thì đều chỉ nghĩ đến ngực thôi nhỉ? Cô có nên nói là đến năm hai mươi tám tuổi “cái đó” của cô cũng chẳng lớn hơn bây giờ là bao không? Thôi bỏ đi. Nếu nói ra, Tery hẳn sẽ khuyên cô tích kiệm tiền từ bây giờ mà đi độn ngực, còn hẳn thằng bạn tòi Bóng tròn sẽ nói kiểu như “đàn ông không thích lấy phụ nữ thông minh về làm vợ, phụ nữ ngực nhỏ lại càng không”.

Chi Nga vừa thở dài vừa lắc đầu nhìn hai thằng bạn. Cô thầm nghĩ, đây cũng là lý do em yêu anh đấy anh yêu ạ. Anh không chỉ thích sự thông minh của em, anh còn thích cả bộ ngực nhỏ của em. Như anh nói, sờ một cái biết liền là của nhà mình. Khụ khụ, Chi Nga thật không muốn bàn luận hay suy nghĩ tiếp về cái chủ đề ngực này nữa. Cô nói:

“Bóng tròn, về trường đi, chiều nay cậu phải có lớp học.”

Tery phụ họa:

“Làm bài tập về nhà chưa? Nếu không cô giáo sẽ phạt đứng cuối lớp đó!”

Bóng tròn hậm hực nhìn Chi Nga với Tery. Các người cứ đặc ý đi, cũng chỉ hơn năm nữa thôi thì tôi cũng là sinh viên như các người. Cứ đợi đấy!

Tery và Chi Nga tiễn Bóng tròn đến tận bến xe bus. Trong lúc chờ xe,

Bóng tròn hỏi:

“Cậu định khi nào mới gặp anh ta?”

Chi Nga quẹt quẹt tay vào mũi. Cô vẫn thấy chưa chuẩn bị tốt, chưa sẵn sàng nhưng không muốn giải thích kỹ chỉ lẩm bẩm nói cho xong chuyện.

“Lớn thêm chút nữa!”

“Cậu định lớn đến mức nào thì mới gặp?”

Với con người thích kế hoạch cụ thể như Bóng tròn, nếu không chịu nói rõ thì khó mà im miệng. Nhưng Chi Nga vẫn cho một cái đáp án mù mờ.

“Ờ thì, đợi trưởng thành thêm chút nữa.”

Cái gì mà lớn lên với trưởng thành thêm chút nữa, toàn khái niệm mơ hồ à. Bóng tròn chán nản.

“Thế cậu định bao giờ mới trưởng thành? Ngày mai, tháng sau này năm sau? Hay đợi ra trường hẳn thì mới gặp luôn cho tiện?”

Tóc vàng đột nhiên lên tiếng.

“Thực ra thì cậu có dấu hiệu trưởng thành rồi đó!”

Chi Nga khó hiểu quay sang nhìn Tóc vàng. Hắn nhấn mạnh vào bốn chữ “dấu hiệu trưởng thành” nhưng cô chả hiểu hắn định nói cái gì. Xe bus vừa kịp đến nhưng Bóng tròn còn chưa bước lên được xe đã bị Tóc vàng tóm gáy lại.

“Gì thế?”

“Cởi áo khoác ra!”

Bóng tròn không hiểu nhưng vẫn làm như Tery nói. Tery đưa cái áo khoác cho Chi Nga thì bắt gặp cái nhìn nghi hoặc của cả cô và Bóng tròn. Cậu ta thủng thẳng đáp:

“À, cậu cũng không cần phải khoe cái dấu hiệu trưởng thành với tất cả mọi người đâu!”

Bóng tròn còn ngơ ngác chứ Chi Nga thì giật mình đỏ bừng mặt, cầm vội cái áo khoác buộc vội vào hông. Thảo nào Bóng tròn bị giữ lại, trong ba người chỉ có hấn là mặc áo khoác.

Phụ nữ có hai ngày đặc biệt cần nhớ đó là đêm đầu tiên là ngày đầu tiên xuất hiện chu kỳ chứng tỏ mình đã trưởng thành. Nhưng phần lớn họ chỉ nhớ được đêm đầu tiên. Chi Nga cũng nằm trong số đông người đó nên làm sao mà cô nhớ được chu kỳ đầu tiên của cô sẽ xuất hiện vào hôm nay chứ? Thậm chí cô còn mặc váy trắng.

“Bóng tròn đi mua băng vệ sinh, tôi đưa Chi Nga vào nhà vệ sinh.”

Tery rất tỉnh táo phân phó nhiệm vụ. Lúc đó Bóng tròn mới đỏ bừng mặt nhận ra vấn đề. Cậu ta cúi gằm mặt đi được năm bước thì chạy vội về.

“Tóc vàng, cậu đi đi, tôi làm sao biết được tiệm tạp hóa với cái nhà vệ sinh trường cậu ở đâu.”

Tery làm sao mà ngờ Bóng tròn lại tỉnh táo nhanh như thế, mà lý do cậu ta đưa ra cũng chuẩn xác nên đành đen mặt nhận nhiệm vụ vinh quang: đi mua băng vệ sinh. Chi Nga nói với Bóng tròn:

“Tớ vào nhà vệ sinh một mình được, cậu về trước đi.”

Nhưng Tery sao có thể để cậu ta về dễ dàng thế được, như thế chỉ có mình cậu phải đối diện với tình huống đáng xấu hổ này. Cậu đã phải đi mua băng vệ sinh, là mua băng vệ sinh đấy nhé! Bị Tery nhìn chăm chăm, Bóng tròn mặt đỏ tía tai nuốt nước bọt biết không trốn được nên đáp:

“Tớ đưa cậu vào nhà vệ sinh rồi về cũng không muộn.”

Khi cả hai tiến tới tầng một khu giảng đường thì bất chợt có người đi nhanh qua va vào Chi Nga khiến cô ngã, tí xíu nữa là đập mặt xuống đất. Bóng tròn luống cuống đỡ Chi Nga dậy. Cái thẻ sinh viên đeo lưng lỏng ở cổ cô bật ra rơi xuống đất. Người vừa va vào cô cuống quýt vừa xin lỗi vừa nhặt thẻ đưa lại cho cô. Bóng tròn giúp cô phủi bụi dưới gấu váy.

“Này Chi Nga, sao đầu gối cậu có vết sẹo lớn vậy?”

Nếu bình thường Chi Nga hẳn sẽ quát “Ai cho ông sấm soi chân tôi?”, nhưng lúc này Chi Nga lại muốn trả lời Bóng tròn. Cô không nhìn người hỏi mà lại nhìn người đang cầm thẻ sinh viên của mình mà nó:

“Ba năm trước, bị xe đạp tông.”

Bóng tròn giờ mới giật mình nhận ra người vừa tông Chi Nga và đang đưa lại cái thẻ sinh viên chẳng phải là anh chàng Đầu to của Chi Nga thì còn ai vào đây? Thấy Chi Nga trả lời xong thì cứ nhìn chăm chăm vào người đối diện, cũng không có ý định cầm lấy thẻ sinh viên, Bóng tròn thấy tình huống đó vội đưa tay đỡ hộ.

Đầu To gãi gãi đầu hỏi:

“Em có sao không?”

Chi Nga lắc lắc đầu.

“Xin lỗi nhé!”

Chi Nga gật gật đầu.

“Vậy tôi đi trước đây!”

Chi Nga còn chưa kịp lắc đầu hay gật đầu thì Đầu to có vẻ đang vội, xoay người lại chạy biến đi. Cô nàng dẫn đờ quay lại nhìn thẳng bạn, mắt đã đỏ hoe, miệng run run lắm lắm liên tục.

“Anh ấy rõ ràng đã đọc tên tớ trên thẻ sinh viên, tại sao anh ấy không nhớ ra tớ? Tớ đã hai lần nhắc anh ấy, tớ là Chi Nga, là Chi Nga, anh ấy không được quên.”

“Vết sẹo này là bạn anh ấy tông xe đạp vào tớ mà ra. Chính anh ấy đã đưa tớ về sau đấy. Sao anh ấy lại không nhớ chút nào?”

“Bao nhiêu năm nay chỉ có mình tớ nhớ và dõi theo anh ấy thôi sao?”

Con gái mấy ngày chu kỳ thường dễ dàng xúc động. Chi Nga tủi thân bật khóc. Kiếp trước, cô chỉ gặp anh có một lần đã khiến anh lấy hết can đảm ra mà làm quen, sau đó thì kiên trì bền bỉ theo đuổi. Còn kiếp này, cô đã gặp anh ba lần, lần nào cũng chỉ có cô chủ động, còn anh cứ như thế lướt qua cô, chẳng thêm bận tâm nhớ về cô.

Cô có thể trách anh sao, khi mà cô mãi chẳng lớn, cứ là đứa bé con thế này thì đến bao giờ anh mới chịu ghé mắt nhìn cô đây?

Bóng tròn lần đầu nhìn thấy bà cụ non Chi Nga khóc thì luống cuống, trong lòng khổ sở rửa tên Tóc vàng chạy đi đâu mà lâu thế. Đúng lúc cậu ta nhần nhó nhất thì Tóc vàng quay lại. Câu đầu tiên cậu ta nói khi nhìn thấy Chi Nga là:

“Hôm nay là ngày gì mà cậu rơi cả máu và nước mắt thế?”

Tối đó về ngẫm lại, ba lần gặp của cô thực ra có thể đặt tên cho nó. Lần đầu là quần đùi xanh, lần thứ hai là sẹo đầu gối. Lần thứ ba hẳn phải là: máu và nước mắt.

Lần tình cờ gặp lại khiến Chi Nga bật khóc này đã đập tan chút tự tin cuối cùng của Chi Nga. Cô quyết định sẽ âm thầm đợi thêm hai, ba năm nữa, đến khi cô trở thành một cô gái xinh đẹp thì cô sẽ xuất hiện lại trước mắt anh. Dù sao, anh cũng trong tầm nhìn của cô, chẳng chạy đi đâu được. Nhưng cái cảm giác nhìn ngấm người đàn ông của mình mà phải lén lút thật cũng không thoải mái chút nào. Bóng tròn và Tery bị Chi Nga khóc dọa cho sợ, nên cũng ít dả động đến vấn đề này của cô. Có điều Chi Nga sẽ phải thất vọng vì quyết định im hơi lặng tiếng này của mình, bởi lẽ nhìn thấy trong tầm mắt không có nghĩa là của mình.

Chương 22: Bạn gái của Đầu to

Học hết năm thứ nhất thì phân khoa. Tery thi vào khoa Công nghệ sinh học còn Quang thì vào khoa Công nghệ thông tin. Thế nên chẳng khó hiểu chút nào khi Chi Nga cũng thi vào khoa đó và trở thành “em gái IT” của cả khoa. Tuy nhiên sau khi cách xa Tery thì Chi Nga trở nên lặng lẽ hơn nhiều. Cô không còn khiến mọi người chú ý như trước nữa và bản thân cô cũng muốn thu mình lại. Tuy cùng khoa nhưng Chi Nga và Quang không cùng lớp, cô cũng không tìm cách tiếp cận anh nữa mặc dù cô rất, rất, rất muốn làm điều đó. Trên đời này chắc chẳng ai hiểu cảm giác đau khổ vì “mãi chưa lớn” của cô đâu nhỉ?

*IT: information technology (Công nghệ thông tin).

Những năm học này có một chuyện nữa khiến Chi Nga đau đầu vô cùng, đó là: cô phát hiện ra mình cực kì ghét trường kĩ thuật. Vào trường Bách Khoa rồi cô mới thấm thía vì sao trường này ít con gái đến vậy. Những môn học kĩ thuật khô khan, nhàm chán luôn khiến cô buồn ngủ. Nhưng Chi Nga lại được cho là thần đồng và chỉ mình cô biết đó là “giả”, bố mẹ và mọi người luôn tin tưởng khả năng học tập của cô điều này khiến cô cảm thấy vô cùng khốn khổ. Nếu chọn học Y thì Chi Nga có thể tiếp tục giả làm thần đồng, nhưng khốn nỗi cô vì Quang mà bước chân vào ngôi trường này, thành ra cô chỉ có thể lấy càn cù bù thông minh mà thôi. Điều an ủi duy nhất của Chi Nga là mặc dù cô và anh rất hiếm khi đụng mặt nhau nhưng bảng thành tích của khoa luôn luôn là anh số một còn cô số hai. Mỗi lần nhìn tên hai người đứng sát bên nhau trên bảng thành tích Chi Nga đều cười ngọt ngào nghĩ tới lúc cô có thể thực sự đứng dựa vào

anh.

...

Trước khi nghỉ hè năm thứ ba cả Chi Nga và Tery phải đi thực tập, lại vì không học cùng khoa nhau cho nên cả kỳ này cả hai gần như không thấy mặt nhau. Sau đó nghỉ hè, Tery về Anh thăm bố mẹ gần hai tháng. Chi Nga bám gót theo mẹ vào Đà Nẵng thăm bố đang công tác trong đó, cô cũng đi liền một mạch gần hai tháng. Điều này khiến kẻ muốn xả hơi sau khi bận rộn vì thi đại học như Bổng tròn không có nổi một người bạn mà chơi. Bạn gái cậu, tên Ly học cùng trường cấp ba, lớp chuyên toán Sư Phạm với cậu, thi đại học xong cô ấy cũng về nhà. Nhà cô ấy ở Đà Nẵng, và thế là bạn thân của cùng bạn gái chính thức dành cả mùa hè chơi với nhau mà không thèm đoái hoài gì đến cậu. Thậm chí tới lúc có tin báo đậu đại học Bổng Tròn cũng chỉ một mình ngậm nhấm niềm vui, sau đó thì ngày ngày ngẩng mặt lên trời mong đến ngày nhập học.

Tery vừa xuống sân bay đã gọi điện âm ỹ cho cả nhóm tụ tập. Nhóm mấy người hiện giờ thường xuyên thiếu Kha. Từ khi vào đại học Kha bắt đầu tập kinh doanh, lại được bố giao cho quản lí những mối làm ăn bên ngoài của ông nên anh không có chút thời gian rảnh nào cho nhóm bạn này. Mấy năm gần đây nếu để mình cô em gái ở trường đại học thì “gà mẹ” Kha sẽ không yên tâm chút nào đâu, nhưng hiện đã có vệ sĩ là Tóc vàng nên anh cũng thực yên tâm. Địa điểm tụ tập đương nhiên là căn hộ mà Tery thuê rồi. Người hào hứng nhất nên đến sớm nhất là Bổng tròn bị Tery bắt nạt dọn nhà và đi mua đồ ăn vặt. Khi cậu ta trở về thì hai cô nàng của nhóm cũng đã tới. Nhìn thấy giày ở cửa của Chi Nga và Ly, Bổng tròn đã cất giọng bô bô:

“Ê, Chi Nga lâu lắm rồi không thấy mặt cậu đấy.”

“Nhớ hả?”

Người vừa bị điểm danh xoay người lại.

Ồi mẹ ời, có nhầm người không vậy? Bóng tròn đánh rơi ngay bịch đồ ăn xuống đất. Người trước mặt cậu ta đúng là một cô gái, còn Chi Nga cậu quen biết trước giờ chỉ là một đứa bé gái thôi mà? Sao chỉ có hơn nửa năm không gặp mà đã thành thế này? Thảo nào tối qua đi chơi, nhắc tới buổi tụ tập này Ly có nói: ngày mai anh đừng có tỏ ra quá ngạc nhiên đấy.

“Vừa nãy tớ cũng bị giật mình!”

Tery than thở khi nhìn thấy biểu cảm kinh ngạc của Bóng tròn.

Chi Nga cười híp mắt, môi hồng chúm chím. Dáng người đã cao lên không ít và trở nên thon thả chứ không phải kiêu trước sau như một giống như trước. Làn da càng ngày càng trắng mịn, mái tóc có chất tóc hơi xoăn lúc nào cũng xù lên đã được ép thẳng thả hờ bờ vai. Tóc mái cũng được sửa lại thành mái bằng làm cho khuôn mặt hơi tròn trông rất, chắc chắn, bây giờ phải nói là xinh đẹp chứ không dùng từ đáng yêu được nữa.

Điều đặc biệt là cái thứ “trước nay chưa từng có” nhô ra phía trước con bạn, Bóng tròn hồn nhiên hỏi:

“Mặc áo ngực rồi à?”

Lập tức bị ăn một đạp của con bạn thân và một đạp của bạn gái. Khuôn mặt xinh đẹp cau có hỏi:

“Đó là câu cậu muốn hỏi sau hơn nửa năm không gặp hả?”

Tery cảm thán như một ông già.

“Không trách được, không trách được, gái mười sáu, mười bảy trở mã thật xinh đẹp.”

Chi Nga cười không chút thẹn thùng, vốn dĩ từ kinh nghiệm kiếp trước cô tự biết dù mình dậy thì hơi muộn một chút nhưng rất đáng tự hào. Đến bản thân cô còn phải giật mình khi so sánh ảnh của mình lúc mười lăm và mười sáu tuổi. Đó là lí do cô cứ trì hoãn mãi việc gặp Quang, cô chỉ muốn xuất hiện trước mắt anh khi cô xinh đẹp nhất mà thôi. Chi Nga nói:

“Bộ dáng này đã đủ lớn để đi tỏ tình chưa?”

Ba người Tery, Bóng tròn, và Ly trở mắt ra vì câu hỏi rồi cười phá lên. Bóng tròn còn không ngừng mắng Chi Nga là đồ “hám giai” hay “chết vì giai”. Nhưng khi cô nàng nghiêm túc hỏi lại câu hỏi đó thì Mai với Bóng tròn ngay lập tức trả lời.

“Đủ, tuyệt đối đủ!”

Chữ “Đủ” cũng dâng lên trên miệng Tery nhưng cậu không thốt ra được. Ngay khoảnh khắc cô bạn này bước chân vào nhà, ngẩng đầu nhìn cậu và cười, Tery đã chấn động. Hơn nửa năm không gặp, chẳng ngờ cô bạn nhỏ lại lột xác nhanh đến vậy trở thành một cô gái xinh đẹp. Trái tim Tery rung động, một cảm giác ngứa ngáy hết như một chiếc lông vũ khẽ cọ nhẹ vào tim cậu. Cảm giác này hoàn toàn khác cảm giác “thích” mà cậu hỏi Chi Nga năm cô bé bảy tuổi, cũng không giống cảm giác ghen tị khi cô nhóc mười tuổi trong trò phản ứng nhanh cô nói “Quang” cho đáp án “thích ai nhất”. Cảm giác “thích” này thực sự khác biệt so với trước đó. Lần đầu tiên sau bao năm quen biết, Tery có suy nghĩ khác lạ đối với cô bạn thân. Một cô gái tốt như thế, xinh đẹp như thế, lại luôn cố gắng vì một kẻ chẳng có gì đặc biệt. Hắn ta còn không hề biết đến sự cố gắng của cô, thậm

chí là không nhớ tới sự tồn tại của cô.

Lần đầu tiên sau gần hai năm Chi Nga mới lại chủ động nói tới vấn đề tình cảm của cô, cho nên Bóng tròn và Ly ủng hộ nhiệt liệt. Bà cụ non này mặc dù không nói gì, nhưng hai năm qua vẫn luôn đứng từ đằng xa nhìn tên Đầu to ấy. Bóng tròn và Ly cảm thán không biết bao nhiêu lần cái tên Đầu to mà óc bằng quả nho ấy có phước mà không biết hưởng.

...

Ngày nhập học của tân sinh viên.

Tery và Chi Nga chối đây đẩy việc ai phải đưa Bóng tròn đi nhập học. Bóng tròn đã vỗ ngực với bố là không cần ai đưa đi, con có bạn học trong trường rồi, không ngờ hai người bạn của cậu lại “phũ” thế. Cuối cùng nhìn cái bản mặt tức tối của Bóng tròn, Tery và Chi Nga biết không trốn được đành quyết định bằng cách bốc thăm. Người đen đui là Chi Nga.

Hai năm trước có thể Bóng tròn còn thích đi với “đóa hoa” ngoại quốc của trường Bách Khoa vì có cảm giác: “Là ta đi với người ngoại quốc đó nha”, rất oai mà đúng không? Nhưng bây giờ chắc chắn là không muốn rồi. Vốn có khuôn mặt hút hồn, lại vác cái mác rất oai: du học sinh người Anh, lối sống của Tery tương đối thoáng. Có thể lối sống đó bên Anh thì chẳng sao, nhưng ở Việt Nam thời kỳ này thì vẫn còn bị dị nghị nhiều. Bởi thế thành tích ong bướm trong hai, ba năm qua của “đóa hoa” này đếm không hết. Đi cùng một tên đẹp mã và có “lí lịch” như thế trong sân trường thì đúng là chỉ tổ khiến người khác so sánh này nọ.

Bóng tròn đến bây giờ mới thấu hiểu cảm giác khổ sở của Chi Nga khi đi đâu cũng bị tên Tóc vàng này bám theo. Thêm vào đó Tery lại

quen rất ít bạn nam, người cậu ta quen ở trường đa phần đều là nữ. Rõ khổ, Bách Khoa cực khan hiếm nữ ấy vậy mà số lượng con gái xung quanh cậu ta lúc nào cũng như chuồn chuồn báo mưa ấy, từng đàn từng đàn. Bống tròn sợ rằng nếu bây giờ bá vai bá cổ lang thang trong sân trường với Tery sợ rằng sẽ bị hỏi “Tery đổi khẩu vị sang nam rồi à?” Nếu có lời đồn này thì cuộc sống đại học của Bống tròn hẳn sẽ thú vị lắm đây, cho nên đi cùng Chi Nga dĩ nhiên là tốt hơn nhiều.

Chi Nga gần bốn tháng nay không có một chút tin tức gì của Đầu to, nên thực sự muốn đi thu thập chút thông tin tình báo. Nhưng xui xẻo phải đưa Bống tròn nhập học nên chỉ có thể để việc thu thập thông tin sang hôm khác. Bống tròn còn lạ gì tâm tư của Chi Nga, cậu ta hừ mũi nói:

- Mê giai bỏ bạn.

Chi Nga đưa Bống tròn đến nhận lớp, giúp cậu ta làm thủ tục đóng tiền học phí, đăng ký mua giáo trình. Có mấy việc thế thôi mà mất nguyên cả buổi sáng bởi vì đông kinh khủng.

Len được ra khỏi đám người, Chi Nga lấy tay làm quạt quạt hết tốc lực, lười thè ra mà thở. Nhìn điệu bộ buồn cười của con bạn, Bống tròn vội chạy đi mua chai nước. Khi trở về mặt cậu ta hớn hờ, kéo Chi Nga quay sang chỉ chỉ.

“Xem ai kìa!”

“AAAAAAAAAAAA...”

Chi Nga kích động mà reo lên. Cách đó không xa, Đầu to trong màu áo xanh sinh viên tình nguyện đang hướng dẫn mấy em sinh viên mới đến muộn. Hình như so với lần trước anh lại cao thêm một chút

thì phải. Cái mũ lưới trai trên đầu che bớt đi vàng trán rộng của anh, gần bốn tháng rồi không biết bây giờ anh để kiểu tóc gì? Anh đen hơn một chút, chắc tại nghỉ hè về nhà toàn đi tắm biển, nhưng nụ cười thì vẫn luôn ấm áp như thế.

Nhìn Đầu to mướt mái mồ hôi vừa thoát khỏi đám tân sinh viên, Bóng tròn đưa chai nước cho Chi Nga rồi hất mặt về phía trước.

“Còn chờ gì nữa.”

Chi Nga toét miệng cười, vội vã đưa tay vuốt vuốt tóc, chỉnh lại chân váy bút chì, mở vội hộp phấn ra ngó mình một chút trong gương thấy vừa ý rồi nhưng vẫn quay sang nhìn Bóng tròn:

“Ổn chưa?”

Bóng tròn nhìn điệu bộ của con bạn chỉ buồn cười bảo:

“Cậu không nhanh là người ta đi mất đấy.”

Nghe thấy vậy Chi Nga quay đầu lại, thấy Quang vẫn đứng đó thì nhận lấy chai nước của Bóng tròn và tiến về phía trước. Cô định cười thật dễ thương và hỏi “Nóng không anh?”, sau đó đưa chai nước cho anh. Anh hẳn sẽ ngạc nhiên nhìn Chi Nga, nhưng cũng sẽ cười mà nhận chai nước. Trước đây anh chẳng bảo, lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười của cô thì nụ cười ấy đã trói chặt tim anh đó sao?

Chỉ có điều khi anh nhìn cô ngạc nhiên thì một chai nước khác được đưa đến trước mặt anh.

“Cám ơn, anh ấy có nước rồi!”

Một cô gái, khoảng bằng 18, 19 tuổi, không cao hơn Chi Nga là mấy,

khuôn mặt ưa nhìn không hẳn là xinh, làn da bánh mật, vóc người nhỏ nhưng rắn chắc. Cô gái này Chi Nga chưa từng gặp, dù ở kiếp này hay kiếp trước. Cô ta không thể là một người họ hàng hay bạn bè thân thiết của Đầu to được. Cô đã yêu anh bảy năm, còn có người họ hàng hay bạn bè thân thiết nào mà cô không biết. Cô gái ấy nhìn Chi Nga rồi lại nhìn Đầu to bằng ánh mắt đầu dò xét. Bàn tay cầm chai nước của Chi Nga run lên, bởi vì cô biết ánh mắt ấy mang hàm ý gì. Đó là ghen tuông.

Đầu to thấy tình huống có vẻ khó xử, cười ngượng đón lấy chai nước từ tay cô gái kia, quay sang nói cảm ơn với Chi Nga rồi cầm cổ tay cô gái kia kéo đi.

Đi được một đoạn rồi mà cô ta vẫn quay lại lườm Chi Nga thêm một cái nữa. Nhưng Chi Nga không biết điều đó vì đôi mắt cô còn chưa rời khỏi bàn tay anh. Bàn tay kia trước đây chỉ nắm một mình cổ tay cô mà thôi.

Bóng tròn không ngờ tình huống này xảy ra, biết mình gây họa cho nên vội vàng kéo tay Chi Nga nói:

“Về thôi!”

Chi Nga giật tay ra, mở nắp chai nước, dội thẳng chai nước lên đầu với hi vọng mình sẽ tỉnh táo hơn. Nước ướp đá, đáng lý phải lạnh buốt sao cô vẫn thấy đầu nóng bừng bừng? Nhiệt độ ngoài trời chắc phải lên tới 40 độ, không khí bị đốt nóng khiến tầm nhìn có chút lay động mờ ảo như trong mộng. Giá như bóng dáng sóng vai của hai người phía xa xa kia thực sự chỉ là một cơn ác mộng thì tốt biết bao.

Chương 23: Nhất định tớ sẽ làm anh ta phải thích tớ

Trái với suy đoán của mọi người là Chi Nga sẽ rất suy sụp tinh thần, đau đớn khổ sở hay có biểu hiện quá khích nào đó, nhưng sau khi trở về từ hôm nhập học của tân sinh viên cô nàng chỉ trầm mặc, lúc nào cũng như đang suy nghĩ cái gì. Sự thật là trăm suy ngàn nghĩ Chi Nga cũng không thể đoán được cô mới “rời mắt” khỏi Quang có vài tháng mà anh đã có ngay bạn gái rồi. Hình ảnh Quang nắm tay một cô gái khác Chi Nga không cách nào quên được, hình ảnh ấy dày vò cô đến khốn khổ. Nhưng xét tuổi thực thì Chi Nga cũng đã gần bốn mươi, sao có thể phản ứng như một cô nhóc mười sáu, mười bảy tuổi lần đầu tiên thất tình được chứ. Cô đau lòng, khổ sở nhưng không tuyệt vọng.

Chi Nga gặp anh lần đầu năm cô hai mươi và anh hai mươi tư, rồi cô trở thành mối tình đầu của anh. Trở lại năm sáu tuổi, cuộc sống của cô so với quá khứ có nhiều thay đổi nhưng đáng lí với anh thì không có thay đổi nào mới đúng, bởi thực tế trước khi vào đại học cô chỉ được gặp anh đúng hai lần. Mấy năm học đại học thì luôn giữ khoảng cách, cô đâu có tác động được gì vào anh? Vậy thì đáng lẽ phải như kiếp trước giờ này anh còn chưa biết yêu chứ sao có thể có bạn gái? Chẳng lẽ đây chính là hiệu ứng bướm bướm* mà người ta hay nói tới khi giải thích những nghịch lí về thời gian và mối quan hệ nhân quả? Vì sự xuất hiện không lí giải được của cô ở thế giới này nên đã đem lại một ảnh hưởng gián tiếp nào đó tới anh và ảnh hưởng này khiến anh thay đổi? Rõ ràng là có điều gì đó không lí giải được ở đây nhưng Chi Nga nghĩ mãi mà không ra được đáp án mong muốn vì thế mà rơi vào trầm mặc.

*Hiệu ứng bướm bướm: khái niệm dùng để miêu tả nghịch lí thời gian và quan hệ nhân quả.

Sự thay đổi của Chi Nga không lớn nhưng kéo dài, đến người vô cùng bận rộn là Kha cũng nhận ra. “Gà mẹ” vội vàng xù lông ra bảo vệ em gái nhưng hỏi thế nào thì cô em kiệm lời cũng không đáp. Nhìn vẻ sốt sắng lo lắng của anh trai, quả thực Chi Nga không thể mở mồm ra nói: “Anh ơi, em thất tình.” được.

Với tính cách của anh trai, nhiều khả năng anh sẽ tới trường, tóm cổ đứa được gọi là Đầu to mà đánh cho một trận vì cái tội: dám làm em gái ông thất tình. Chuyện này không những không thể giải quyết được vấn đề của Chi Nga mà e rằng còn đẩy Đầu to ra xa cô hơn nữa. Vì thế dù rất cảm động trước sự quan tâm của anh trai cô vẫn lựa chọn ngậm chặt miệng lại.

Đây lại là khoảng thời gian vô cùng bận rộn của Kha, những vụ làm ăn mà bố để cậu xử lí bắt đầu sinh lãi và phải mở rộng quy mô. Tuy kiếm được tiền nhưng Kha vẫn phải đi học nên thời gian thì vô cùng hạn hẹp. Kha đành gọi điện cho Tery và Bồng tròn để nhờ cậu. Thực tế là dù Kha không gọi tới thì đám mấy người Tery cũng không thể ngồi yên mà nhìn con bạn cứ như vậy.

Ai mà ngờ được cái tên Đầu to chết tiệt kia lại có bạn gái chứ. Cô bạn của các cậu đã thích tên đó hơn mười năm nay rồi, đợi mãi mới “lớn” để mà đi tỏ tình thì từ đâu lại nhảy ra một cô bạn gái. Tery và Bồng tròn đã chia nhau ra điều tra. Cũng may cả hai đều thuộc hàng ngũ năng động nên thông tin thu thập được vừa nhanh vừa nhiều.

Tery đã phải hẹn đi xem phim với một cô lớp trưởng xấu như khủng long để có được số thông tin về cô bạn gái từ trên trời rơi xuống của Đầu to. Nhưng cậu chẳng ca thán hay ầm ĩ kể công như như thói quen của cậu ta, chỉ vừa báo cáo vừa liếc mắt đánh giá thái độ của

Chi Nga.

“Tên Đỗ Ngọc Hà, là tân sinh viên, học ban D. Nghe nói Đầu to là gia sư tiếng Anh cho nhỏ Hà trong hai năm lớp 11 và 12. Nhỏ học cấp ba trường. Vào cùng trường với nhỏ là một bạn trai cùng học cấp ba tên Minh, nhưng hai người khác lớp, cũng không thân lắm. Tớ đã gặp tên Minh này nhưng cũng không khai thác được thêm thông tin nào. Nhà nhỏ ở khu Hoàng Mai, cách chỗ trọ của Đầu to chừng bốn cây số. Hiện tại vì nhỏ là tân sinh viên nên tớ không tìm hiểu được nhiều thông tin của nhỏ.”

Chi Nga nghe Tery trình bày đến đoạn “Đầu to là gia sư tiếng Anh cho nhỏ Hà” thì bưng tỉnh. Thì ra là như thế, cô chẳng biết là nên cười hay khóc nữa đây. Chi Nga đã luôn cảm thấy ảm ức vì mình thích anh nhiều đến thế mà anh chẳng hay biết gì, vì vậy cô luôn hi vọng mình có chút ảnh hưởng tới anh để sau này khi bên anh cô có thể chỉ cho anh thấy trên con đường anh đã đi luôn in dấu vài bước chân của cô. Chỉ không ngờ ảnh hưởng cô đem lại lại phát huy quá mức như thế. Cô tác động tới việc học ngoại ngữ của anh và kết quả là anh không chỉ học tốt ngoại ngữ, còn làm gia sư nữa, còn cura đồ cả em học sinh nữa cơ đấy. Kiếp trước không gặp anh lúc cô sáu tuổi, anh tới hai mươi tư tuổi mới gặp cô thì khi đó anh vẫn dốt tiếng Anh và anh chưa biết yêu ai. Kiếp này, cô gặp anh lúc cô sáu tuổi, khi anh hai mươi anh học rất tốt ngoại ngữ và mối tình đầu của anh không phải là cô. Chi Nga nên trách ai bây giờ?

Thấy mắt Chi Nga sáng lên rồi lại trầm xuống, khuôn mặt trở nên nghiền ngẫm và cả người lại rơi vào trạng thái trầm tư. Bóng tròn chán nản lắc đầu, cứ thế này thì cô bạn thân của cậu chả mấy mà thành bà già mất. Cậu vỗ vai Chi Nga để cô nàng chú ý tới mình rồi hắng giọng:

“Còn đây là điều tra của tớ về Đầu to. Nghe bạn bè nói, anh ta công

khai có bạn gái được khoảng một tháng rồi. Một tin điều tra được rất thú vị là cô Ngọc Hà kia đặt cược là nếu đỗ đại học thì Đầu to sẽ là bạn gái anh ta. Sau đó thì cô ta thắng cược, như thế cũng đủ thấy là tình cảm hai người chắc cũng không tốt lắm, hay ít nhất chỉ có cô ta thích Đầu to thôi.”

Thực ra thì nếu không thích thích một chút thì ai mà thêm tham gia cái vụ cá cược ấy, nhưng Bóng tròn vẫn lựa lời tránh để Chi Nga cảm thấy quá khó chịu. Nói đến đây vẫn không thấy Chi Nga phản ứng, Bóng tròn tiếp tục:

“Từ lúc chính thức đến giờ hai người đã hẹn hò ra ngoài ba lần, một lần là...”

“Đủ rồi! Tớ không muốn nghe anh ta hẹn hò như thế nào!”

Chi Nga nhăn mặt lại. Chỉ nhìn hai người nắm tay nhau cô đã khổ sở lắm rồi, giờ con nghe họ hò hẹn với nhau nữa thì cô sống sao nổi?

“Vậy cậu muốn gì Chi Nga? Cậu đã thích anh ta từ năm sáu tuổi, anh ta có xứng với cậu không? Mà cậu có đủ can đảm làm người thứ ba không?”

Tery chịu hết nổi cái vẻ chán đời của Chi Nga, cậu ta kích động đập bàn hỏi. Người bạn tốt của cậu, người gặp người thích thế này mà tên Đầu to nào ngẩn kia không nhìn ra là sao?

Bóng tròn hơi nhíu mày, thấy phản ứng của Tóc vàng có chút không bình thường, bất quá việc cậu cần làm bây giờ là xác định xem con bạn thân muốn làm gì.

“Anh ta đâu biết Chi Nga thích anh ta từ năm sáu tuổi, Chi Nga lại cứ chần chờ mãi nên người khác mới có cơ hội. Bây giờ quyết định ở

cậu thôi Chi Nga, cậu nói đi, cậu muốn thế nào, dù sao bọn tớ luôn ủng hộ cậu.”

“Bỏ đi, cậu ta không xứng.” Tery cao giọng, rõ ràng thể hiện thái độ không đồng ý với phát biểu “bọn tớ luôn ủng hộ cậu” của Bóng tròn.

Bóng tròn khó chịu quay sang nhìn Tery. Tên Tóc vàng này rõ ràng hiểu rõ Chi Nga, làm sao có chuyện cô bạn này buông tay dễ dàng như vậy. Mà tại Chi Nga mãi không lớn, người ta có bạn gái cũng là bình thường, đâu trách người ta được. Cậu trầm giọng nói:

“Im đi Tóc vàng, cậu chỉ là bạn Chi Nga thôi, đừng có quyết định thay cậu ấy.”

Chi Nga nhìn hai người bạn tranh luận với nhau mà thở dài. Bỏ ư? Nếu dễ dàng buông tay thì đã không có chuyện cô trở lại năm sáu tuổi và phấn đấu hơn mười năm để có thể đứng cùng vị trí với anh. Vậy thì phải làm sao? Giành giật anh từ tay của người khác, và trở thành kẻ bị gọi là người thứ ba sao? Cô vốn là mối tình đầu của anh, không ngờ bây giờ lại là người thứ ba. Ông trời ông cũng lắm trò trêu người thật đấy.

Nhưng nếu lùi bước, cô chắc chắn sẽ mất anh. Và cô có thể chịu đựng được việc một lần nữa mất anh sao? Chắc chắn là cô không chịu được rồi. Vậy thì chỉ còn một con đường mà thôi. Chi Nga thân thiết nhìn hai người bạn, có họ ở bên, cô sẽ không sợ nữa. Cô nói:

“Nhất định tớ sẽ làm anh ta phải thích tớ.”

“Có thể chứ!”

Bóng tròn tươi cười. Tery chỉ hừ mũi coi như có trả lời. Bóng tròn vẫn huyền thoại bên tai cô:

“Cậu đẹp hơn nhỏ Hà đó, lại chân thành như thế, không phải lo gì hết hiểu không?”

Chi Nga gật đầu, nở một nụ cười hiếm hoi suốt mấy ngày nay.

“Cám ơn!”

Trước đây anh theo đuổi Chi Nga rất lâu, dùng sự dịu dàng ấm áp và quan tâm của bản thân để Chi Nga dần nhận ra sự quan trọng của anh và rồi không rời xa anh được. Vậy thì lần này, hãy để Chi Nga là người chủ động theo đuổi anh, để anh nhận ra sự quan tâm của cô, tình yêu của cô và rồi cô sẽ khiến anh không thể rời xa cô được nữa.

Chương 24: Anh có bạn gái rồi

Chi Nga có đọc khá khá tiểu thuyết tình cảm và xem nhiều bộ phim mà con gái đóng vai trò là người theo đuổi, bản thân Chi Nga cũng chưa từng theo đuổi ai bao giờ, nhưng cô tự biết không thể áp dụng kiến thức của phim ảnh và truyện vào đời thực được. Quang vốn là người đàn ông truyền thống, từ bé quan niệm tốt-xấu, đúng-sai trong anh đã quá rõ ràng, mà Chi Nga lại xuất hiện trong tư thế của kẻ thứ ba cho nên thật đại dột nếu cô thể hiện sự si tình của mình và điên cuồng tấn công anh. May mắn của Chi Nga là ở chỗ cô có bảy năm kinh nghiệm bên anh, cô dám chắc rằng cô hiểu về anh hơn Ngọc Hà. Bởi vậy chiến thuật của Chi Nga là áp sát nhưng không dồn dập, để anh dần dần tự nhận ra tình cảm của cô và rồi để anh tự lựa chọn. Có thể sẽ mất rất nhiều thời gian và công sức nhưng Chi Nga có lòng tin là Quang sẽ để ý đến mình bởi người trước đây anh đã yêu đến si mê say đắm suốt bảy năm trời chính là cô mà.

Kế hoạch của Chi Nga bắt đầu từ việc ì ềo thầy trưởng khoa cho cô đổi lớp. Năn nỉ thầy chủ nhiệm khi thầy xếp nhóm báo cáo khoa học. Tery kinh ngạc khi biết mấy ông thầy thế mà lại tin vào lí do là Chi Nga muốn cố gắng để từ vị trí sinh viên số hai vượt qua được vị trí của sinh viên số một trong khoa nên rất nhiệt tình giúp cô. Cái động cơ cầm cửa đi cửa trai rõ ràng rành rành như thế mà sao có thể lừa được mấy thầy cô trong khoa nhỉ? Chi Nga liếc mắt khinh thường nhìn Tery, cô nói:

“Đây là kết quả của việc tớ làm một cô bé ngoan suốt ba năm đại học.”

Bóng tròn thì đem đến cho Chi Nga rất nhiều thông tin về những nơi

Quang thường xuyên lui tới, nó cũng không khác với dự đoán của cô là mấy nhưng những thông tin này rất hữu ích vì nó rất cụ thể về địa điểm và thời gian. Tery nhận nhiệm vụ điều tra về thói quen, sở thích của Quang nhưng thực ra Chi Nga không cần những thông tin này lắm vì cô thuộc nằm lòng rồi. Tuy vậy Tery chỉ đem về cho Chi Nga những thông tin kiểu như: Cô nàng X khoa Công nghệ dệt may hồi năm thứ nhất có đi ăn tối với Quang một lần, em gái Y khoa Chế tạo máy được Quang giúp đỡ khi làm sinh viên tình nguyện đã liên tục mời cơm cậu ta, cô giảng viên H ở khoa Chi Nga đang mong muốn mời Quang về nhóm nghiên cứu của cô... Tóm lại tin tức Tery đem lại là toàn bộ quá trình tiếp xúc với phái nữ của Quang trong ba năm qua. Nghe xong đám tin này Chi Nga cau mày hỏi Tery:

“Cậu muốn chứng minh cái gì vậy? Chứng minh Đầu to lắng nhăng? Nếu mà lắng nhăng thì phải lấy cậu làm ví dụ mới đúng. Còn nữa anh ta có bạn gái tớ còn không ngại thì ba cái chuyện lẻ tẻ này tính làm gì?”

Nói thì nói vậy chứ Chi Nga vẫn lắng lẽ thu lại bản báo cáo của Tery. Cô nghĩ khi mà cửa đổ được anh rồi, thỉnh thoảng đem mấy thông tin này ra chọc quê anh chắc cũng thú vị lắm. Tery nghe được hai từ “lắng nhăng” thì mặt đỏ phừng phừng, quay người đi mất. Chi Nga quay sang Bóng tròn hỏi?

“Cậu ta giận cái gì chứ, có phải lần đầu tiên tớ nói cậu ta lắng nhăng đâu.”

Bóng tròn không đáp nhưng ánh mắt cậu ta nhìn theo bóng lưng Tery toát lên vẻ nghiền ngẫm. Có điều Chi Nga không rảnh mà quan tâm mấy vấn đề đó, cô còn bận làm sao mà thực hiện chiến thuật “áp sát nhưng không dồn dập”.

...

Quang không phải là không biết Chi Nga, anh để ý tới cô bé này là vì thành tích học tập của cô luôn đứng sau anh, cô lại được cả khoa và các thầy cô ưu ái gọi là “em gái IT”. Nghe nói cô bé này kém anh tới bốn tuổi, là một trường hợp hi hữu bộ giáo dục cho học nhảy lớp, được mệnh danh là thần đồng từ bé. Thêm nữa là hồi năm thứ nhất cô bé rất nổi tiếng vì luôn đi bên cạnh cô là “đóa hoa” ngoại quốc của trường. Cả trường còn gọi bọn họ là cặp đôi kì dị thì phải, Quang cũng vài lần đưa mắt nhìn hai người ấy. Nhưng ấn tượng của anh về Chi Nga chỉ dừng ở đó. Sau năm thứ nhất dường như rất hiếm khi anh nhìn thấy cô bé đó, Quang không biết lí do là vì hai người học khác lớp hay vì anh không để ý gì đến cô bé nên mới ít khi nhìn thấy như vậy. Anh chỉ nhớ tới cái tên này mỗi lần nhìn vào bảng tổng kết học tập trên khoa mà thôi.

Lần anh thực sự để ý là khi cô đưa cho anh chai nước. Dường như chỉ một mùa hè không gặp, con mèo hen đã lột xác thành một thiếu nữ xinh đẹp khiến anh ngây người. Đó chắc chắn là lần đầu tiên anh nhìn kỹ vào khuôn mặt cô nhóc, nhưng có phải ảo tưởng không nhỉ, anh lại thấy rất quen? Bạn gái anh xuất hiện ngay sau đó và còn thể hiện thái độ ghen tuông rõ ràng khiến anh lần đầu “được” ghen có cảm giác là lạ. Đã nghĩ thời sinh viên mình chắc sẽ chẳng yêu đương gì đâu. Không phải vì không có hứng thú hay muốn tập trung vào học hành mà chỉ đơn giản anh không thường xuyên tiếp xúc với các cô gái. Không biết cách nói chuyện với họ nên khá rụt rè. Mà con gái Bách khoa thì không dám chê nhưng cũng chẳng dám nói là nhiều và đẹp. Chẳng hạn khoa anh, có ba cô tất cả, tụi trong khoa thường đùa: một cô xấu, một cô rất xấu, còn lại là một đóa con nít.

Cuối năm thứ nhất anh đi dạy gia sư và gặp Hà. Cô bé này học cũng khá nhưng hơi lười, giờ học hai người căn bản rất ít nói chuyện. Ba tháng trước khi thi đại học cô bé đột nhiên nói: nếu em đậu anh làm bạn trai em nhé? Chẳng biết ma xui quỷ khiến gì mà lúc đó anh lại

gật đầu. Lý do có lẽ là vì xúc động do lần đầu được tỏ tình hay vì anh muốn tạo thêm động lực đi thi cho cô bé thì anh chịu. Rồi cô bé đầu thật. Quang tự hỏi, mình có thực sự thích cô bé này không? Khi nắm tay cô bé, thấy tim cũng thành thích đập thì anh cũng thôi tự hỏi mình câu hỏi đó. Cảm giác bên cạnh cô nhóc này cũng không tệ.

Không hiểu sao, cô bé này khác hẳn tưởng tượng của anh về người con gái của mình. Cô gái mà anh thích phải như thế nào nhỉ? Tự dung hình ảnh em gái IT lại xẹt qua đầu anh. Dáng người nhỏ nhắn cao ráo, mái tóc dài buông hờ bờ vai, làn da trắng mịn màng, đôi mắt sáng và đôi môi cười. Quang vội lắc mạnh đầu. Anh đang nghĩ lung tung gì thế? Bạn gái anh bây giờ là bé Hà cơ mà.

Hình như anh lắc đầu mạnh quá gây động tĩnh khiến cho cô gái bàn trên khẽ quay đầu lại nhướn hàng mi dài nhìn anh như muốn hỏi “Sao thế?”. Mái tóc dài mềm mượt sượt qua tập vở, chạm vào tay tê tê buồn buồn. Quang lại tiếp tục lắc vội đầu. Anh phải làm sao? Anh không muốn nghĩ lung tung, nhưng mà người khiến anh nghĩ lung tung lại cứ liên tục xuất hiện trước mắt anh. Rõ ràng là anh và cô bé này học khác lớp vậy mà chẳng hiểu sao năm nay cả hai lại học cùng lớp còn cùng tổ báo cáo khoa học nữa chứ. Thế nên thời gian gần đây gần như ngày nào anh cũng nhìn thấy cô ấy, muốn tránh cũng không được.

Để đầu óc không nghĩ lung tung, Quang tăng thời gian chơi thể thao lên. Anh không mê các môn thể thao mạnh mẽ như bóng rổ, đá bóng, hay quần vợt. Anh thích bóng bàn và bi a. Điểm anh không thích là bàn bóng bàn và bi a hay đặt trong các quán điện tử và các quán bia. Những chỗ đấy hơi phức tạp, nhưng anh là một thằng con trai nên cũng không thấy đáng ngại. Nhưng mà sao thời gian gần đây em gái IT cũng thường xuyên xuất hiện ở những chỗ như thế này nhỉ? Lần đầu trông thấy là ở trong một quán bia hơi Hà Nội cách trường độ 500 m. Quang và mấy người bạn vừa đi vào đã thấy cô bé ngồi một

mình ở góc không xa bàn chơi bi a. Cô nhóc mặc bộ váy trắng, mái tóc đen nhánh vẫn thả hờ hai, mắt chăm chú đọc quyển sách để trên bàn. Nhìn cô nhóc tinh khiết, sạch sẽ hết như một thiên sứ. Thấy mấy người Quang, cô bé ngẩng đầu lên nhìn, cười một cái rồi lại đọc sách. Một người bạn cảm thán:

“Em gái khoa Công nghệ thông tin lớn rồi, càng ngày càng đẹp.”

Sau đó cô nhóc càng xuất hiện thường xuyên hơn. Tụi con trai nhân cơ hội chạy tới tán tỉnh làm quen, hình như chỉ mỗi Quang là chưa từng tiến lại gần chào hỏi hay nói chuyện với cô bé. Và dù ai có nói gì thì cô nhóc cũng chỉ cười lấy lệ rồi tiếp tục đọc sách. Có một cậu khác khoa thường chơi bi a ở đây nên mới quen cô bé nhưng theo đuổi lâu quá mà cô nhóc không có phản ứng gì còn bực quá quát um lên:

“Muốn đọc sách thì về nhà mà đọc, ngồi lượn lờ suốt ở đây làm gì?”

Quang và mấy người bạn cùng khoa phải ra mặt bảo vệ em gái IT thì cậu bạn khác khoa kia mới chịu thôi. Từ hôm đó không thấy cậu ta xuất hiện ở quán bia a nữa nhưng cô nhóc thì vẫn xuất hiện, lần nào cũng tới với một cuốn sách và kêu một chai cô ca cùng một ly đá.

Sau đó Quang phát hiện ra sự xuất hiện của cô nhóc có liên quan tới anh. Cô nhóc có thể đến sau anh, nhưng không bao giờ về trước anh. Khi một người bạn nói cô nhóc luôn về sau khi anh rời đi năm đến mười phút. Quang muốn thử xem phát hiện của anh có đúng không. Anh thường chỉ chơi bi a và bóng bàn đến năm giờ thôi, sau đó quán đông nên anh không thích ở lại. Lần đó anh chơi tới bảy giờ tối. Cô nhóc cũng ngồi tới bảy giờ. Nhân viên khó chịu vì cô nhóc gọi một chai cô ca mà ngồi mấy tiếng, cô nhóc ngại nên gọi thêm hai chai nước nữa. Khi anh từ nhà vệ sinh đi ra, thấy cô nhóc cầm chai nước nhìn về phía bàn bóng bàn do dự, sau đó thở dài mà cất đi. Quang

đột nhiên nhớ tới chai nước mà cô nhóc đã đưa hôm sinh viên mới nhập học, chai nước mà anh không thể nhận.

Sau đó một tuần liền Quang liên tục chơi thật muộn. Cô nhóc vẫn cứ ngồi đó, đọc sách, mặc kệ thái độ nhân viên phục vụ, mặc kệ sự ồn ã của quán bia và quả nhiên cô nhóc thu dọn về ngay sau khi tưởng Quang rời đi. Đã bốn hôm rồi Quang giả bộ về nhưng thực chất đứng vào góc khuất nhìn thấy cô nhóc đi ra chỉ sau mình một lát.

Những buổi chiều được nghỉ, Quang thường lên thư viện học. Ban đầu Quang không để ý, nhưng sau đó anh cũng phát hiện cô nhóc này cũng thường xuyên đến thư viện. Nếu để tiếp cận anh tại sao lần nào cũng ngồi cách một hai bàn, nếu đến là vì anh tại sao cái gì cũng không nói. Dù ở trong lớp, ở thư viện, hay ở quán bia, lần nào bắt gặp ánh mắt của anh cô cũng chỉ nở nụ cười. Nụ cười của cô nhóc, ánh mắt của cô nhóc cứ ám ảnh anh mãi không thôi.

Đồng hồ chỉ tám giờ tối. Hôm nay cậu nhóc học sinh đòi đổi buổi thể nên giờ này Quang mới về. Đạp xe đi ngang qua quán bia gần trường, Quang khẽ phanh xe lại. Cô nhóc Chi Nga đang bị hai thằng đi xe máy giật tóc trêu ghẹo. Chẳng hiểu lấy đâu ra can đảm, Quang đạp vội xe đến chắn ngay trước mặt cô nhóc và hai thằng đi xe máy. Thấy thái độ hung hăng của Quang chúng cũng cụt hứng, nhún ga phi đi.

Một con nhóc mười sáu, mười bảy tuổi, suốt ngày lang thang ngoài quán bia. Nghĩ đến điểm này Quang sáng giọng:

“Giờ này em còn lang thang ngoài này làm gì?”

Cô bé cúi đầu.

“Em tới đọc sách.”

Tới quán bia để đọc sách, thế giới này cũng chỉ có mình em thôi. Quang chợt nhớ, nếu hôm nay cậu nhóc học sinh không đòi đổi buổi thì hẳn là tối nay anh sẽ chơi bóng bàn tới muộn vì chỗ này hay tổ chức thi đấu vào cuối tuần. Thấy anh không đáp, cô bé len lén nhìn anh rồi nói rất nhỏ:

“Cám ơn anh, em về đây.”

Nhìn cái bóng nhỏ nhắn cô độc đi về phía trước. Quang thấy miệng mình khô khốc khi anh gọi tên cô bé.

“Chi Nga!”

“Dạ!”

Cô bé vui vẻ quay đầu lại nhưng Quang lại lảng tránh nụ cười của cô bé đó. Ma xui quỷ khiến thế nào, anh lại nói:

“Anh có bạn gái rồi!”

Dù cô nhóc cái gì cũng chưa nói, nhưng Quang nghĩ có một số chuyện nói ra rõ ràng vẫn tốt hơn.

Cô nhóc cúi đầu, hai chân di di vào nhau, một lát sau mới đáp:

“Em biết.”

Rồi xoay người đi mất. Đến cả khi xoay người rồi vẫn cúi đầu nên Quang không biết đôi mắt cô nhóc hoe đỏ, còn cô nhóc không biết người sau lưng mình đã cảm thấy hụt hẫng như thế nào. Cô nhóc nói “Em biết.” nghĩa là sao? Nghĩa là em biết tôi có bạn gái rồi? Vậy thì tại sao lại cứ bám theo tôi, quanh quẩn bên tôi, khiến tôi bị ám ảnh

bởi bóng dáng em, khiến tôi cảm thấy có lỗi với bạn gái mình?

Chương 25: Đánh ghen

Thực tế luôn luôn khắc nghiệt hơn so với lý thuyết. Năm xưa Quang âm thầm bên cô, âm thầm bao bọc cô mà không gặp trở ngại gì bởi vì khi đó cô chưa có người yêu. Những người bạn theo đuổi Chi Nga khi đó cũng không thể vượt qua được sự kiên trì của anh, dù rằng khi đó anh đã là một người đi làm không có nhiều thời gian như đám bạn cô.

Nhưng giờ đây, bên cạnh Quang còn có một người bạn gái. Với người đàn ông truyền thống như anh, anh sẽ không bao giờ làm tổn thương cô ấy. Dù Chi Nga có chân thành đến mấy thì vẫn là kẻ thứ ba. Mà luật đời là kẻ thứ ba phải bị trừng trị.

Sự kiên trì của Chi Nga trong mấy tháng liền chỉ đổi lại một câu nói của anh: “Anh có bạn gái rồi.” Tối đó Chi Nga đã khóc và nghĩ rằng, đây có lẽ là điều tồi tệ nhất. Nhưng hóa ra cô nhầm. Những điều tồi tệ hơn còn chờ cô phía trước.

Giờ ăn trưa hàng ngày Chi Nga không thể lẻo đẻo theo sau Quang được vì anh ta đi cùng với bạn gái. Nơi nào cô ấy xuất hiện thì Chi Nga cũng không tới. Ừ, cứ cho là vì trong lòng có bóng ma nên chột dạ đi. Buổi trưa Chi Nga thường ăn với Bổng tròn vì bạn gái Bổng tròn học khác trường, còn Tery thì luôn có đám ong bướm vây quanh. Nhưng trưa nay Bổng tròn chỉ được nghỉ có 15 phút là phải vào hai tiết đầu buổi chiều nên chỉ kịp mua bánh kẹo, đưa tay vẫy bai bai Chi Nga rồi cong mông chạy. Chi Nga buồn chán lôi điện thoại ra nghịch. Anh trai bảo buổi làm ăn được nên đã rất rộng rãi mà sắm cho cô một cái điện thoại mới. Nhìn mọi người tròn mắt hâm mộ mà cô thấy buồn cười. Khoảng mười năm nữa thì cái điện thoại cục gạch

này của cô phải đem bán theo cân về làm đồ chèn giấy chứ bán từng cái chẳng ai mua nữa.

Đang ngồi nghịch điện thoại thì có ba người tiến tới. Bóng của họ che sáng làm Chi Nga phải rời điện thoại ngược nhìn lên. Hai người cô không quen, một người còn lại không ai khác chính là bạn gái đương nhiệm của Quang. Lòng Chi Nga khẽ kêu lên: đây không phải là đánh ghen trong truyền thuyết đấy chứ? Nếu sớm biết có cảnh này xảy ra thì hồi bé rảnh rồi cô đã không thêm học đàn, học hát, học họa làm gì mà trực tiếp học karate. Nhưng cô có sống tới hai lần thì vẫn biết đời làm gì có chữ “nếu”.

Cô nàng to béo bên cạnh Ngọc Hà thẳng tay tát Chi Nga một cái. Chi Nga dù trong lòng có chuẩn bị vẫn không tránh được và ngã lăn ra sàn nhà bếp. Không phải không có ai muốn can thiệp giúp cô, mà vì mọi người còn đang kinh ngạc không hiểu có chuyện gì xảy ra. Dù sao hai ba năm qua cô là người như thế nào thì nhiều người cũng biết, cô có chọc ghẹo ai bao giờ đâu, cô còn là cô em gái của khoa Công nghệ thông tin cơ mà. Nhưng chưa ai kịp tới ngăn thì khay đồ ăn còn tới nửa xuất cơm với nguyên tô canh bị hất thẳng vào người Chi Nga. Ai bảo gái Hà thành thùy mị nết na, nhìn cô gái Hà thành đang đánh ghen đây đi rồi nhận xét tiếp.

“Mọi người đừng có can em, con ranh này đáng bị đánh. Mới nứt mắt ra đã học đòi giành giật bạn trai với người khác. Ai chả biết nó cặp kè với thằng Tây khoa Công nghệ sinh học mấy năm nay rồi, giờ tự dưng nó chuyển hướng sang người yêu em.”

Danh tính của Chi Nga có tốt đến mấy thì để lại gần cái người có đức hạnh như Tery thì cũng bị hoen ố mất. Ai chả biết chiến tích thay bạn gái như thay áo của Tery, và ai chả biết Chi Nga là cô bạn vô cùng thân với Tery. Hơn nữa việc Ngọc Hà nói cũng đâu hẳn là sai. Trong khoa đã có vài lời đồn thổi Chi Nga đang theo đuổi Quang. Những

tiếng rì rào vì thế mà vang lên, mấy người định tiến lại gần cảm nghe thấy vậy thì cũng chùn bước.

“Mày đừng tưởng có thằng bạn Tây, với thằng Vũ năm nhất chống lưng thì chị đây sợ nhé. Có hai thằng đàn ông đẹp như thế bên cạnh mà còn chưa đủ hả?”

Trong khi Chi Nga tìm hiểu về đối phương kĩ càng thì xem ra cô bạn học Ngọc Hà này cũng không ngồi chơi. Có vẻ cô ta đã điều tra được không ít chuyện về Chi Nga, còn biết cả tên thật của Bống tròn nữa.

Nói xong Ngọc Hà hung hăng cầm chiếc điện thoại đang đặt trên bàn ném xuống đất vỡ tan. Dù vài năm nữa cái điện thoại này sẽ bán rẻ như rau nhưng thời điểm này thì nó có thể mua được một nửa chiếc xe máy đấy, có cần phá của như thế không?

Chi Nga nhìn lại bản thân, áo trắng lem luốc canh với thức ăn. Mái tóc bết dính lại, còn váy thì bị xô lên cao. Cũng may thời đại này điện thoại còn chưa phổ biến chứ không thì mọi người đã lôi điện thoại ra chụp ảnh với quay video đưa lên mạng rồi. Đánh ghen ầm ĩ thế này cơ mà.

Chi Nga từ đầu đến cuối một câu cũng không nói. Cô vin vào mép bàn loạng choạng đứng dậy. Cô chưa làm gì có lỗi với Ngọc Hà nên cô không cần phải xin lỗi. Nhưng nhòm ngó bạn trai của người khác cũng là không nên nên cô chẳng thể thanh minh. Sự im lặng của cô càng chọc tức mấy người Ngọc Hà. Ngọc Hà vừa thấy Chi Nga đứng lên liền giơ tay đẩy cô một rất mạnh. Một người anh cùng khoa không nhìn được đã lên tiếng.

“Bạn quá đáng rồi!”

Nhưng mà Chi Nga vẫn không thoát được việc bị xô đẩy, cô chới với

rồi ngã về phía sau và rơi vào một vòng tay, vòng tay ấy ấm áp và vô cùng quen thuộc. Chỉ có điều bây giờ cô không thể quay lại vùi mặt vào lồng ngực người ấy mà bật khóc nữa. Chi Nga tự đứng dậy, đẩy anh ra, lấy tay chùi loạn một cái lên mặt, mắt không thèm nhìn anh lấy một cái, cứ thế cô bước ra khỏi nhà ăn. Mấy người đang hưng phấn vì nhân vật chính của mối tình tay ba xuất hiện thì không khỏi tiu ngiêu. Không nghĩ Chi Nga sẽ không hề so đo gì mà đi ngay. Đáng lý cô lên bật khóc, để cho Quang thấy dáng vẻ chật vật của cô, để cho anh biết bạn gái anh hung dữ như thế nào thì sẽ tốt hơn. Bỏ đi ngay thế này, mọi người có thể cho rằng cô chột dạ. Nhưng cô không quan tâm tới điều đó. Cô chỉ không muốn anh nhìn thấy dáng vẻ chật vật này của cô.

Xuống dưới tầng một nhà ăn, Chi Nga gặp Tery. Hẳn là ai đó vừa thông báo để cậu chạy đến. Trông thấy bộ dạng của Chi Nga, Tery gào ầm lên. Chi Nga níu tay cậu lại. Cô nói:

“Tớ không muốn cậu lên đó đánh nhau, tớ chỉ muốn tìm một nơi để khóc.”

Tery trầm mặt xuống.

“Chi Nga, như thế này, có đáng không?”

Chi Nga nhếch môi cười mà cánh môi cứ run rẩy, nước mắt cứ rơi. Yêu một người như thế này có đáng hay không?

...

Tối đó, Tery dẫn Chi Nga tới một nhãn hiệu thời trang quen thuộc của cậu ta. Chi Nga vứt bỏ bộ quần áo bẩn thỉu ban ngày, phóng túng chọn một bộ đầm thời trang và người không có mặt mà phải trả tiền dĩ nhiên là anh trai.

Đứng trước cửa ra vào. Chi Nga hỏi:

“Quán bar hả?”

“Ừ!”

“Tớ chưa đủ tuổi!” Chi Nga tìm có thoái thác vì nói thật lòng thì phải thừa vài chục tuổi mới phải.

“Người ta không kiểm tra kĩ thế đâu. Mà cùng lắm bị hỏi tới thì cậu cứ chìa thẻ sinh viên ra, không làm sao hết.”

Đầy sao ấy chứ, Chi Nga lẩm bẩm:

“Anh trai sẽ giết cậu.”

“Chẳng phải ‘gà mẹ’ tối nay đi công tác Sài Gòn rồi sao?”

“Anh sẽ gọi điện thoại bàn kiểm tra, hơn nữa di động của tớ hỏng rồi.”

“Mấy chuyện đó tớ nghĩ hộ cậu được rồi, vào nhanh đi”

Chi Nga đi được thêm hai bước lại quay đầu hỏi:

“Này Tery, tớ tin tưởng cậu được không?” Dù cậu là bạn thân của cô thật đấy nhưng danh tiếng ong bướm của cậu ta cũng không phải là giả mà. Chi Nga đủ chín chắn để biết say xỉn có thể đem lại hậu quả gì.

Tery gầm lên:

“Này ruốt cuộc cậu 16 hay 61 thế à? Tớ không có hứng thú với nhi đồng, được chưa?”

Thôi được rồi, tin vào tình bạn bao nhiêu năm nay với cậu ta vậy. Hơn nữa Chi Nga cũng thực sự buồn vô cùng. Cô muốn giải tỏa nếu không chắc sẽ phát điên lên mất.

Dĩ nhiên kết quả là say. Sau khi ôm cột điện nôn chán, Chi Nga bị Tery nhét vào taxi. Vừa mới đi được một tí thì điện thoại Tery kêu, là số điện thoại công cộng, ai được nhỉ?

“Anh Tery?”

“Ly à?”

“Gà mẹ vừa về nhà, vừa gọi cho em, em nói dối Chi Nga ngủ lại ký túc xá, nếu nhò say thì anh đừng đưa về nhé không gà mẹ mỗ chết anh với em.”

“Anh biết rồi, cảm ơn em.”

Tery cười cười, sáng mai tỉnh dậy ở phòng của cậu, dù cậu chẳng ‘xơ múi’ được gì thì chắc chắn gà con này cũng sẽ nhảy bổ vào mà mắng xối xả cho mà xem. Thiết là làm như cậu ‘ăn tạp’ lắm không bằng. Cô bạn này thật sự là không biết cậu rất trân trọng tình cảm giữa hai người sao? Tery có thể dễ dàng với những cô gái khác nhưng sao có thể làm được điều đó với Chi Nga?

“Tery, Tery...”

“Tớ đây!”

Tery vội đáp khi Chi Nga gọi nhưng nhìn thấy cô nàng đang bịt chặt

tay vào mồm, cậu vội vàng kêu lái xe dừng lại ven đường. Chi Nga được kéo ra khỏi taxi cho ôm cột điện nôn tiếp. Trong lúc đứng chờ cô nàng thì Tery nhìn thấy Quang đang dừng xe đạp trước đèn đỏ ngược hướng với xe taxi. Tery nghiêng rằng một cái, chỉ muốn lao ra tóm cổ hắn mà nện cho một trận. Tên Đầu to này nào có tài cán gì mà luôn khiến Chi Nga của cậu phải khổ sở như vậy?

“Tery, tớ xong rồi!”

Tery vội tới đỡ, vừa lúc đó đèn chuyển sang màu xanh. Ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh đèn nhấp nháy từ biển hiệu một cái nhà nghỉ. Môi Tery cong lên, một ý nghĩ xấu xa bỗng xuất hiện.

Khi Quang đạp xe vượt qua ngã ba bỗng nghe thấy tiếng gọi tên quen thuộc. Trong đêm tối, giọng phát âm tiếng Anh chuẩn nghe vô cùng rõ khiến Quang càng chú ý.

<Chi Nga, Chi Nga.>

<Về phòng tớ cũng được mà, đừng bướng nữa, vào những chỗ như thế này ai nhìn thấy thì sao?>

<Chi Nga, Chi Nga...>

<Về phòng tớ nhé?>

Mặc dù không nghe rõ cô gái kia nói gì, nhưng khuôn mặt kia chẳng phải là cô nhóc Chi Nga hay sao? Người bên cạnh là Tery của khoa công nghệ sinh học. Quang phanh kít xe lại nhìn chăm chăm vào Tery đang vừa lôi vừa kéo Chi Nga từ cửa nhà nghỉ vào taxi, sao đó chiếc taxi nhả khói đi mất hút, để lại Quang đứng đần đờ trong đêm tối.

Hình ảnh em gái IT sạch sẽ tinh khiết như thiên sứ vỡ vụn.

Trên xe, Tery thích thú nhìn biểu cảm của Quang qua kính ô tô. Hẳn biết chắc, những gì hắn nói Quang nghe sẽ hiểu vì thế trò vui còn ở phía sau.

Chương 26: Chi Nga tỏ tình

Vượt qua nỗi xấu hổ vì bị đánh ghen, sau một đêm đập phá, lúc tỉnh dậy đầu đau như búa bổ nhưng tâm tình Chi Nga đã bình tĩnh trở lại. Cô chậm rãi suy xét. Dù rằng người bên cạnh tên Đầu to gốc kia bây giờ là người khác, nhưng hiểu anh ta nhất, hẳn vẫn là cô. Anh cũng từng nói, cô chính là mẫu người mà anh từ nhỏ đã nghĩ sau này nhất định sẽ lấy làm vợ. Vì thế anh mới sững sốt ngạc nhiên khi nhìn thấy cô lần đầu. Và cũng bởi thế, một người chưa từng chủ động nói chuyện với con gái lạ lại có thể nói với cô câu đầu tiên “sao em xinh thế” như là một tên con trai ngả ngớn đang tán tỉnh gái nhà lành. Ngày đó anh không bị ăn tát, vì Chi Nga nhìn được sự chân thành trong mắt anh.

Cô gái bên cạnh anh bây giờ, về tính tình và vẻ bề ngoài đều khác xa Chi Nga. Lý do hai người này đến với nhau chắc rằng bạn gái anh ta phải chủ động không ít, với lại xét đến cùng, bây giờ anh cũng hai mươi. Một thằng con trai hai mươi tuổi bình thường thì nhu cầu muốn có bạn gái là đương nhiên. Trừ ông anh trai cuồng công việc đến giờ vẫn còn ế thì Tery thay bạn gái như thay áo, Bổng tròn cũng có bạn gái đấy thôi. Nhưng Chi Nga tin tình cảm giữa Quang và Ngọc Hà không sâu đậm. Cái khó là Quang là người đàn ông tốt. Anh ta sẽ không làm gì có lỗi với bạn gái mình đâu. Chi Nga chỉ có thể chờ đến khi anh ta nhận ra cô gái đó không phù hợp với anh ta, khi đó cô mới có cơ hội. Cô chỉ có thể âm thầm theo sát anh, đợi cái cơ hội ấy. Điều đáng sợ là, sự chờ đợi này không biết sẽ đến bao giờ.

Thật may là cô gái kia không hiểu Quang, với tính cách của anh thì việc ngày hôm qua cô ta làm chắc chắn là làm anh tức giận. Sau chuyện này, dù Chi Nga có ngồi yên chẳng làm gì, hẳn Quang cũng

phải tự suy xét về mối quan hệ của anh. Đang mãi mê suy nghĩ thì Bóng tròn đã đem về cho cô một tin tức chấn động: Đầu to và Ngọc Hà đã chia tay nhau. Bóng tròn nói, cậu ta thực sự không thể để Chi Nga bị ức hiếp được, nên tới gặp cô nàng Ngọc Hà để nói lí lẽ, không ngờ nhận được thông tin ấy từ bạn của cô ta.

Chi Nga mừng rỡ phát điên, không ngờ vấn đề khổ sở của cô lại được giải quyết nhanh như vậy. Cô lập tức muốn tiếp cận Quang. Chi Nga đã chờ đợi quá lâu rồi. Và lần đầu tiên trong chiến dịch “cưa cẩm” của Chi Nga, Tery hết sức nhiệt tình ủng hộ. Bởi thế Chi Nga mới mang đầy quyết tâm tới gặp Quang.

Sau này Chi Nga mới biết quyết định đó của cô là sai lầm lớn. Một người như Quang, sau khi chia tay bạn gái liệu có dễ dàng để tiếp nhận ngay một mối quan hệ? Lại là với một cô gái nửa đêm muốn vào nhà nghỉ với kẻ ong bướm nhất của trường? Nhìn Chi Nga chật vật ngày hôm qua, Quang thấy rất áy náy, đau lòng. Nhưng những gì nhìn cậu thấy buổi tối hôm đó quả thật đã đập tan hoàn toàn sự áy náy, đau lòng ấy.

Bởi thế Chi Nga không biết thứ chờ đợi nhiệt tình và hi vọng của cô là hờ hững và mỉa mai của Quang.

...

Từ năm thứ hai Tery và Chi Nga học khác khoa nên không còn dính với nhau như keo với sơn nữa. Nhưng thỉnh thoảng cậu ta theo Chi Nga lên giảng đường học cùng thì cũng chẳng có gì lạ. Có điều hôm nay nhìn thấy cảnh này Quang thấy có phần chướng mắt.

Kết thúc buổi học, Tery chặn Quang lại cười cợt bảo có người muốn nói chuyện riêng với Quang. Liếc mắt nhìn thấy Chi Nga đứng cách đó không xa, Quang đoán được là người nào muốn nói chuyện với

mình. Trước khi Tery rời đi, Quang chắc chắn là nhìn thấy nụ cười nhếch mép coi thường của Tery. Lòng Quang cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tery đứng chặn lại ở cửa giảng đường không để người khác tiến vào. Nhưng không hổ danh “đóa hoa” ngoại quốc của trường, mới đứng cửa lớp được một lát mà ong bướm đã xoay quanh rồi. Cứ nói Bách Khoa nhiều nam ít nữ đi, cứ tuyển vào mỗi lớp học một người như Tery xem, đảm bảo tỷ lệ nam nữ sẽ được cải thiện rõ rệt.

Chi Nga tiến lại gần Quang. Bộ dáng lúng túng, mặt hơi cúi nên không nhìn được biểu cảm của Quang. Cô có bao nhiêu tuổi cũng không quan trọng, quan trọng đây là lần đầu tiên cô tỏ tình. Chi Nga hít một hơi thật sâu, hai bàn tay túm chặt vạt váy. Hôm nay cô mặc áo thun bó sát người và chân váy màu tím hoa cà, nhìn giản dị nhưng lại rất đáng yêu. Có điều Quang không thấy được nét ngây thơ trong sáng trước đây, mà chỉ cảm thấy khuôn mặt cười kia có nét giả tạo.

Chi Nga nói:

“Em thích anh.”

Quang hơi khựng người lại một chút, không ngờ câu đầu tiên cô nhóc nói lại là câu này. Chuyện tối hôm qua anh nhìn thấy là sao? Quang khẽ nhíu mày khẽ quay đầu liếc mắt nhìn cái gã đang bị ong bướm bu đầy ngoài cửa giảng đường. Hai người này định chơi trò gì vậy? Trông anh rất dễ bị lừa bỡn lắm sao? Anh đáp:

“Thì sao?”

Chi Nga sững sốt vì phản ứng của Quang. Trăm ngàn lần tưởng tượng cảnh mình tỏ tình, tưởng rằng tệ hại lắm thì anh cũng chỉ nói

“anh có bạn gái rồi” hoặc anh sẽ nói “anh chưa muốn có người yêu” là cùng. Không ngờ anh lại thờ ơ hỏi lại “Thì sao?” Chi Nga lắp bắp hỏi không kịp nghĩ:

“Anh, anh, một chút cũng không thích em hay sao?”

Cô thấy Quang nhìn cô chăm chú như cố gắng tìm hiểu cái gì đó, nhưng có vẻ không muốn trả lời câu hỏi của cô. Chi Nga mặt dày hỏi tiếp:

“Vậy tại sao anh chia tay bạn gái?”

“Tôi cần phải giải thích với cô sao?”

Nói rồi Quang cầm cặp sách bỏ đi, để lại Chi Nga đứng thất thần ở trong lớp.

Quang cảm thấy chán ghét cô nhóc này, bao nhiêu thiện cảm bay đi đâu hết. Nhưng lúc ấy chính bản thân Quang cũng không nhận ra, nếu là người khác thì anh có cảm thấy chán ghét như thế không?

Đi được vài bước, chợt nhớ ra, Quang liền xoay người nhìn Chi Nga rồi nói:

“Từ nay đừng bám theo tôi nữa.”

Tery thấy Quang đi được một lát rồi mà không thấy con bạn mình theo ra, bèn thò đầu vào nhìn, thấy cô nàng đang đứng im, mặt cúi gằm. Tery chạy vội vào, đặt hai tay lên vai cô bạn lắc nhẹ.

“Sao thế?”

Mắt Chi Nga hoe đỏ, khuôn mặt vẫn còn nét sừng sốt, kinh ngạc.

“Anh ta nói: từ nay đừng bám theo tôi nữa.”

Sau chuyện tối qua, thì thanh niên nghiêm túc như Quang hẳn sẽ phản ứng như vậy nếu Chi Nga cố gắng tiếp cận. Vì thế mà Tery mới khuyến khích Chi Nga tỏ tình. Tery thầm nghĩ hẳn đang đưa một liều thuốc mạnh để cô bạn của hắn tỉnh táo lại, hẳn không làm gì sai. Gã đàn ông kia không xứng với cô nhóc. Nhưng nhìn đôi mắt hoe đỏ của cô nhóc sao hắn lại thấy đau lòng đến vậy. Trước giờ bà cụ non mới khóc có một lần vì hắn khi hắn trở lại Anh, nhưng vì thằng nhóc kia đã khóc hai lần rồi. Tery không biết, thực ra số lần Chi Nga rơi nước mắt vì Quang còn nhiều hơn thế nữa.

Kéo được Chi Nga ra khỏi giảng đường thì từ đằng xa đã thấy Ngọc Hà hùng hổ tiến tới. Cô ta giơ tay định tát Chi Nga nhưng bị Tery chặn lại. Chuyện hôm trước ở nhà ăn, Tery còn chưa kịp đi tính sổ với cô ta vậy mà bây giờ còn dám đến sinh sự, hắn bực mình quát:

“Cậu muốn gì?”

Ai dè Ngọc Hà đang tức tối như con ngựa bất kham bẻ quặt tay Tery lại, nhanh như chớp dùng một đòn judo cho Tery lưng chạm đất.

“Đồ đẹp mã, cút, bà đây đang bực mình!”

Chi Nga kinh ngạc nhìn Tery bị quật ngã, phải biết là Tery to gấp gấp rưỡi Ngọc Hà. Nhìn thấy Ngọc Hà không chùn bước cứ hùng hổ tiến về phía mình, nhưng Chi Nga lại không cảm thấy hoảng sợ. Cô còn nghĩ nếu để cô bị Ngọc Hà đánh liệu anh có mảnh may thương tiếc cô hay không? Mà xét đến cùng thì bây giờ Ngọc Hà cũng giống cô thôi, cả hai cùng bị Quang bỏ rơi. Có điều vì sao anh ấy bỏ rơi cô ta thì Chi Nga biết, còn lý do anh ấy lạnh lùng với mình thì cô không thể trả lời được.

Tay Ngọc Hà vừa giơ lên thì Tery dưới đất đã tóm được chân cô ta kéo ngã. Cho dù Ngọc Hà có học võ thì sức vóc so với một người đàn ông to lớn hơn mình cũng không bằng. Nằm trên đất Ngọc Hà thẳng chân đạp túi bụi vào “đóa hoa” ngoại quốc. Chắc hẳn chưa từng có ai đối xử tàn bạo như thế đối với Tery. Đám đông bỗng chốc vây vòng trong vòng ngoài. Đám con gái fan hâm mộ của Tery vội vàng lên tiếng mắng chửi Ngọc Hà.

Ngọc Hà vừa rồi nghe bạn của Quang nói Chi Nga hẹn riêng Quang nói chuyện thì trong lòng cô ta tức tối không yên. Mà đánh ghen hôm trước ngấm lại thì người hiền lành như Quang hẳn sẽ vô cùng giận nhưng anh ấy không thể chỉ vì thế mà chia tay cô được. Lại càng không thể mới ngày hôm qua chia tay cô, ngày hôm nay đã thành đôi với con hồ ly tinh này. Nghĩ đến đây Ngọc Hà nổi điên lên đi tìm Chi Nga để “dạy dỗ”, chỉ không ngờ bị cái tay đẹp mã này cản lại. Đánh đấm một hồi cũng thấy bình tĩnh lại, Ngọc Hà lúc này mới biết mình trở thành tâm điểm chú ý, cô có chút xấu hổ vì bị vây quanh chỉ trích.

Chi Nga đỡ Tery dậy, mặt mũi chân tay cậu ta đã chỗ thâm chỗ tím. Chi Nga vốn định đưa Tery đi nhưng cậu ta không chịu, mắt tức tối nhìn bà chằn Ngọc Hà trong khi tay thì tìm loạn trong túi xách. Một lát sau Tery cầm ra một tập giấy, ném xuống đất trước mặt Ngọc Hà.

“Đây là kết quả sau khi tôi làm việc với luật sư ngày hôm qua. Việc cậu xỉ nhục Chi Nga bạn tôi có cả trăm người có thể làm chứng, chúng tôi kiện cậu về tội xúc phạm nhân phẩm danh dự người khác. Ngày hôm qua cậu còn đập nát chiếc điện thoại mới của Chi Nga, trong này có hóa đơn thanh toán đấy. Chúng tôi cần cậu xin lỗi Chi Nga, bồi thường tiền điện thoại.”

Nói đến đây không chỉ Ngọc Hà mà cả những người đứng xung

quanh cũng đồng loạt mở to mắt ra nhìn Tery. Người ta là Tây đó nha, mở miệng ra là nói chuyện luật pháp, ngậm miệng lại cũng ám chỉ luật sư. Điện thoại di động không hề rả, và cái tội xúc phạm nhân phẩm thì xử thế nào? Ngọc Hà học judo từ bé, trước tới giờ chẳng ai uy hiếp được cô. Chuyện gì không giải quyết được là cô dùng nắm đấm. Thật không ngờ cái thằng Tây đẹp mã này chỉ nói mấy câu đã khiến cô phát rét. Vừa phải đền tiền vừa bị kiện tụng, bố cô sẽ lột da cô mất.

Mọi chuyện chưa dừng lại ở đó. Tery nén đau nói tiếp:

“Nhưng đó là giấy tờ của ngày hôm qua, là chuyện của Chi Nga. Còn chuyện hôm nay, tôi sẽ kiện cô vì tội hành hung người khác. Cô cứ đợi đấy!”

Nói rồi Tery để Chi Nga dìu đi.

...

Đang xoa mặt gấu với cao nóng để tan vết bầm trên mặt cho Tery thì Bóng tròn từ đâu mở cửa phòng, vừa vào đã nói một tràng:

“Hai người cẩn thận cái con nhỏ Ngọc Hà nhé, nghe nói nó học Judo mười năm rồi. Con nhỏ này thích nhất là dùng nắm đấm nói chuyện, Đầu to vừa mới chia tay cô ta, e là cô ta sẽ đi tìm Chi Nga gây khó dễ đấy.”

Nói đến đây Bóng tròn mới nhìn thấy khuôn mặt thâm tím của Tery, hấn ngơ ngác hỏi:

“Cuối cùng thì cũng có ngày cậu tán gái bị đánh cho tơi tả.”

Tery tức tối trừng mắt nhìn Bóng tròn, còn Chi Nga không nhin được

cười một tiếng.

Tery liếc mắt nhìn con bạn, trực tiếp bỏ qua Bóng tròn mà thùng thẳng nói:

“Bị người ta nói: tránh xa tôi ra, mà cậu còn cười được, cậu bình tĩnh hơn tôi tưởng đó”

“Ai nói?” Bóng tròn ngạc nhiên rồi tự à lên một tiếng nói rất nhỏ:
“Chẳng nhẽ là Đầu to?”

Nét ảo não vừa xua đi lại tràn về trên khuôn mặt Chi Nga. Lực bóp trên tay Tery nặng thêm hẳn khiến hẳn ui a kêu đau liên hồi. Trước khi quyết định tiếp cận anh, cô đã dự liệu khả năng xấu nhất là bị anh từ chối, nên không sốc như khi biết anh có bạn gái. Nhưng dự liệu là một chuyện, đối diện với nó lại là chuyện khác.

“Vậy giờ cậu phải làm sao?”

Bóng tròn vừa hỏi vừa lăm lét nhìn Chi Nga. Tery hừ mũi một cái.

“Bỏ đi, gã đó không xứng.”

Chi Nga cười khổ, Tery chỉ biết nói mỗi câu này sao, nếu nói bỏ mà bỏ được thì cần gì phải bàn. Bóng tròn nhăn mặt, sau khi biết Chi Nga đã làm bao nhiêu việc vì cái cậu Đầu to kia, hẳn tin rằng cô nàng không dễ dàng bỏ cuộc như thế. Cậu động viên:

“Dù sao thì bây giờ Đầu to cũng không có bạn gái nữa. Cậu ta vừa chia tay bạn gái, cậu lại tới tỏ tình ngay, rõ ràng là người tử tế sẽ không dễ dàng gì chấp nhận ngay.”

Nói đến hai chữ “tử tế” Bóng tròn còn làm bộ như vô tình liếc nhìn

Tery một cái, ai chả biết tốc độ thay người yêu như thay áo của Tery. Bóng tròn lại nói:

“Hay để một thời gian cho tâm tình thoải mái lại đi.”

Chi Nga lắc đầu.

“Không được, tớ có đi thực tập hai tháng, với nghỉ hè về mà anh ấy đã có bạn gái.”

Ý của cô là, nếu để yên thế này thì không biết có Ngọc Hà thứ hai xuất hiện nữa hay không. Cô như chim sẻ sợ cành cong, nhìn anh sóng vai với người con gái khác cảnh tượng ấy cô không bao giờ muốn thấy lại.

Tery nghe thế thì ảo não vô cùng. Đã hàng trăm lần cậu tự hỏi, thằng nhóc Đầu to ngoài mỗi chuyện giúp Chi Nga bị lạc năm cô ấy sáu tuổi thì còn có gì đặc biệt mà cô nàng thích đến vậy?

Bóng tròn hiểu ý cô bạn thân, hẩn chép miệng nói:

“Nhưng xem ra cậu ta không thích kiểu “áp sát nhưng không dồn dập”, cậu chả làm thế mấy tháng nay rồi còn gì mà có hiệu quả đâu. Nếu tiếp tục, hay chuyển sang tấn công dồn dập đi. Đàn ông mà, ai chẳng thích hư vinh, được gái đẹp theo đuổi đương nhiên là thích. Hơn nữa bây giờ cậu ta chia tay bạn gái rồi, cậu dù có tấn công dồn dập cũng chẳng sợ bị ai nói này nọ.”

Chi Nga chẳng sợ ai nói này nọ, cô chỉ sợ chính Quang ghét bỏ thôi. Nhưng Bóng tròn nói cũng có ý đúng, dù cô bị Quang từ chối thì sự thật là anh ấy chia tay người yêu vẫn không thay đổi. Nhìn Chi Nga rơi vào trầm tư, Bóng tròn cũng không tiện hỏi nữa, cái này phải để cô nàng tự mình suy nghĩ rồi. Vì thế cậu ta nói vấn đề khác.

“Vậy còn con nhỏ Ngọc Hà thì sao? Nghe nói ở trường cấp ba còn là đàn chị chuyên đi bắt nạt các học sinh khác. Để an toàn, Tery với Chi Nga cứ cách xa xa cô ta ra một chút.”

Tery đang soi cái mặt bầm tím trong gương, ầm ức nói:

“Cám ơn, nhưng cậu cảnh báo muộn rồi.”

Chương 27: Tấn công quyết liệt

Sau lần gặp nhau sau giờ tan học đó, à đúng hơn là sau màn đánh ghen kia thì Chi Nga không còn thường xuyên xuất hiện trước mặt Quang nữa. Ngay cả Ngọc Hà, mấy hôm đầu sau khi chia tay cũng ầm ỹ không thôi, nhưng mấy ngày hôm nay đã yên tĩnh trở lại. Quang thực sự muốn chia tay khi nhìn thấy màn đánh ghen của Ngọc Hà, vẻ mặt của cô ta lúc đó thật đáng sợ. Khác hẳn vẻ tươi cười hàng ngày mà Quang thấy. Quang chia tay với Ngọc Hà không phải là vì nghĩ sẽ thành một đôi với Chi Nga, chỉ là lúc đó anh thất vọng về Ngọc Hà. Quen nhau cũng gần hai năm rồi, mà dường như anh chẳng hiểu gì về bạn gái mình.

Mấy ngày sau đó, anh còn nghe Ngọc Hà chửi đánh Chi Nga. Lúc nghe thấy thế mặt anh tái mét lại, cô nhóc nhỏ bé kia không biết bị Ngọc Hà đánh đến mức nào, nhưng nghe đến đoạn Tery chịu trận thì lại thở dài một tiếng. Ngọc Hà không ngừng làm anh thất vọng. Anh muốn một người bạn gái ôn nhu, tinh tế, chứ thật không mong bạn gái mình có thể một chiêu quật ngã được một thằng đàn ông. Còn về phần người bị đánh là Tery thì Quang cũng không nghĩ nhiều, ông bực bội nhiều như cậu ta lâu lâu bị dạy dỗ cũng là chuyện nên làm.

Mở cửa ra ngoài đi chợ nấu cơm tối thì Quang thấy có người chuyển tới phòng đối diện. Không hiểu sao Quang thấy người đang phân công cho mấy người chuyển đồ nhìn quen quen. Thấy Quang đi ra, người này nhìn anh cười cười:

“Chào bạn, em gái tôi chuyển tới đây, làm hàng xóm nhà cậu, có gì giúp đỡ nhé.”

Quang cười đồng ý, nhưng nhìn qua nhìn lại không thấy cô em gái mà người kia nhắc đến đâu. Quang cũng chẳng thắc mắc leo lên xe đạp đi chợ.

Lúc về thì thấy một tên tóc vàng thò đầu ra từ phòng đối diện. Cậu ta luôn miệng cầu nhàu:

“Phòng này ẩm thấp quá, lại tối và bẩn nữa, sao đang yên đang lành cậu lại chuyển tới đây làm gì? Mà ông Kha sao lại đồng ý cho cậu chuyển...”

Nói đến đây thì Tóc vàng nhìn thấy người vừa đi vào, mắt hắn mở to nhìn chăm chăm vào Quang, sau đó quay lại nhìn chăm chăm vào người cũng vừa từ phòng đối diện bước ra. Chi Nga ngẩng đầu lên nhìn thấy Quang thì nở nụ cười. Nụ cười để Quang biết cô nàng rõ ràng biết trước Quang ở chỗ này. Cô ta cố tình chuyển đến đây đó là kết luận của Quang. Quang lắc mạnh đầu, hắn có tài cán gì mà cô nàng phải vất vả như thế theo đuổi?

Vừa lúc đó hai cái đầu khác cũng chui ra. Quang nhận ra một người đó là Bóng tròn, cậu đàn em dưới mình hai khóa, cũng là bạn thân của Chi Nga, và một cô gái khoảng 18, 19 tuổi. Bóng tròn cất tiếng chào:

“Anh Quang à, Chi Nga và bạn gái em chuyển tới đây, có gì nhờ anh giúp đỡ nha.”

Hình như ngoài Tóc vàng ra thì ai cũng như biết trước Quang ở chỗ này.

Thắng, bạn cùng phòng Quang, cũng thò đầu ra.

“Ủa người quen của cậu hả Quang?”

Quang gật đầu, cố nặn ra một nụ cười, rồi trong lúc Thắng buôn chuyện với mấy người kia thì lẩn vào bếp nấu cơm. Lúc đi ra nghe loáng thoáng tiếng Tery chất vấn Chi Nga. Quang chỉ nghe thấy có một câu, Tery nói:

“Vì cậu ta, có đáng hay không?”

Nhìn thấy người đi ra là Quang nên cả hai im bật lại. Quang cũng chả buồn nghĩ xem “cậu ta” có phải là mình hay không.

Khu trọ này có bốn phòng cho thuê, trong đó có hai phòng là người đi làm. Họ đi từ sáng đến tối mịt mới về rất ít khi gặp và nói chuyện. Bốn phòng này đều chung nhau bếp và nhà tắm. Nhưng nấu ăn thì chỉ có phòng của Quang, giờ chắc có thêm phòng Chi Nga nữa. Lúc ăn cơm, Thắng nói:

“Hóa ra mấy người vừa tới đều học cùng trường với mày à?”

Quang gật đầu lấy lệ. Thắng lăm bắm:

“Sao hôm nay ít lời thế? Con bé Chi Nga kia là học cùng khoa với mày à? Chính là em gái IT mà có lần mấy thằng lớp mày nhắc tới hả? Sao cả hai không nói chuyện với nhau câu nào thế?”

“Không thích.”

Quang không mặn không nhạt đáp lại. Thắng nguýt một cái rõ dài rồi mới nói tiếp:

“Con bé dễ thương thế sao không thích. Nói thật đi, thích nó mà bị nó từ chối đâm ra ghét hả?”

Quang không nói gì chỉ lẳng lặng lừa một đĩa hết nốt mấy miếng thịt còn lại cho vào bát mình khiến Thắng trở tay không kịp kêu oai oái. Mãi sau mới thấy Thắng buông một câu không đầu không cuối.

“Sao tao có thấy con bé Chi Nga nhìn quen quen nhỉ?”

...

Sáng hôm sau, Quang vừa dắt xe ra cổng đã thấy Chi Nga mặc áo phong thể thao, váy caro tím than che gần hết đùi cũng đang ngồi trên xe đạp, bộ dáng như chờ ai đó, mà còn chờ ai vào đây được chứ?

Thấy Quang, Chi Nga cười nói:

“Hôm qua mới tới đây, đường ngõ chỗ này ngoằn nghèo quá, anh đi trước cho em theo sau, em sợ tự mình đi thì không ra được.”

Lý với do. Nhà ở Hà Nội có chỗ nào là không ngõ ngách đâu? Nhưng mà đi kiểu gì thì cũng chỉ một lát là ra đường lớn, làm gì có ai lạc? Quang không đáp, cứ thế đạp trước đi. Quả nhiên mấy hôm sau, cô nàng không dám nói là sợ lạc đường nhưng vẫn mặt dày đứng chờ hẵn đi học.

Một lát ra đường lớn, người đằng sau cố gắng đạp đuổi theo Quang nhưng tiếc là chân ngắn nên chắc là phải dùng nhiều sức. Quang dùng xe đèn đỏ, cô nhóc mới đuổi kịp. Hai người sóng đôi được một đoạn, cô nhóc đang huyên thuyên nói về bài vở thì Quang quay sang nhìn. Có chút không quen với việc cô nàng này nói liên mồm. Gần đây ở cạnh cô nhóc nhiều, nhưng đa phần cô nàng chỉ ngồi đọc sách và giữ im lặng. Quang không biết là hóa ra cô nhóc cũng nói nhiều thế.

Chi Nga thấy Quang cười thì híp mắt hỏi:

“Anh nhìn gì thế?”

“Hạ thấp đùi xuống. Màu trắng!”

Chi Nga tái mặt vội kẹp chặt đùi lại, cố kéo váy xuống thật thấp vì thế mà xe đạp tụt lại phía sau Quang. Trong trí nhớ của Chi Nga, phải quen nhau vài năm rồi thì Quang mới có thể tùy tiện nói ra mấy câu “lưu manh” kiểu này. E rằng con nhỏ Ngọc Hà đã nhúng chàm anh rồi, thế nên anh mới hư thế này. Chi Nga nhăn mặt giận dữ.

Lâu rồi mới đạp xe đạp lại phải đuổi theo Quang nên đi có ba cây số đến trường mà Chi Nga thở hồng hộc. Mặc dù vậy vẫn không đuổi kịp Quang. Chi Nga lững thững đi một mình từ nhà để xe lên giảng đường. Bóng người vừa xuất hiện khiến cô nàng nhăn trán nhúc nhích đầu.

“Nghe nói mày mới chuyển đến chỗ anh Quang?”

Ngọc Hà chống nạnh hất mặt hỏi. Mấy ngày nay không bị cô ta làm khó dễ hẳn là vì lúc nào cũng có Tery kè kè bên cạnh. Mà tin tức của cô ta cũng nhanh nhạy thật đấy. Mới chuyển đến hôm qua mà hôm nay đã tới hỏi tội rồi. À, chắc là cái ông anh tên Thắng gì đó lúc buôn chuyện có nhắc tới. Mà hình như anh ta còn chưa biết Quang với Ngọc Hà chia tay. Hẳn là anh ta thông báo rồi.

Thấy Chi Nga không nói gì, cứ thế đi thẳng. Ngọc Hà tức giận tóm lấy vai Chi Nga kéo lại.

“Tao đang nói chuyện với mày!”

Giọng điệu như sắp đánh Chi Nga tới nơi. Chi Nga nhăn mặt vì đau.

“Nokia, bốn triệu rưỡi.”

“Hả?” Ngọc Hà ngạc nhiên hỏi lại.

“Không đọc bản tường trình luật sư gửi à? Không tính cái khác, cái điện thoại chị đập của tôi là Nokia đời mới nhất, giá của nó là bốn triệu rưỡi. Chị có tiền để trả tôi rồi à?”

“Hơ, không!”

Ngọc Hà đáp như phản xạ.

“Nếu không thì để tôi đi, chừng nào có tiền trả thì hãy xuất hiện.”

Ngọc Hà nghệt mặt đứng lại ở nhà để xe, không ngờ con nhóc kia lại dùng cách này để thoát khỏi cô. Ngọc Hà này từ trước đến giờ chưa có đứa nào là không bắt nạt được, nhưng cũng chưa bao giờ có số tiền lớn như thế để mà đền. Nếu là người khác thì cô cứ nhất quyết không đền thì làm gì được nào, nhưng tên Tóc vàng còn nói là mời luật sư. Nếu không trả được sẽ báo với nhà trường, lập hồ sơ kiện tụng gộp cả mấy tội, cái gì mà phá hoại tài sản, cái gì mà xúc phạm nhân phẩm, cái gì mà hành hung. Ngọc Hà có hỏi qua cô chủ nhiệm, cô nói nếu bị khởi kiện nhẹ thì bị nhà trường kỷ luật, nặng thì bị đuổi học. Nghe đến thế Ngọc Hà rét run. Nhưng đợi vài ngày không thấy ai tìm đến, cô cho là Tóc vàng chỉ dọa cô mà thôi, lá gan cô lớn hơn một chút. Nhưng nghe khẩu khí của con nhỏ này hôm nay thì có vẻ như nếu cô cứ làm phiền bọn họ thì hẳn là họ sẽ kiện cô thật.

Ngọc vuốt vuốt ngực kìm cơn tức, lẩm bẩm trong miệng:

“Thôi vậy, lần sau thấy con nhỏ này cố gắng nhịn xuống một chút.”

...

Trong lớp cũng không giống như trước là luôn ngồi cách Quang một hai bàn, Chi Nga trực tiếp ngồi cạnh Quang. Mọi người không ai biết chuyện Chi Nga tỏ tình và bị Quang từ chối. Nhưng ai cũng biết Chi Nga bị bạn gái của Quang đánh ghen. Nên đều nhìn Quang cười mập mờ. Có người nói “tốt số”, có người nói “bắt cá hai tay”, có người nói “trông hiền thế mà không ngờ...” Tóm lại là dù nói gì Quang cũng không thích, hắn ghét nhất là bị mọi người bàn tán, và còn ghét hơn là con nhỏ bên cạnh cứ điềm nhiên như không có chuyện gì. Thịnh thoảng lại nhòai người về phía hắn hỏi mấy câu về thuật toán. Tóc dài buông xõa chọc vào bàn tay hắn nhột nhột. Quang cảm thấy như bị tra tấn tinh thần. Cậu gạt tay Chi Nga ra. Động tác có vẻ mạnh khiến Chi Nga ui a kêu một tiếng nhỏ nhưng cũng khiến mọi người quay lại nhìn. Quang tức giận cúi gằm xuống. Hắn quên mất, em gái IT từ ngày trở mã lại càng được yêu mến. Nhất sau màn đánh ghen thì hắn nhờ phước của bạn gái cũ và cô em gái này mà luôn bị nhìn ngó chỉ trỏ.

Đến giờ ăn trưa, cô nàng cũng lẻo đẻo theo hắn, luôn miệng hỏi hắn thích ăn món gì. Quang vỗ trán cần nhẫn, dẻ ra không có đuôi mà tự dừng lại mọc ra một cái. Hắn cái gì cũng không nói chỉ một mực im lặng. Nhưng chẳng hiểu sao món nào cô nhóc chọn cho hắn ăn thực cũng ngon, cứ như là cô nhóc này biết rõ khẩu vị của hắn vậy.

Thấy Quang làm bộ gầy gầy thức ăn, giả vờ rất chán ghét mấy loại thức ăn này. Chi Nga nhếch môi cười thật khế. Cô nói:

“Hai năm qua, bữa nào ăn ở nhà ăn em cũng nhìn xem anh chọn đồ ăn gì. Em không tin em không chọn trúng đồ anh thích.”

Quang nghe vậy ghen hòng, biết việc mình giả bộ bị nhìn thấy đành

sầm mặt súc một thìa lớn cơm đưa vào miệng ăn thật nhanh. Nhưng bụng thầm nghĩ: Cô bé này để ý đến hần từ lâu như vậy sao?

Ăn xong đi thẳng về giảng đường không thèm để ý khay cơm của cô nhóc mới ăn được mấy miếng. Hần chọn chỗ gần kín người ngồi xuống.

Hơn mười phút sau cô nhóc mới đi vào. Ngó nghiêng một hồi mới xác định được vị trí. Chi Nga hướng tới người ngồi cạnh Quang cười ngọt ngào.

“Hùng oppa, nhường chỗ cho em được không?”

Cả khoa gọi Chi Nga là em gái IT, còn con nhỏ này con trai thì gọi hết là oppa, con gái gọi hết là uni. Hùng nhìn Chi Nga cười rộ lên, thu dọn sách vở vừa đi vừa nói:

“Cố gắng lên nhá em gái, mỗi mệt quá thì tìm đến anh, đừng đày đọa bản thân làm gì.”

Chi Nga đặc ý ngồi cạnh Quang, còn Quang như cũ, một câu cũng không nói. Lạnh lùng là thế vậy mà con nhỏ này vẫn cứ kiên trì bám theo cậu.

Buổi chiều lúc tan học Quang nói câu thứ hai trong ngày với Chi Nga lúc cô vội vàng chạy từ trong lớp ra đuổi theo cậu.

“Tôi di dạy thêm, đừng có mặt dày mà bám theo.”

Chi Nga cũng không nghĩ là sẽ bị nói nặng thế. Cô quả thực không hiểu tại sao Quang lại có thái độ khắc nghiệt với cô như vậy. Mấy ngày trước ánh mắt anh nhìn cô đâu có tràn đầy vẻ chán ghét như thế này? Cô cố gắng nở nụ cười, đưa cho Quang túi bánh ngọt.

“Em biết anh có lớp dạy thêm rồi. Em không có ý định bám theo, chỉ là, cái này anh ăn tạm đi cho đỡ đói.”

Quang nhìn Chi Nga quay lưng đi, lại nhìn túi bánh quy trong tay. Không chỉ có dạ dày mà ngay cả tim Quang khẽ động, cô gái này rốt cuộc là sao đây?

...

Tery qua khoa Công nghệ thông tin định bám càng Chi Nga về nhà xin cơm, lại nhìn thấy một màn vừa rồi không khỏi nóng mắt. Hẳn quả thực không thể tưởng tượng được cô bạn hắn lại còn tìm phòng trọ gần nhà tên Đầu to này mà chuyển tới. Để được chuyển đi cô nàng còn rất vất vả mới thuyết phục được con gà mẹ Kha kia đồng ý. Căn phòng thì vừa ẩm vừa bẩn, lại tối tăm. Cả bọn phải dọn dẹp hai ngày, lắp hai cái bóng tuýp mới nhìn sáng sủa thêm một chút.

Sau vụ đánh ghen ầm ỹ cả trường, lại thêm vụ Tery và Ngọc Hà choảng nhau thì nhất cử nhất động của mấy người trong cuộc bị cả trường theo dõi. Hôm nay nghe bạn bè nói Chi Nga chính thức bám dính anh chàng tên Quang của khoa Công nghệ thông tin. Mà nhìn biểu tình của Quang thì có vẻ như là Chi Nga đơn phương theo đuổi. Nghĩ đi nghĩ lại Tery vẫn không thấy tên Đầu to kia đáng để Chi Nga làm tất cả những chuyện này.

Tery đang đi đột nhiên dừng lại. Từ góc nhìn của người bạn đi cùng thì chỉ nhìn thấy Chi Nga đi ra mà không thấy Quang. Cậu ta chép miệng hỏi:

“Này, tên Quang kia có tài cán gì mà cô nàng năm nhất với em gái IT lại tranh giành nhau kinh khủng thế?”

Tery vụng trộm liếc nhìn Quang một cái, vị trí này hẳn tên Đầu to đó cũng không thấy cậu nhưng chắc chắn là vẫn nghe thấy được, vì thế cậu hơi cao giọng đáp:

“Haha, cậu nhìn ra có vấn đề à?”

“Ừ, cậu thân em gái IT thế thì nói thử xem, rốt cuộc là sao?”

“Nói nhỏ cậu nghe thôi nhé, đừng có để lộ ra hồng việc thì chết với tớ.”

Miệng thì bảo nói nhỏ, nhưng giọng Tery chẳng nhỏ xuống tẹo nào.

“Chi Nga với tớ cượng nhau, nếu con bé cưa đổ được thằng đầu đất tỉnh lẻ kia thì tớ sẽ thành bạn trai lâu dài của nhỏ.”

Cậu bạn kia cười phá lên.

“Ra là thế, thảo nào. Nhưng việc cô nhóc cưa được anh bạn khoa IT thì không khó, dù sao tên đó cũng bỏ người yêu rồi, nhưng cậu có làm bạn trai lâu dài của người ta được không? À mà quan trọng là tại sao lại chọn thằng đó?”

“Vì thằng đó có người yêu chứ sao? Khoa đấy có khác gì cái miếu hòa thượng. Nhỏ là em gái cả khoa, đáng yêu thế thiếu gì anh thích. Phải đánh đòn có địch mới vui chứ.”

“Ha ha, nghe thú vị đấy, nhưng mà chuyện này cũng quá là âm ỹ đấy...”

Tery không tập trung nghe những gì cậu bạn nói, tai hẳn nghe thấy “bộp” như tiếng vật gì bị ném và tiếng bước chân xa dần thì cười chào tạm biệt cậu bạn. Tery mới tiến lại gần chỗ Quang vừa đứng,

ngay trên mặt thùng giắc là gói bánh quy. Tery cầm lên, mở bọc giấy, lấy một miếng ra ăn, thềm than:

“Trình độ nướng bánh của bà cụ non lại tăng thêm rồi!”

Chương 28: Bị bóng

Quang đạp xe như điên trên đường, khỏi phải nói cậu tức giận như thế nào.

Ra là thế, ra là thế. Quang nghiêng rằng lắm lắm ba từ này. Thảo nào hấn thấy kỳ lạ. Một cô gái xinh đẹp đáng yêu, tính cách cũng không tồi, không phải vì lúc nào cũng quấn lấy tên Tóc vàng kia thì không thiếu gì người theo đuổi. Một cô nàng như thế lại tỏ vẻ si tình, đắm đuối vì hấn sao? Hóa ra hấn chỉ là nạn nhân cho trò cá cược của các người. Quang dừng xe lại, không thêm dừng, mặc kệ cho nó đổ xuống đất. Hấn ngồi bệt trên vỉa hè thờ hồng hộc.

Hôm đó hấn không đi dạy, cứ ngồi ở vỉa hè mãi. Đến khi nghĩ thông suốt rồi mới dựng xe đạp lên trở về. Vì sao hấn phải giận? Nếu cô ta muốn cứ cho cô ta theo đuổi, để cô ta tốn công tốn sức mà chỉ chuốc lấy sự khinh miệt từ phía hấn. Tội gì hấn phải ngồi đây bực tức cho hại thân.

Vừa đói vừa mệt, về đến nhà mở lồng bàn thấy đồ ăn hôm nay thật phong phú. Ăn được nửa bát cơm còn chưa kịp khen thằng bạn làm sao mà nấu ăn ngon thế thì Thắng đã toe toét cười hỏi:

“Hai em gái phòng bên hôm nay đề nghị góp gạo thổi cơm chung đấy. Vì nhà bếp bé quá, không kê được hai bếp ga.”

Miếng cơm trong miệng Quang tự dưng nghẹn lại, nuốt thế nào cũng không trôi. Thằng bạn ngồi bên vẫn lải nhải:

“Con bé Chi Nga khéo tay thật đấy, mày thấy đồ ăn ngon không. Tao

thấy nấu ăn cùng hai con nhỏ này hơi quá nên đã quyết định đồng ý rồi.”

Thấy mặt Quang đen lại, Thắng cầm quần áo phi ra phòng tắm, vừa đi vừa nói:

“Tao thích ăn ngon, cấm mày nói không được.”

...

Thời gian dài sau đó, Chi Nga vẫn lẻo đẻo bám theo Quang, một bước không rời. Mặc kệ sắc mặt của Quang có thế nào, Chi Nga vẫn luôn tươi cười ấm áp. Chỉ có điều Quang lại thấy nụ cười ấy khó coi muốn chết. Trong khoa mọi người bắt đầu nói Quang là cái dạng “có phúc mà không biết hưởng”, rồi “em gái tốt như thế mà không động lòng”, “kiêu nó vừa vừa thôi”, lớp trưởng còn rất trách nhiệm vỗ vai hấn “thôi thì nước phù sa không chảy ruộng ngoài, em gái thích cậu thì nhất định cậu không được phụ em gái đâu đấy”. Quang cười thầm trong bụng, em gái các người thích là thích “đóa hoa” ngoại quốc kia cơ, một thằng đầu đất tỉnh lẻ như hấn có gì mà hấp dẫn nổi em ấy.

Khó khăn lắm buổi chiều học thư viện Quang mới có một chút không gian riêng vì Chi Nga bị giáo viên gọi lên gặp. Nhưng vừa ngồi ấm chỗ được một tí thì Ngọc Hà xuất hiện. Cô nàng ngồi cạnh hấn, cười với hấn nhưng hấn không đáp. Mãi sau Ngọc Hà nói nhẹ nhàng hỏi:

“Anh còn giận em à?”

Quang còn giận Ngọc Hà không? MÀN đánh ghen vừa rồi liệu có phải là một trò do Chi Nga bày ra và Ngọc Hà chỉ là một kẻ bị lợi dụng giống như mình? Nhưng lý do Quang chia tay Ngọc Hà vì bản thân cô ấy thì đúng hơn. Khi chia tay cũng thấy nhẹ nhàng, chẳng buồn bã vật vã như người ta nói, đủ thấy tình cảm của anh cũng chẳng sâu

nặng gì cho cam.

“Đừng giận em nữa mà.”

Ngọc Hà có chút làm nũng.

“Em biết tại sao chia tay không?”

Ngọc Hà định nói: chẳng phải vì do con ranh Chi Nga sao. Lời nói lên miệng lại nuốt vào. Trước đây cô đánh nhau không ít, chỉ là giỏi che giấu. Quang vẫn tưởng cô hiền lành. Mấy lần bị thương trước đây, khi Quang hỏi cô còn nói dối là bị bạn bắt nạt để tranh thủ sự thương cảm của Quang. Vì thế hôm rồi ở nhà ăn anh mới kinh hãi như thế khi nhận ra bạn gái mình kỳ thực là người chuyên đi bắt nạt kẻ khác chứ không phải là người bị bắt nạt. Đây mới là lý do mà Quang chia tay Ngọc Hà. Nếu lúc đó cô nàng nén giận được thì tốt, nhưng bao năm bắt nạt người khác như vậy làm sao cô nhịn được khi nghe tin có người muốn giết bạn trai cô. Chuyện này đã khiến Quang thất vọng vô cùng vì thế việc Ngọc Hà đánh nhau với Tery hôm sau lại tới tai Quang thì anh chỉ còn biết lắc đầu.

Biết anh rất giận nên Ngọc Hà thời gian này mới phải im lặng, dù biết con muỗi Chi Nga vẫn cứ vo ve bay xung quanh anh. Úc lắm, giận lắm nhưng Ngọc Hà sợ anh, lại càng sợ bị đòi cái Nokia bốn triệu rưỡi vì thế mà cắn răng không dám xuất hiện trước mặt anh.

Ngọc Hà cúi đầu, nói như thì thầm:

“Vì em làm anh thất vọng. Vì em cư xử không đúng. Em nói dối anh vì em thích anh mà, nếu anh biết em hung dữ như thế sợ anh sẽ không thích em.”

Quang im lặng một hồi lâu. Trong vòng nửa năm, có tới hai cô gái nói

thích anh, nhưng cả hai đều dối trá. Chẳng lẽ con gái bây giờ đều thế sao? Quang thở dài:

“Anh chỉ là một thằng đầu đất, tỉnh lẻ, sao em lại thích anh?”

Ngọc Hà ngẩng nhanh đầu lên, mắt đầy ý cười. Cô nói:

“Là anh tự nhận mình đầu đất nhé. Ban đầu em cũng cho là như thế...” nói đến đây thấy mặt Quang sầm lại, Ngọc Hà vội xua tay.

“Nhưng bây giờ em không thấy thế nữa, nếu không em đã chẳng thích anh. Anh khác bọn con trai trong lớp em, tụi nó ăn nói bậy bạ, thường nói không giữ lời, thiếu chín chắn. Em thấy so với bọn ấy anh người lớn hơn, còn nữa...” Ngọc Hà đỏ mặt.

“Anh dịu dàng nữa. Cái lần đánh nhau mà em nói dối là em bị bắt nạt ấy, khi mà anh giúp em làm sạch vết thương ở mặt, băng vết thương giúp em... lúc ấy em đã thấy thích anh. Trước anh có một gia sư khác, thấy cảnh đó chỉ bảo “ buổi khác học tiếp”, ngay cả mẹ cũng chán ngấy mấy màn đánh đấm của em, cũng chẳng thèm hỏi em lấy một tiếng: còn đau hay không...”

Cô nhóc Ngọc Hà này còn nói một tràng dài nữa. Quang không nghe hết, nhưng anh tin là thật. Chỉ là cô nhóc này đã nói dối anh nhiều, thế nên anh không muốn nghe thêm điều gì.

“Hôm nay em qua nhà anh nhé?”

Ngọc Hà đột ngột chuyển chủ đề. Nhìn ánh mắt tha thiết của cô nhóc, Quang không nỡ, anh nói:

“Ừ!”

Ngọc Hà kích động cười nói đứng bật dậy và níu vai Quang kéo đi. Quang nhú mào gỡ tay cô bé ra.

“Đừng hiểu lầm, anh không nói chúng ta quay lại.”

Ngọc Hà nếu nói không thất vọng thì là giả, nhưng anh chịu nói chuyện, chịu chơi với cô như thế này đã là thành công rồi.

...

Về đến phòng, vì Quang chẳng chịu nói năng gì nên Ngọc Hà chính thức bỏ qua anh mà quay sang buôn chuyện với Thắng. Đến giờ cơm, Ngọc Hà xoa bụng hỏi:

“Các anh không ai chịu nấu cơm à?”

Thắng cười.

“Nhớ con nhóc cùng khoa với Quang nhà em mà anh kể không? Tội anh góp gạo thổi cơm chung với phòng bé ấy rồi. Em không biết đâu, bé đó nấu ăn là đỉnh của đỉnh đấy. Ai như em, lần nào đến cũng bắt tội anh nấu ăn, đến bát cũng chẳng rửa.”

Ngọc Hà tức đỏ cả mắt. Đã biết là con nhỏ Chi Nga kia chuyển đến đây, chỉ không ngờ lại thân thiết đến thế. Xem ra nếu cô không sớm làm lành thì mất người yêu là cái chắc rồi. Ngọc Hà phóng ánh mắt tức giận nhìn Quang, như muốn thẩm vấn anh. Quang nhìn thấy ánh mắt ấy, không tránh né, chỉ nhẹ nhàng nói:

“Ngọc Hà, đừng quên chúng ta chia tay rồi.”

Thắng nghe vậy thì lú hết cả lười. Thắng bạn từ hồi cấp hai này rất kín tiếng, thế nên hôm nay hẳn mới biết là là cậu ta đã chia tay Ngọc

Hà.

Ngọc Hà vẫn oan ức nhìn Quang.

“Nhưng dù sao cũng là mới chia tay, anh sao có thể thân thiết ngay với người khác để chọc tức em như thế?”

“Em đừng có ăn nói vô lý như vậy.”

Quang buông lại một câu như thế rồi lấy áo đi tắm. Thắng ngồi nghe một lúc có thể lờ mờ đoán ra chuyện gì nên vội giữ tay Ngọc Hà lại, thanh minh giúp thẳng bạn:

“Là anh với hai nhỏ phòng bên quyết định việc ăn chung, thẳng Quang sau cùng mới biết, em đừng trách nó.”

Ngọc Hà nghe vậy mới dịu đi một chút.

Bên ngoài một cô gái trông có vẻ bằng tuổi Ngọc Hà đẩy cửa bước vào.

“Trái chiều ăn cơm thôi anh, hôm nay Chi Nga làm nhiều món ngon lắm” vừa nói cô ta vừa đặt nồi cơm điện xuống đất, đưa mắt nhìn Ngọc Hà.

“Đây là Ngọc Hà bạn gái của...” chữ Quang bị nuốt lại, Thắng vội giải thích lại “là bạn của anh và Quang. Còn đây là Ly, bạn cùng phòng với Chi Nga phòng bên.”

Ngọc Hà liếc nhìn cô nàng bạn của tình địch rồi hừ một tiếng trong miệng, xoay người đi ra ngoài, không thèm chào hỏi. Ly thì nghe giới thiệu là biết ngay đây chính là tình địch của Chi Nga nên cũng không khách khí ném cho một cái trừng mắt. Chỉ khổ mỗi Thắng, đứng đực

trong phòng gái đầu không hiểu.

Ngọc Hà bước ra sân thì thấy Chi Nga đang bung một mâm cơm từ bếp đi vào. Cô nhìn thấy Ngọc Hà một cái liếc mắt cũng không thèm đưa. Nhìn mâm cơm hấp dẫn trên tay Chi Nga, Ngọc Hà nuốt giận. Quả thực là ngon mắt, nhìn cái đã thích. Bộ dáng xinh đẹp, hiền lành dịu dàng, lại nấu ăn ngon, bảo sao không thích. Nhưng mà hàng tốt như thế sao không đi tìm người tốt hơn, sao lại phải giành giật anh chàng đầu đất, thanh niên nghiêm túc của cô chứ.

Thấy Ngọc Hà không có vẻ định nhường đường, Chi Nga nhướn mày.

“Nặng lắm, tôi không bê được lâu, cho tôi đi nhờ.”

Ngọc Hà cười gằn, thực muốn hất mâm cơm vào người con nhỏ này, nhưng vẫn giả bộ đưa tay ra đỡ.

“Vậy để tôi bê giúp.”

Chi Nga không chịu, lườm cho Ngọc Hà một cái, xoay người định né sang bên đi. Nhưng Ngọc Hà nhanh nhẹn cầm được hai bên mâm. Hai bên giằng co được một lát thì Ngọc Hà khế buông tay. Chi Nga mất đà, ngã về đằng sau. Toàn thức ăn nóng đổ hết lên người.

Ngọc Hà chỉ đơn giản là không muốn Quang ăn và rồi tán thưởng thức ăn cô ta nấu nên định phá, không ngờ bát canh trên mâm lại rất nóng.

Chi Nga kêu á lên một tiếng khiến cho Ly, Thắng và cả Quang đang trong nhà tắm cũng chạy vội ra. Ly và Thắng gần hơn nên chạy lại đỡ Chi Nga lên. Quang tiến lại kéo tay Ngọc Hà trừng mắt hỏi.

“Em làm gì thế?”

Biết rõ là tại mình, nhưng lại bị người yêu trừng mắt như thế, Ngọc Hà tủi thân chỉ vào Chi Nga.

“Tại cô ta, tại cô ta hết, lúc nào cũng tỏ vẻ yếu đuối đáng thương. Em chỉ định giúp cô ta bê mâm, cô ta là muốn để anh hiểu lầm em, để anh bỏ em.”

Nhìn bộ dạng đáng thương của Chi Nga, Quang cũng không cho là đáng kịch. Nhưng khi nghe Ngọc Hà nói thì mặt anh sầm lại. Quả đúng mục đích của Chi Nga là để anh và Ngọc Hà chia tay nhau, là để đùa bỡn anh và Ngọc Hà. Điều này làm cơn tức giận của Quang bùng lên. Anh quay xuống nhìn Chi Nga cười nhạt.

“Không bị làm sao thì đứng lên đi.”

Rồi kéo tay Ngọc Hà vào phòng. Ba người còn lại đều sững sốt, người sững sốt nhất là Chi Nga. Cô không ngờ Quang lại nhẫn tâm thế. Nhìn thấy anh trở về với Ngọc Hà lúc chiều đã khiến cô buồn muốn rơi nước mắt rồi. Cố gắng nấu một mâm cơm toàn các món anh thích để chứng minh cho Ngọc Hà thấy, cô hơn cô ta, muốn để anh khen một tiếng. Vậy mà bây giờ anh lại để cô phải chịu bất công như thế này.

Ly và Thắng còn định nói giúp Chi Nga mấy câu. Nhưng cô ngăn lại, tự đứng vững và đi vào phòng. Cô đã bao nhiêu tuổi rồi mà cần nói giúp? Chi Nga tiến lại gần Ngọc Hà và nhanh như cắt thẳng tay tát cô ta một cái thật mạnh. Mọi người đều sững sốt, không ngờ người luôn hiền lành như Chi Nga lại có hành động như thế. Ngọc Hà còn chưa lấy lại tinh thần thì lại ăn thêm một cái tát nữa. Quang vội kéo cô ta về sau lưng, đẩy tay Chi Nga ra. Chi Nga nhìn Quang cười, nụ cười ấy khiến Quang thấy lòng mình đau nhói.

“Cái tát đầu tiên vì cô đánh Tery, Tery là đàn ông nên không chấp nhặt cô, nhưng tôi thì dễ bụng. Cái tát thứ hai là vì bản thân tôi. Cô xúc phạm danh dự của tôi trước mặt bao nhiêu người như vậy, một cái tát còn quá dễ dàng cho cô. Tôi có lỗi gì với cô nào? Tôi có thể thề với trời là trước khi cô chia tay với Quang, đừng nói là tỏ tình, thậm chí tôi còn không chủ động mở miệng ra nói chuyện với anh ấy.”

Chi Nga dừng lại thở gấp, tay run run kéo vạt váy lên quá hai phần ba đùi bên trái. Phần da dưới đùi cô và ở trên vết sẹo đầu gối là phần đỏ ửng, có vết da trợt, có phỏng nước nổi lên.

“Nhìn đi, bát canh cá vừa nấu xong, nhiệt độ hơn trăm độ C dội vào sẽ gây bỏng, vết bỏng này độ 3, có thể phải lột da và vá da đấy. Tôi có cần tỏ ra đáng thương mà hành hạ bản thân thế không? Cô nghĩ ai cũng xấu xa như cô à?”

Mọi người nhìn vào vết bỏng lớn trên đùi Chi Nga thì đều sợ run người. Tất cả đều không ngờ rằng cô bị bỏng. Ngọc Hà sợ đến ngất người, lắp bắp không thành câu. Quang áy náy định đưa tay đỡ thì Ly đã gạt ra, trừng mắt nhìn anh ta. Cô nói với Chi Nga:

“Đi, tớ đưa cậu đi bệnh viện.”

“Lấy đá và nước lạnh cho tớ chườm đã. Phiền anh Thắng ra gọi giùm em một chiếc Taxi.”

Quang thật sự muốn tiến lên xem có thể giúp gì được không nhưng cứ đến gần thì Ly lại trừng mắt với anh còn Chi Nga sau khi nói xong chỉ một mực cúi đầu. Sự mệt mỏi, buồn chán của cô có thể thấy rõ qua sự ủ rũ. Ngọc Hà lại gắt gao nắm tay Quang, có vẻ cô nhóc này cũng bị dọa cho sợ hay giả vờ bị dọa cho sợ thì anh cũng không rõ.

Chi Nga được đưa vào viện, chỉ có Ly và Thắng đi cùng. Dọn xong mâm bát, đến 9 giờ thì Quang bắt Ngọc Hà về. Nhưng đợi mãi chỉ có Ly và Thắng về.

Thắng nói Chi Nga phải nằm viện, tối nay anh trai cô ấy ở lại viện. Tắm xong về phòng, Thắng cứ ngập ngừng mãi như định nói gì đó. Nếu bình thường thì Quang mặc kệ, nhưng giờ thì anh đang rất sốt ruột cho tình trạng của Chi Nga nên hỏi:

“Rốt cuộc mày định nói cái gì, tình trạng Chi Nga ra sao?”

“Tao không định nói về tình trạng Chi Nga.”

Quang thất vọng, ngã người xuống giường.

“Thế thì chuyện gì?”

“Mày có nhớ tao nói Chi Nga nhìn quen quen không?”

Quang nhắm mắt, không muốn nghe tiếp, nhưng Thắng vẫn nói:

“Mày còn nhớ hồi cuối năm lớp chín, cái lần tụi mình bị phạt phải dọn sân bóng nên về muộn, lúc về đi xe đạp nhanh quá nên tông phải một con bé con mặc đồng phục cấp hai trường khác trong sân trường không?”

Trong đầu Quang chợt hiện lên một đoạn ký ức, một cô nhóc như học sinh cấp một lại mặc đồng phục học sinh cấp hai, níu tay hắn nói “em là... anh phải nhớ tên em là...”. Nhưng tên cô bé đó là gì thì không nhớ ra được.

“Trước có chút ngờ ngợ, nhưng hôm nay nhìn thấy vết sẹo trên đầu

gối của con bé thì tao nhớ ra con bé năm đó đó hẳn là Chi Nga, vì vết thương cùng trên đầu đầu gối trái. Khi tao hỏi thằng bạn người nước ngoài của nhỏ lúc ở bệnh viện, hẳn cũng nói là bị thương cuối năm lớp chín do xe đạp tông.”

Quang kinh ngạc nhìn Thắng, đúng rồi, cái tên mà cô bé đó nhắc đi nhắc lại chẳng phải là Chi Nga sao? Thắng là cao thủ trong việc nhớ mặt người, nên hẳn không thể nhầm. Trí nhớ có chút vụn vặt, có chút chắp vá, Quang không thể nhớ chính xác được khuôn mặt của cô gái nhỏ đó, nhưng Quang lại chợt nhớ đôi mắt có chút trông chờ, có chút hấp tấp hồi năm thứ nhất khi Quang tình cờ va phải Chi Nga trên hành lang. Không lẽ lúc đó Chi Nga đã nhận ra Quang rồi sao? Vì thế con bé mới ỉn rử khi Quang đọc tên trên thẻ sinh viên mà không có biểu hiện gì? Cô ấy nói hai năm nay bữa trưa đều để ý xem anh chọn món ăn gì, câu này là nói thật ư? Chẳng nhẽ con bé luôn nhớ Quang sao? Không thể nào, Quang lắc lắc đầu. Hẳn chỉ là trùng hợp thôi.

Tối đó, Quang không ngủ được. Gần sáng, Quang đạp xe vào bệnh viện. Không tốn thời gian để tìm thấy phòng Chi Nga. Phòng đó có sáu người, toàn bộ là cửa kính, nên có thể nhìn thấy hết bên trong. Chi Nga tỉnh ngủ rồi, ngồi dựa vào thành giường, chân trái kéo cao lên giá đỡ, băng kín từ đầu gối lên tới phía trên. Khuôn mặt bình thản nhìn bình minh lên qua cửa sổ, nhưng hai lông mày nhíu chặt lại chứng tỏ đang cảm thấy rất đau. Quang tiến từng bước tới gần, khi đủ gần thì đôi mắt Chi Nga rời cửa sổ, khiến Quang thót tim vì không biết phải đối diện với đôi mắt kia như thế nào. Nhưng ánh mắt Chi Nga không dừng lại ở Quang mà dừng lại phía bên phải giường. Lông mày cô giãn nhẹ, bàn tay giơ lên khẽ xoa mái tóc Tóc vàng. Nhìn nghiêng qua chân trái đang bị giơ cao của Chi Nga, Quang thấy “đóa hoa” ngoại quốc đang vừa ngồi vừa ngủ gục mặt xuống giường. Nụ cười dịu dàng của Chi Nga như đâm vào mắt Quang, nhắc Quang nhớ rằng hẳn chỉ là nạn nhân trong vụ cá cược của hai người này mà thôi.

Quang xoay người, quay trở lại nhà trọ. Hôm đó Quang đi học bình thường như không có gì xảy ra.

Chương 29: Nằm viện

“Thôi đừng có nhìn nữa, người ta không tới đâu.”

Bóng tròn vừa nói vừa ném con dao gọt trái cây xuống bàn, đưa trái lê đang gọt dở lên cắn rộp một cái. Đây là lần đầu tiên Bóng tròn có cùng quan điểm với Tery, tên Đầu to đó không đáng để Chi Nga khổ như thế.

Chi Nga rũ mắt xuống tự kỷ bằng cách tự chơi với mấy ngón tay. Một tuần rồi, anh không đến. Cứ tưởng đã hiểu rõ lắm về anh, thế mà lại không biết anh có thể nhẫn tâm như vậy. Một lần đến thăm cũng không có. Trước đây cô chỉ cần xước da, hay đứt ngón tay đã làm anh cuống lên, cầu nhàu mãi không thôi còn bây giờ thì... Chi Nga nhìn vào đùi trái vẫn băng kín của mình, chỉ cần cử động một chút, băng vải sẽ sát vào phần da cắt lóc đau tới nghiêng răng. Vậy mà anh chẳng quan tâm. Thì ra nếu không yêu có thể dừng dừng như thế. Có lẽ kiếp này, cô có chết anh cũng chẳng quan tâm đâu nhỉ? Ý nghĩ này khiến nước mắt Chi Nga lại trào ra.

Âm thầm theo sát anh hay chủ động tấn công dồn dập liên tục mấy tháng qua không khiến Chi Nga thấy mệt. Sự dừng dừng không thêm để ý của anh mới thực sự khiến cô thấy mệt mỏi, mất hết tinh thần.

Bóng tròn biết mình lỡ lời, rút khăn giấy đưa Chi Nga, cố gắng nói chuyển đề tài khác.

“Bố mẹ cậu không tới thăm à?”

“Mẹ theo bố vào Đà Nẵng rồi.”

Liền một lúc hai đứa con đều đi học xa, bố cũng đi làm xa để một mình mẹ ở nhà thui thủi một mình. Thế nên từ năm ngoái Chi Nga đã động viên mẹ theo bố đi công tác. Lần này tai nạn bất ngờ nhưng không nghiêm trọng nên Chi Nga không thông báo, sợ bố mẹ lo lắng. Nhưng cô biết chỉ cần một cú điện thoại thôi họ sẽ lập tức trở về bên cô, điều này khiến trái tim Chi Nga cảm thấy vô cùng ấm áp. Hơn nữa một mình gà mẹ Kha bên cạnh quang quác kêu đã ấm ỹ lắm rồi. Còn có cả Bống tròn, Ly, và Tóc vàng nữa. Chỉ là thiếu một mình Quang mà thôi.

Chi Nga giật mình nhận ra. Thế giới trước đây của cô lấy Quang làm trung tâm, các mối quan hệ khác bị cô xem nhẹ. Bố mẹ và anh trai dần trở lên xa cách. Bạn bè chỉ có mình Bống tròn, mà khi Chi Nga cần cậu ta nhất thì cậu ta cũng không có ở nhà. Thế nên khi Quang bỏ cô mà đi, bên cạnh cô chẳng còn ai.

Chi Nga cố gạt nước mắt, nở nụ cười trấn an Bống tròn. Có điều Bống tròn đang không nhìn cô. Hắn trừng mắt với cô gái đang đứng ở cửa.

“Cô tới đây làm gì?”

Ngọc Hà e ngại nhưng vẫn chầm chậm bước vào. Cô đặt túi hoa quả lên bàn, rồi nhìn chằm chằm vào đuôi trái của Chi Nga.

“Không có thuốc độc đấy chứ?”

Bống tròn chỉ chỉ vào túi hoa quả, cố ý nói to. Ngọc Hà biết mấy người này kiêu gì cũng khó chịu vì sự xuất hiện của cô. Cô nhin không đấu khẩu với Bống tròn. Câu đầu tiên cô ta nói lại là:

“Mười lăm triệu thật à?”

Cả Chi Nga và Bóng tròn nghe đến đây đều ngó người ra. Ngọc Hà cắn môi nói tiếp:

“Chi phí vá da.”

Chi Nga có chút muốn cười lớn. Quang vốn thích con gái dịu dàng, thông minh, tinh tế, tính cách nên có chút giao hoạt vì anh nói như thế cuộc sống mới thú vị. Còn cô gái này một chút dịu dàng cũng không có, nóng tính, tính cách nói chung là đơn giản, nghĩ cái gì hiện lên hết trên mặt thì lấy đâu ra cái gọi là tinh tế. Rõ ràng khẩu vị món ăn của Quang vẫn không đổi, vậy mà khẩu vị bạn gái lại thay đổi chóng mặt đến thế?

Thấy Chi Nga không đáp, lại còn nhếch môi cười. Ngọc Hà nóng máu quát:

“Là tại cái tên Tóc vàng kia tìm tôi gây chuyện, nếu không, nếu không...” thì Ngọc Hà sẽ chẳng bao giờ thêm tới đây. Lịch sử đánh nhau của cô có bao giờ đi thăm người bị đánh đâu.

“Hắn nói tôi phải trả chi phí nằm viện cho cô, tôi chỉ muốn đến để xác minh ...” Giọng Ngọc Hà nhỏ dần thành tiếng lầm bầm.

“Ít ra thì cô cũng phải nói cái gì đi chứ? Còn ít cả tuổi hơn tôi mà tâm tư cứ như mẹ già 40 ấy.”

Bóng tròn nghe Ngọc Hà lải nhải một hồi không chịu được nữa khế quát:

“Cô đến để nói lung tung thì về đi.”

“Tôi không nói lung tung, chuyện mười lăm triệu là sao?”

“Cô muốn bồi thường?” Chi Nga nhướn mắt nhìn Ngọc Hà hỏi.

Ngọc Hà có chút sợ hãi. Cô luôn tin con nhóc kia hiền lành, quát to một tiếng là khóc nhè. Nhưng cô nhầm rồi, bao nhiêu lần đánh nhau, những đứa con gái thậm chí là con trai bị cô đánh, thường khóc lóc máu me ngay tại chỗ, cầu xin tha cho cũng không thiếu. Chỉ con nhỏ này là đứng dậy, phủ bọ đồ ăn rồi mới quay lưng bỏ đi, nhìn không ra một chút sợ hãi. Lần bị bỏng cũng thế, vết bỏng lớn và đáng sợ như thế mà cô ta ngay cả một tiếng rên cũng không thấy. Rồi bị con nhỏ này cho ăn hai cái bạt tai mà Ngọc Hà đến cả phản ứng lại cũng không có. Dữ dằn như cô mà quả thực lúc đó cũng thấy sợ. Giờ thì Ngọc Hà mới nhận ra, con nhóc này hình như không thêm đối đầu với mình chứ không phải là sợ hãi muốn tránh.

Ngọc Hà thực sự muốn nói “còn lâu, đời tôi chưa biết bồi thường ai bao giờ” nhưng cuối cùng lại cúi đầu, rũ vai đáp lại:

“Tóc vàng nói không đùa, sẽ kiện, tôi có khả năng bị đuổi học.”

“Cậu định bồi thường như thế nào?”

Ngọc Hà cắn môi lắc lắc đầu. Cô đào đâu ra mười lăm triệu chứ, mỗi tháng xin thêm 50 nghìn tiêu vặt còn khó.

“Bốn triệu rưỡi điện thoại, mười lăm triệu chi phí phẫu thuật có thể tính toán mà bồi thường được...”

Lại nghe nhắc thêm đến cái điện thoại, mặt Ngọc Hà càng nhăn nhó.

“... nhưng còn những tổn thương tinh thần cô gây ra cho tôi thì sao? Có cách nào bồi thường được không?”

Ngọc Hà nghệt mặt nhớ tới Tery nói gì đến xúc phạm nhân phẩm với cái gì mà kiện tội phỉ bang. Như vậy là sao? Đền tiền còn chẳng đền nổi, mấy cái kiện tụng này cô có phải vào tù không đây? Ngọc Hà lại càng hoang mang.

Chi Nga nhìn điệu bộ cuống lên của Ngọc Hà cảm thấy có chút buồn cười. Người ngốc có cái phúc của người ngốc, có biết lo lắng cũng chỉ là lo lắng mấy thứ da lông. Làm sao cô ta biết được tổn thương tinh thần lớn nhất mà cô ta gây ra cho Chi Nga không chỉ là xỉ nhục cô trước đám đông, đánh bạn thân của cô, hay là hất canh nóng vào người. Tổn thương lớn nhất là cô gái nóng nảy này cướp đi ánh mắt người cô yêu, cướp đi bàn tay anh ấy, cướp đi nụ cười ấm áp của anh. Những thứ ấy Chi Nga tưởng, lẽ dĩ nhiên thuộc về cô. Dù rằng bây giờ hai người này đã chia tay, nhưng chỉ cần nghĩ cô gái này đã ở trong vòng tay, trong trái tim Quang dù chỉ vài giây cũng khiến Chi Nga khó chịu. Cô đến giờ vẫn chưa chấp nhận được việc mối tình đầu của Quang lại không phải là cô. Mà cô lại không thể giận, không thể trách mắng cô ta. Bởi lẽ trong mắt mọi người cô mới là người thứ ba, cô là lý do hai người này chia tay nhau.

Chi Nga cúi đầu xoa trán nói:

“Cô đi đi.”

Ngọc Hà hấp tấp muốn làm cho rõ.

“Còn chuyện bồi thường?”

“Tôi không so đo với cô.”

Mắt Ngọc Hà sáng vụt lên.

“Thật?”

Bóng tròn hừ mũi nhìn cô ta, thuận miệng đáp hộ Chi Nga.

“Nhưng nếu cô còn tới sinh sự, thì đừng trách.”

Ngọc Hà không ngờ thái độ của Chi Nga lại như thế. Cô mừng rỡ vừa đi giật lùi ra cửa vừa xua tay nói luôn mồm:

“Không, tuyệt đối không, từ giờ thấy cô em là bà chị đây sẽ biến mất, đừng lo...”

Bòng tròn cười méo cả miệng, hắn nói một câu rất giống suy nghĩ của Chi Nga.

“Người ngốc có cái phúc của người ngốc, cậu cứ đơn giản như cô nàng này thì cuộc sống của cậu sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.”

Chương 30: Em không muốn nhìn thấy anh nữa

Kể từ ngày Chi Nga vào viện, cuộc sống của Quang vẫn cứ thế tiếp tục. Chỉ có một chuyện là vào ngày thứ tư, Ly phòng bên hùng hổ sang nói với Quang:

“Anh định không đi thăm người ta à?”

“Canh nóng không phải là tôi hất, người hất cũng chẳng phải là bạn gái tôi nên tôi đâu cần thay cô ta chịu trách nhiệm. Chi Nga chỉ là bạn học, lớp tôi cũng cử đại diện đi thăm rồi. Có gì không ổn?”

Lý do này Quang đã chuẩn bị rất tốt. Những gì anh nói cũng chẳng có gì sai, không ai bắt bẻ được.

Ly nhìn chăm chăm vào Quang một lát rồi xoay lưng bỏ đi. Quang nghe thấy cô ta nói:

“Đồ máu lạnh, không đáng.”

Quang cũng từng nghe Tery nói với Chi Nga, “Vì cậu ta, có đáng không?”

Quang làm như không nghe thấy tiếng thờ dài của thằng bạn cùng phòng, mắt vẫn chăm chăm nhìn vào tập tài liệu trên bàn, ngón tay vẫn cầm bút thoăn thoắt viết. Chuyện của Chi Nga dường như một chút tác động đến Quang cũng không có. Nhưng đó chỉ là những gì người ngoài nhìn vào rồi tự đưa ra kết luận.

Ngồi trên lớp không có ai xán lại gần Quang nữa. Không có ai kéo tay hấn hỏi hấn cách lập trình mà hấn không thể tập trung trả lời vì tóc người đó chọc vào tay hấn nhưng khiến tim hấn lại tê tê buồn buồn. Chơi bóng bàn tới mệt nhìn về phía góc quán bi-a, cũng không thấy bóng dáng cô nhóc ngồi đọc sách. Đưa mắt nhìn cả lớp, cũng chẳng đụng phải ánh mắt ai. Vậy mà sao ánh mắt hai người hay chạm nhau đến thế? Hình như vì luôn nhìn theo Quang thế nên mỗi lần hấn đưa mắt nhìn mới có thể vừa vặn chạm mắt nhau. Lên thư viện học cũng không bị phân tâm vì nhận ra có người cứ thích ngồi gần mình, chỉ là dù không ai làm phiền vẫn không thể đọc nổi một trang sách. Đạp xe ngoài đường chợt nghe tiếng gọi.

“Này, chờ em với.”

Quay đầu nhìn lại, một cô gái mà anh không quen, đang rướn mình đạp xe đuổi theo người phía trước. Cách đây vài hôm thôi, cũng có một cô gái đuổi theo anh như thế.

Biết đó chỉ là một trò cá cược. Biết mình chỉ là nạn nhân. Biết tất cả những gì cô nhóc làm, chỉ là giả tạo để lừa hấn. Nhưng có thể chỉ vì muốn lừa hấn mà cố gắng để cho những giả tạo ấy trở lên chân thật như thế này không? Nhìn vết bọng đáng sợ trên đùi Chi Nga, giận dữ vì bị đánh lừa cũng tiêu tan hết cả. Nhưng cơn giận khác lại bùng lên, lần này hấn giận bản thân mình. Giận bản thân biết rõ mà ánh mắt từ bao giờ đã không tự làm chủ được cứ luôn nhìn ngó tìm kiếm bóng dáng quen thuộc xung quanh. Giận trái tim hấn vì sao lại rung rinh khi cô nhóc kia cụp mắt mím môi che dấu nụ cười đắc ý nếu hấn vô tình khen một câu đồ ăn ngon. Giận vì biết rõ là bị lừa vẫn hy vọng ngày mai cô ấy vẫn tiếp tục lừa mình.

Bất giác Quang đạp xe tới bệnh viện Chi Nga đang nằm. Hấn cười khổ nhận ra, hấn còn giận vì biết là thuốc độc mà vẫn muốn uống. Mười ngày rồi, hấn chưa nhìn thấy cô nhóc.

Từ nhà gửi xe đi ra, Quang nhìn thấy mái tóc đen dài buông lơi quen thuộc. Cô nhóc ngồi ghế đá bên cạnh một bồn hoa rất đẹp. "Đóa hoa" ngoại quốc bên cạnh cô cũng đẹp không kém. Ánh nắng vàng chiếu vài tia xuyên qua đám lá cây càng làm rực rỡ thêm mái tóc vàng của cậu ta. Cả hai ngồi đó như một bức tranh sơn dầu đẹp để khiến Quang cũng chùn chân không muốn bước tiếp. Chi Nga xoay lưng về phía Quang, Tery lại đối diện với Chi Nga. Thế nên chỉ có Tery nhìn thấy Quang. Tery nheo mắt nhìn Quang một cái như muốn nói "tôi biết cậu ở đó" rồi quay lại mỉm cười với người đối diện. Bất ngờ Tery luồn tay vào mái tóc dài và giữ gáy Chi Nga lại mà đặt xuống một nụ hôn. Động tác nhanh đến mức Chi Nga không kịp phản ứng, còn toàn bộ cảnh đó thu hết vào mắt Quang. Chứng kiến cảnh này thì thanh niên nghiêm túc như Quang sẽ chẳng bao giờ thèm để mắt đến một cô gái như Chi Nga nữa rồi, Tery thầm nghĩ.

Quang tái mặt quay người bước vội đi. Bên ngoài mà dám hôn nhau sao? Anh cũng quê mùa quá đi, nhà nghỉ còn vào với nhau rồi, một cái hôn có là gì? Đi được vài bước Quang lại nghĩ: mình cứ thế này mà đi à? Muốn để hai người kia đùa bỡn với mình đến bao giờ nữa đây? Quang quay người lại tiến thẳng về phía hai người. Cố gắng hản nhiên cười nói:

"Hai người cũng thân thiết quá đi ha."

Nghe được tiếng Quang, Chi Nga kinh ngạc quay đầu lại. Sớm không đến, muộn không đến, tại sao đúng lúc này lại đến. Chi Nga như trẻ con mắc lỗi, lo lắng sợ cảnh rồi bị nhìn thấy, vội vàng đưa tay che miệng lại. Mắt gắt gao nhìn biểu hiện của Quang.

Quang cười nhạt, khoanh tay nhìn Chi Nga đang bối rối.

"Còn nói em thích tôi? Hóa ra là ai em cũng thích."

Mặt Chi Nga đỏ bừng, trong đầu cô chỉ có bốn chữ: anh ấy thấy rồi, anh ấy thấy rồi.

Quang nén cơn giận, cố gắng tỏ ra bình tĩnh. Anh nói với giọng bình thản nhất.

“Chi Nga, loại con gái như em tôi không bao giờ cần. Người phù hợp với em là người ngay bên cạnh em kia kìa. Đừng làm phiền tôi nữa.”

Khi nhắc tới người bên cạnh Chi Nga, ánh mắt Quang chuyển về hướng ấy. Tery quay mặt đi hướng khác nãy giờ nhưng vì những câu nói của Quang mà khẽ nghiêng đầu nhìn anh, và Quang sửng sốt khi nhìn thấy trên má trái trắng trẻo của hắn hiện rõ dấu vết của năm ngón tay.

Quang thấy chấn động.

Tại sao vậy? Tại sao Chi Nga lại tát Tery?

Quang vội quay sang nhìn Chi Nga. Nhưng cô bé đã cúi đầu xuống, mái tóc dài đã xòa xuống che kín hai bên gò má. Vạt áo bệnh viện phía trước thấm lại vì từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống tổ cáo chủ nhân của nó đang khóc. Dù Chi Nga vô số lần khóc vì anh, nhưng chỉ có lần này là anh biết. Quang cuống lên lắp bắp:

“Chi Nga, em... em...”

“Anh đi đi, em không muốn nhìn thấy anh nữa.”

Cô luôn âm thầm bên anh, luôn tìm mọi cách tiếp cận anh, nhưng anh thì sao? Anh nói “loại con gái như em tôi không bao giờ cần”. Bị anh bắt gặp cảnh xấu hổ kia, anh phải nổi giận chứ, sao lại thản

nhiên như thế? Còn nhân cơ hội này rũ sạch sự theo đuổi bám dính của Chi Nga. Đợi tới ngày thứ mười anh mới tới, vậy mà anh lại nói ra những lời này. Cô có đáng thương đến mức phải cầu xin tình yêu từ anh hay không?

...

Vai Chi Nga run rẩy vì khóc, Tery rụt rè mãi mới dám kéo cô vào lòng mà ôm. Chi Nga cũng không thềm dẫy dựa. Tery nói:

“Cậu ta đi rồi.”

Một lúc sau mới nói tiếp:

“Là tớ thì không được sao?”

Chi Nga chùi mặt vào vạt áo dặt tiền của Tery, hay tay đẩy vai của Tery và thoát khỏi vòng ôm. Cô nói:

“Không phải là cậu thì không được mà là không phải anh ấy thì ai cũng không được.”

Chi Nga không cho Tery đỡ, cứ thế mà tập tễnh bước về phòng. Cô mệt mỏi, cô khóc, và giờ cô muốn ngủ. Tình yêu này nên giữ hay bỏ, nên tiếp tục hay buông tay? Cô mệt mỏi không còn muốn nghĩ đến nữa.

Tery ngồi lại một mình, lòng thầm nghĩ, tại sao lại không giống như dự định nhỉ? Đáng lý tên Đầu to kia phải căm ghét Chi Nga lắm mới phải chứ. Đáng lẽ sẽ không xuất hiện ở bệnh viện mới phải. Mà tại sao nhìn thấy cảnh hôn nhau vừa rồi không xoay người mà bỏ đi giống như trong phim, lại còn quay lại để nhìn thấy hắn bị tát. Hắn là tên Đầu to ấy đã nhìn thấy sơ hở trong những lời nói dối của mình.

Hắn lấy tay xoa má lắm lắm “tát cũng mạnh quá đi” nhưng đau rất trên má sao lại chẳng bằng đau rất trong tim. Cô ấy nói “không phải anh ấy thì ai cũng không được”.

Còn Quang thì ngơ ngác vì những gì mình thấy không giống như trong dự liệu. Hình như có chỗ nào đó không đúng.

Hai giờ sáng hắn lôi Thắng đang ngủ dậy, kể cho hắn nghe chuyện của mình. Thắng ban đầu thì mắt nhắm mắt mở, càng nghe càng tỉnh ngủ. Càng nghe càng ngạc nhiên. Hóa ra giữa bạn hắn, Ngọc Hà, và mấy người phòng bên lại xảy ra nhiều chuyện đến vậy.

“Mày thấy rốt cuộc là sai ở đâu? Sao tao nghĩ mãi mà không thông?”

Thắng vất tay lên trán, trầm tư một lát mới nói:

“Từ đầu đến cuối sao mày không tới trực tiếp mà hỏi Chi Nga, hỏi xem quan hệ giữa cô nhóc và thằng Tóc vàng là như thế nào?”

Quang giật mình, tự hỏi bản thân: tại sao không hỏi Chi Nga? Ban đầu thì vì suy nghĩ ích kỷ, kệ cho cô ấy cố gắng tiếp cận mình, để cô ấy khổ sở mà không đạt được mục đích. Sau đó thì vì sao không nói? Vì sợ nói ra, cô ấy sẽ thừa nhận. Sáng ngày hôm sau tỉnh dậy mở cửa nhà vệ sinh không còn thấy cô ấy ngồi xổm đánh răng. Bữa ăn không còn thấy cô ấy luyên thuyên nói về cách nấu từng món. Trên đường đi hắn sẽ không phải thả chân đạp chậm lại chờ ai đó nữa. Trên lớp hắn không phải phát phiền vì cái đuôi mọc muộn của mình nữa. Điều mà hắn sợ, có lẽ là nếu hỏi cô ấy, ngày hôm sau cô ấy sẽ biến mất không còn dấu vết nào trong cuộc sống của hắn nữa.

Thắng nói:

“Thằng bạn thân, mày yêu mất rồi.”

Quang gục đầu vào vai. Hắn biết chứ. Từ lúc gặp cô nhóc bị trêu ghẹo ở quán bia hôm nào, từ lúc cô nhóc cúi đầu nói “em biết” khi hắn nói “anh có bạn gái rồi”, Quang biết hắn đã yêu. Vì thế hắn mới tức giận, mới tàn nhẫn với Chi Nga khi mà hắn cho rằng cô đang lừa dối hắn. Vì thế mà chia tay bạn gái, hắn không thấy buồn bã khổ sở, mà chỉ thấy nhẹ nhõm. Nhưng mà phải làm sao đây, cô ấy nói “em không muốn nhìn thấy anh nữa”.

...

Chi Nga ra viện thì bị anh trai bắt trở về nhà. Trên lớp thì trở nên lặng lẽ hơn rất nhiều. Không ngày ngày bám riết lấy Quang nữa. Tụi con trai trong khoa thấy cơ hội đã tới, vội vàng tiến công. Nhưng cũng như những lần trước, Chi Nga chỉ đọc sách, mỉm cười với bọn họ, còn cái gì cũng không nói. Kỳ thi cuối kỳ nhanh chóng đến. Một tháng vội vã trôi qua, bài thi cuối cùng đã xong. Quang ra khỏi phòng thi vội vã tìm kiếm bóng hình quen thuộc. Hôm nay nhất định anh phải hỏi mọi chuyện cho rõ ràng, nhưng tìm hoài mà không thấy. Lúc này Quang mới nhận ra anh không có số điện thoại di động cũng như số điện thoại bàn của Chi Nga, cũng không biết nhà cô nhóc ở đâu. Vì thế biết đi đâu mà tìm?

Nhắc thấy Bóng tròn trong sân trường, Quang túm áo hắn hỏi vội:

“Biết Chi Nga đâu không?”

Bóng tròn nhìn Quang khó hiểu. Vì đây là lần đầu tiên Quang chủ động tìm cô ấy chẳng?

“11 giờ 30 bà cụ non bay vào Đà Nẵng”

“Vào Đà Nẵng để làm gì?”

“Bố mẹ cậu ấy làm việc trong đó.”

“Bao giờ thì ra?”

“Không biết, như năm ngoái thì phải khai giảng mới về.”

Quang rũ hai tay xuống, mặt đầy ảo não. Hai tháng nữa sao?

Vì sao trước đây hắn chỉ cần đưa mắt là bắt gặp nụ cười ấm áp của cô nhóc, còn bây giờ, tìm hoài mà không thấy, thấy rồi lại thấy ở rất xa.

Chương 31: Đi thăm Chi Nga

Quang bán phần mềm game mới viết xong thu được một khoản tiền. Cùng với tiền tích cóp, hẳn là đủ mua một cái xe máy rồi. Có xe máy làm cái gì cũng tiện hơn. Từ đầu hè đến giờ hẳn làm việc như điên để bớt suy nghĩ, nhưng thỉnh thoảng ngẩn người ra lại nhớ mái tóc dài buông lơi của ai đó. Cầm tiền trong tay, thay bằng ra ngân hàng rút tiền để mua xe máy, Quang lại tìm Bóng tròn.

“Này, có muốn đi thăm bạn gái không?”

Cuối năm ngoái Bóng tròn cũng được phân vào khoa Công nghệ thông tin, chính thức là đàn em của Chi Nga và Quang. Một người thân trong gia đình đã nhờ giáo viên trong khoa tìm một sinh viên giỏi kèm Bóng tròn. Mà Quang vốn là sinh viên xuất sắc nhất của khoa IT. Lại một điều, cậu ta chủ động giúp đỡ Quang. Bóng tròn vốn là muốn chờ Chi Nga trở về sẽ nhờ cô nhóc. Nhưng Quang là một lựa chọn không thể tốt hơn. Bóng tròn nghĩ Quang tiếp cận cậu hẳn là muốn tìm thông tin về Chi Nga. Nhưng tên Đầu to này làm Chi Nga khổ sở không ít. Hơn nữa nếu thực sự vẫn muốn kiên trì với Quang thì bà cụ non không thể cả tháng rồi mà không thềm hỏi cậu một câu nào về Quang.

Hồi cuối năm biết Tery thích Chi Nga, Bóng tròn lúc ấy mới hiểu ra vì sao lúc nào Tóc vàng cũng kích động vì chuyện Quang với Chi Nga. Trong thâm tâm, Bóng tròn muốn Chi Nga và Quang hơn, bởi có thể dễ dàng thấy Quang là một người bạn trai tốt hơn Tery. Và tình cảm của Chi Nga với Quang, cô nàng cũng thật sự không dễ gì buông bỏ. Nhưng hẳn cũng là bạn thân của Tery mấy năm, thân thiết với Tery hơn Quang nhiều. Thế nên Bóng tròn đứng giữa ba người Chi Nga,

Tery, và Quang chẳng biết phải làm sao.

Bóng tròn mù mờ trước câu hỏi của Quang. Cậu đi thăm bạn gái hay không có điểm nào quan hệ với Quang sao? Nhưng cậu vẫn đáp:

“Có, năm ngoái không đi được rồi. Định ít ngày nữa.”

“Đi bao lâu?”

“Chắc khoảng bốn, năm ngày, chơi biển luôn.”

“Cho anh đi cùng nhé?”

Bóng tròn dụi dụi mắt nhìn Quang. Quang hắng giọng một cái che đi ngại ngùng. Anh nói:

“Anh muốn đi thăm cô bạn thân của em.”

Không để Bóng tròn từ chối, Quang nói tiếp.

“Hoặc giúp anh, hoặc tìm đàn anh khác hướng dẫn.”

Mẹ nó, cái này gọi là uy hiếp nha. Hơn tháng qua cùng làm chung được một nửa cái dự án, lúc chuẩn bị nghiệm thu lại bảo đi tìm đàn anh khác. Hóa ra gã Đầu to này âm mưu ngay từ lúc nhận hướng dẫn mình. Bị uy hiếp thế nhưng Bóng tròn lại híp mắt cười:

“Được, anh muốn thì em phải dẫn đi chứ”

...

Trên tàu, người ngồi ghế giữa toe toét cười, đưa cơm đưa nước cho hai vị mặt đen bên cạnh. Tery thấp giọng:

“Thằng bạn đều.”

Thấy Bóng tròn liên lạc, muốn giúp hấn với Chi Nga làm lành, hấn hủy cả chuyến du lịch với gia đình, vội vàng lên máy bay về Việt Nam. Tới sân bay Nội Bài thì nhận được điện thoại: ra ga tàu. Hấn còn tưởng Chi Nga và Ly từ Đà Nẵng ra, tới ga tàu để đón hai cô nhóc. Ngờ đâu đến ga lại gặp cái tên đầu đất khó ưa này. Lúc đó mới biết, thì ra Bóng tròn định đưa cả hấn và Đầu to về Đà Nẵng. Thật đúng là thằng bạn đều. Biết thế hấn ở sân bay đặt vé bay thẳng tới Đà Nẵng trước, đâu phải khổ sở đi cùng hai tên này. Bất quá, lần đầu hấn tới Đà Nẵng, không rõ Chi Nga ở chỗ nào. Mà miệng Bóng tròn thì ngậm chặt như hến.

Bóng tròn liếc mắt khinh thường nhìn Tery. Gà con nhà bọn hấn có cáo tới thăm, hấn thông báo cho về mà làm chuồng, không biết cảm ơn thì thôi còn bày ra cái vẻ mặt uất hận cho ai xem?

Người không thoải mái thứ hai là Quang. Khó khăn lắm mới quyết tâm vào thăm cô nhóc một chuyến, không ngờ lại tòi ra thêm một tên Tóc vàng. Xem ra uy hiếp Bóng tròn còn chưa đủ, nhất định phải làm cho Bóng tròn thành bóng méo thì lần sau mới không dám giở trò sau lưng. Quang âm thầm nghĩ phải thay đổi cái gì trong bản dự án sắp hoàn thành của Bóng tròn.

Ra khỏi nhà ga, cả ba vắn vẹo lưng, đau người muốn chết. Mười mấy giờ trên tàu quả thực không thể không nói là mệt. Đến cả kẻ tiếc tiền như Quang cũng phải đồng ý lúc đi ra sẽ đi máy bay.

Tery đột nhiên quay sang nhìn Quang cười, khiến Quang sồn cả gai ốc.

“Đầu to, anh tốt nhất là cắt cái đuôi của mình đi.”

Theo ánh mắt Tery, Quang nhìn thấy giày thể thao, quần bò rách gối, và một cái đầu thập thò núp đằng sau một quầy hàng di động. Quang nhăn trán, thẳng bạn cùng phòng lại làm gián điệp bán rẻ hăn rồi, Quang cao giọng quát:

“Ngọc hà, em ra đây.”

Quả nhiên, Ngọc Hà lũn cũn bước ra, nhìn Quang với ánh mắt đầy năn nỉ. Quang thấy đau đầu khiếp. Vào tới tận đây để xác định tình cảm của mình. Ai mà ngờ được lại dẫn theo một cái đuôi nữa chứ. Tery nhìn thấy Ngọc Hà thì vô cùng đắc ý, lần đầu tiên hăn thấy vui như thế vì sự xuất hiện của cô.

“Chào các anh.”

Ngọc hà lý nhí nói. Bị Quang nhìn bằng ánh mắt đầy phiến chán, Ngọc Hà nóng mặt ngẩng cao đầu trừng mắt nhìn Quang.

“Em tới du lịch, nhưng mà em mất ví rồi, cũng không quen ai cả.”
Thực ra là em chỉ đủ tiền mua vé một chiều tới đây. Các anh là người duy nhất em có thể ăn vạ được.

Quý mới tin lời cô. Tery khế cười nhạo cả Quang và Ngọc Hà. Ngọc Hà sao có thể để người khác cười nhạo. Cô nhanh tay tóm lấy Tery, thân thiết ôm tay anh ta. Nhìn mặt Tery tái đi thì hăn Ngọc Hà không chỉ đơn giản là ôm tay.

“Tery, may mà em gặp anh, anh nổi tiếng ga lăng, hào phóng trong trường, chắc chắn không thể để đàn em cùng trường bơ vơ không tiền bạc, không người quen nơi này chứ?”

Bóng tròn cười ngất, kéo vội Quang đi. Cái gã Tery này nhiều khi rất

đáng ghét, thôi thì cứ để Ngọc Hà dạy dỗ hắn một phen cũng được. Quang lo lắng chưa định rời đi thì Bổng tròn nói nhỏ “Yên tâm đi Tery không bỏ mặc cô nhóc đâu”. Trên tàu thấy tên đàn anh này vẽ vẽ vạch vạch cái gì đó trên giấy, Bổng tròn nhìn qua mà đau tim. Thôi cứ nịnh nọt một tí, nhớ đâu lúc về cái dự án của hắn đổ bể thì làm sao. Nghĩ vậy Bổng tròn kiên quyết lôi Quang đi trước.

“Này sao cô lại bám tôi? Nên bám là bám Quang nhà cô kia kìa.”

“Đương nhiên là bám anh rồi, anh có tiền, Quang nhà tôi nghèo kiệt xác, sao tôi có thể trấn lột anh ấy được.”

“Dựa vào cái gì mà cô cho rằng tôi sẽ giúp cô?”

“Nếu không giúp tôi, tôi sẽ bêu xấu thanh danh anh toàn trường. Hơn nữa nếu không giúp tôi, để tôi chết ở đây, tôi đảm bảo sẽ quyệt món nợ 4 triệu rưỡi cái Nokia và 15 triệu tiền phẫu thuật của Chi Nga.”

Không giúp cô thì cô cũng quyệt nợ thôi, nhưng mà vua thua thẳng cùn. Tery quả thực muốn chuồn đi, nhưng đưa mắt lên đã không thấy bóng dáng Bổng tròn với Quang đâu. Tên Bổng tròn khốn nạn bỏ rơi bạn bè, còn cái tên đầu đất thanh niên nghiêm túc kia sao lại có thể vút bạn gái cũ cho hắn chứ. Ở giữa ga mà con nhỏ cứ lôi lôi kéo kéo khiến rất nhiều người nhìn. Lần đầu tiên Tery thấy hận cái cái khuôn mặt xuất sắc của mình. Hắn thật sự muốn móc tiền ném vào mặt con nhỏ hung bạo này mà thoát thân, nhưng có phải là hắn còn chưa ăn nắm đấm của con nhỏ này đâu, rủi nó điên lên thì hắn no đòn. Nghĩ nghĩ một chút thì đem con nhóc này theo mới chộc tức được Quang nên Tery nuốt hận vào lòng, nở nụ cười.

“Buông ra nào, tôi đưa cô đến gặp Quang nhà cô.”

“Đồ đẹp mã, muốn cười thì cười, muốn khóc thì khóc, sao lúc nào

cũng phải vờ vệt thế?”

Ngọc Hà vốn rất thành thật với cảm xúc của mình, nên nhìn nụ cười gượng gạo của Tery thì thấy hết sức khó coi.

Tery một lần nữa nuốt hận, nghiêng răng nói:

“Đi thôi.”

Ngọc Hà cuối cùng cũng đạt được mục đích, tâm tư cũng thả lỏng. Cô hớn hờ hởi.

“Anh sẽ không lừa bán tôi chứ?”

Tery liếc nhìn cô nàng da bánh mật, chép miệng một cái.

“Tôi chưa bao giờ buôn bán hàng tồn kho.”

Dĩ nhiên, cái miệng hại cái thân. Ngồi cứng trên xe mười mấy tiếng, giờ lưng mới chạm đất, phương thức chạm đất dĩ nhiên là Judo rồi. Con nhỏ vừa vật hấn xuống còn cư nhiên móc điện thoại của hấn.

“Bóng tròn à? Ừ, đi cùng, địa chỉ là... ừ, nhớ rồi. Ok, xiu gặp lại.”

Sau đó cô nàng còn ngồi xổm cạnh đầu hấn, tay tát nhẹ nhẹ vào má hấn.

“Dậy đi thôi, nằm đây mà anh không biết xấu hổ à?”

Mẹ nó, con điên nào quật ông đây xuống đường? Tery lồm cồm bò dậy, kéo Ngọc Hà ra hỏi đám đông, gằn giọng nói:

“Cô thấy rồi đấy, bạn trai... à bạn trai cũ của cô, rõ ràng bỏ rơi cô,

nếu cô không biết kiềm chế một chút tôi sẽ mặc kệ cô.”

Tư thế gồng lên như chuẩn bị đánh nhau của Ngọc Hà quả nhiên xui lợ. Cô nàng cúi đầu, buông lỏng vai, ủ rũ theo sau Tery. Tery có chút đắc ý, nhưng khi ngồi ghế trên taxi, nhìn thấy đôi mắt hoe đỏ của cô nàng da bánh mật qua kính chiếu hậu thì hần lại thấy lòng nhẹ động một cái. Có lẽ anh không nên nói cô bị Quang bỏ rơi, dù rằng đó là sự thật. Nói đến cùng, cả anh và cô gái này đều là kẻ đáng thương, yêu người không yêu mình. Tery hiểu lắm câu nói “không phải là anh ấy thì ai cũng không được”. Chi Nga dù chỉ một cơ hội cũng sẽ không cho hần. Hần quay trở lại vì hần không muốn mất một người bạn thân như thế này. Không là người yêu của nhau, chí ít cũng phải giữ lại tình bạn này.

Khi hai người tới nhà Chi Nga, Quang và Bóng tròn dĩ nhiên đã tới từ lâu. Ly cũng chạy xe sang từ hồi nào. Mẹ Chi Nga nhìn thấy Tery thì thân thiết kéo tay hần ngồi xuống, hỏi đủ chuyện linh tinh, bố Chi Nga cũng nhìn Tery rất thiện cảm, điều này khiến Quang đen mặt lại. Biết là tình cảm của Tery và Chi Nga rất tốt, chỉ không ngờ lại tình cảm với gia đình Chi Nga cũng rất tốt. Thấy Ngọc Hà đứng một mình một góc, bố Chi Nga cất tiếng hỏi:

“Ồ, cô bé nào đây?”

Quang lúc ấy mới giật mình nhận ra quên mất Ngọc Hà, nhưng may mắn Tery đang bị cuốn vào câu chuyện với mẹ của Chi Nga. Mấy người ngoài Tery ra cũng không ai muốn chơi trò bỏ đá xuống giếng giới thiệu cô nàng là bạn gái Quang, Quang vội lên tiếng:

“Là Ngọc Hà. Em gái cháu ạ, cũng học trường Bách khoa, năm nhất ạ”

Ly liếc xéo nhìn Quang một cái. Đến thăm Chi Nga mà dẫn theo cả

bạn gái cũ, đời này cũng chỉ có mình anh thôi. Bất quá bố Chi Nga không nhận ra sự khác thường trong biểu cảm của Chi Nga và Ly khi nhắc tới Ngọc Hà.

“Ồ, cùng khối với Bóng tròn à, thế thì là bạn bè với nhau cả rồi. Mà sao cháu với Tery lại đi cùng nhau thế?”

Ngọc Hà như thế mà lại rất thông minh, biết đây là nhà Chi Nga, kia là bố mẹ Chi Nga. Mấy ngày này hẩn ăn ở đây rồi, nên không thể giới thiệu mình là bạn gái cũ của người yêu con gái hai bác được. Muốn an ổn ở đây thì tạm thời phải phủi sạch quan hệ với Quang mới được. Nhưng cô phải có một cái danh phận rõ ràng, nhất định phải gắn quyền lợi của mình với... à, đương nhiên với người giàu nhất ở đây rồi. Ngọc Hà cong môi cười.

“Vì cháu là bạn gái của anh Tery mà!”

Chi Nga phụt thẳng nước vào mặt Ly, một hành động không chút thực nữ nào trong suốt mười năm trở lại đây của cô. Tery thì hóa đá, Quang trợn mắt, chỉ mỗi Bóng tròn là bấm bụng cười rung cả ghế sofa.

Bố mẹ Chi Nga thì vui mừng ra mặt.

“Ai cũng nói cháu chơi bời lung tung, giờ giới thiệu chính thức thế này thì phải nghiêm chỉnh biết chưa?”

Tery cuối cùng cũng thoát khỏi cơn bàng hoàng, theo phản xạ phun ra một câu tiếng Anh khiến cho bố mẹ Chi Nga ngơ ngác không hiểu. Bóng tròn vội lên tiếng:

“Ai da, Tóc vàng, cậu cũng đừng có xấu hổ như thế chứ. Hai bác đừng để ý cậu ấy, cậu ấy không dám thừa nhận đâu. Ngọc Hà là bạn

gái Tery đúng không mọi người?”

Tâm tư của Ngọc Hà đơn giản, mọi người liếc mắt cái là hiểu. Có điều bây giờ thân phận như thế là hợp lý nhất. Ly gật đầu như già tởm. Tery nhìn sang Chi Nga bằng ánh mắt cầu xin, tiếc là Chi Nga còn ghi thù mấy việc mà Tery làm, nên nhìn hẩn cười cười.

“Chuyện thế này đâu cần phải giấu người lớn, bố mẹ tớ tư tưởng thoáng lắm, cậu cũng 21 rồi còn gì.”

Tery còn chưa sặc tiết mà chết thì kẻ cuối cùng cũng bỏ đá xuống giếng.

“Em gái tôi chân thành thế mà sao lần nào cậu cũng vì xấu hổ mà phủ nhận thế, người ta là con gái da mặt mỏng.”

Cả nhóm nói chung là không ngờ thanh niên nghiêm túc lại biết nói đùa nên đều bật cười. Chỉ có Ngọc Hà nen lén ném một cái nhìn ai oán về phía người yêu cũ. Còn Tery thì đen mặt im lặng. Mọi sự phản kháng của hẩn đã trở thành vô ích.

Tối đó lúc xếp phòng, mẹ Chi Nga còn hỏi:

“Cháu với Ngọc Hà chung phòng hả?”

Tery gào lên giận dữ làm mẹ Chi Nga giật cả mình, bà lẩm bẩm:

“Xấu hổ thì thôi, sao thanh niên trai tráng, lại còn ở bên Tây mà còn cổ hủ hơn cả mấy ông bà già.”

Cuối cùng thì Chi Nga, Ly và Ngọc Hà chung một phòng, ba tên đực rựa còn lại chung một phòng. Ly đáng ra có thể về nhà, nhưng lại sợ Ngọc Hà bắt nạt Chi Nga nên kiên quyết đòi ở lại. Bố mẹ Chi Nga rất

nhệt tình với khách cho nên đương nhiên đồng ý.

Chương 32: Làm lành (chương cuối)

Ăn cơm tối xong, đáng lý là đi ngủ sớm vì tội Quang, Bổng Tròn, Tóc Vàng, và Ngọc Hà mệt vì đều đi tàu mười mấy tiếng, nhưng hình như ngủ trên tàu nhiều quá nên chẳng ai buồn ngủ. Tóc Vàng huyền não đòi đánh bài. Chi Nga len lén xuống lầu thấy papa và mama đã ngủ say thì cầm đèn pin dẫn cả đám ra nhà kho của công ty bố, cách nhà đủ xa để cả lũ hò hét cũng không ai nghe thấy. Đây vốn là địa điểm bài bạc của mấy chú lớn tuổi trong công ty, nên trong đó cái gì cần cho đánh bài đều có: từ bộ tứ lơ khơ, bàn ngồi, đệm, chăn mỏng, cho tới mì gói và bim bim. Thậm chí Tery còn ló từ góc nào đó ra được một cút rượu 45 độ nhưng thanh niên nghiêm túc đã nghiêm khắc cưỡng chế cướp đi.

Chả biết Bổng Tròn và Ly đã thì thào gì với nhau mà ngồi vào bàn Bổng Tròn khích Tery còn Ly khích Ngọc Hà. Cuối cùng Bổng Tròn và Ly đánh chéo cánh với Tery và Ngọc Hà. Hai kẻ nghiêm nhiên trở thành khán giả là Chi Nga và Quang. Đang chơi hăng thì Ly nói:

“Úp mì đi, đói rồi.”

Bổng Tròn cười cười đáp:

“Không có nước nóng, ăn tạm bim bim đi vợ yêu.”

Nhưng Ly không chịu, trừng mắt nói:

“Đi lấy nước nóng cho em ngay, đưa bài cho Quang.”

Bóng Tròn nhìn ván bài đang chơi dờ vể vớ vể không muốn đứng lên rồi lại quay sang nhìn Quang cầu cứu. Quang gật gật đầu đồng ý, nhưng cậu ta biết nước nóng ở đâu mà lấy nên dĩ nhiên Chi Nga phải đi theo.

Một trước một sau đi ra khỏi nhà kho, đi một hồi dài trong đêm tối, Quang chợt dừng chân hỏi:

“Chi Nga, đừng nói em lạc đường nhé, đi này giờ phải về đến nhà rồi chứ?”

Chi Nga chống hai tay vào lan can nhà máy nhún một cái nhảy lên ngồi.

“Anh thực sự cho rằng Ly muốn ăn mì gói sao? Tối nay nhỏ ăn những ba chén cơm đầy đấy.”

Quang à lên một tiếng. Nhưng sau đó lại im bật. Trời tối, trăng lại bị mây che, không thể nhìn rõ biểu cảm trên mặt Quang được.

Chi Nga gạt mấy sợi tóc xòa vào mặt.

“Anh tới tận đây tìm em là có chuyện gì?”

Quang cũng dựa lưng vào lan can nhà máy, anh quay đầu quan sát Chi Nga nhưng cũng giống cô bé, anh không thể nhìn rõ được khuôn mặt cô, vậy mà anh vẫn cố chấp nhìn. Giữa hai người dường như có khá nhiều hiểu lầm nhưng anh đã luôn chọn cách không trực tiếp để tìm lời giải đáp. Thế nên lần này anh muốn đối diện với Chi Nga, muốn thẳng thắn nói rõ cảm xúc của mình và cũng muốn nhận được câu trả lời của cô.

“Anh muốn rút lại mấy câu anh nói ở bệnh viện.”

Chi Nga trong lòng âm thầm reo vang sung sướng, nhưng ngoài mặt lại làm bộ tỉnh bơ, cứ nhàn nhạt hỏi:

“Là những câu nào nhỉ?”

“Nếu em không nhớ thì anh cũng không muốn nhắc lại.”

Giọng anh nhỏ lại một chút, nếu đủ sáng Chi Nga sẽ thấy mặt anh hơi đỏ.

“Hơn nữa nếu nhắc lại, bản thân anh cũng thấy khó chịu.”

“Còn gì nữa không?”

Quang có cảm giác quẫn bách, anh đã xuống nước thành khẩn như vậy mà sao Chi Nga vẫn còn không chịu thế này? Nhưng nhớ lại những giọt nước mắt của cô nhóc ngày hôm ấy, giọng Quang bất chợt lại thêm vài phần dịu dàng.

“Cả câu nói: tránh xa anh ra khi mà em... mà em... mà em tỏ tình với anh ấy, anh cũng muốn rút lại.”

“Ừm? Vì sao lại muốn làm thế?”

Quang thực sự quẫn bách và xấu hổ.

“Thế nên, thế nên... em có thể rút lại câu nói: em không muốn nhìn thấy anh nữa, có được không?”

Chi Nga thấy mắt mình nóng nóng, cay cay. Chết tiệt, sao cô lại dễ xúc động, dễ khóc thế này. Thấy Chi Nga im lặng. Quang có chút lo lắng, khẩn trương.

“Chi Nga, em không còn giận nữa chứ?”

“Ừm, bất quá anh không sợ giữa em và Tóc Vàng thực sự có gì đó sao?”

Quang im lặng một hồi lâu mới đáp:

“Sợ, nhưng anh còn sợ em không để ý chút nào đến anh hơn.”

Gió thổi đám mây bay đi, ánh trăng sáng soi rõ mặt hai người đang đứng cạnh nhau. Một người thì mím môi nín cười và ánh mắt lấp lánh ngẩng cao đầu nhìn trăng sáng. Một người sau màn tỏ tình thì hết sức xấu hổ mà cúi gằm xuống như muốn chôn đầu xuống đất. Hai dáng vẻ nhìn trông trái ngược lại hòa hợp như vậy trong đêm trăng như một bức tranh thủy mặc chấm phá tạo nên các nét như mờ, như tỏ.

...

Ngay khi Chi Nga ra ngoài theo Quang thì Tery đã hiểu ra gian kế của Ly, biết mình bị bán đứng nhưng cậu vẫn cắn răng chịu đựng. Tránh được ba mươi không tránh được ngày rằm, chuyến đi này cậu không thể ngăn cản hai người nói chuyện riêng với nhau được.

Đầu gối da bánh mật thì chơi chán chê mới chột gập bài lại nhìn quanh.

“Anh Quang đâu?”

“Đi lấy nước nóng pha mì.” Ly cười đáp.

“Chi Nga đâu?”

“Đi chỉ chỗ lấy nước nóng.” Bóng Tròn vô cùng phối hợp đáp.

“Sao lâu vậy chưa về?”

“Chắc còn đang đun nước.”

“Khí gió, có đun mười ấm nước thì giờ cũng phải quay lại rồi.”

“À, chắc hết ga, còn đi mua ga.”

“Hai người tưởng tôi là trẻ con à?”

...

Tery gập bài lại đập cái rầm xuống bàn rồi đứng lên định đi ra ngoài. Bóng Tròn nhàn nhạt nói với theo:

“Hồi cuối năm, nghe ông anh cùng khoa với cậu nói. Em gái IT của cậu bạn cùng khoa là do “đóa hoa” ngoại quốc thách, nếu em gái IT của đồ được Quang thì cô ta sẽ thành bạn gái chính thức của cậu.”

Tery khựng người. Mặt hắc đỏ bừng lên nên không dám quay đầu lại. Bóng Tròn vẫn chậm rãi nói:

“Tớ vốn không tin, nhưng anh đó lại nói là nghe từ chính miệng cậu. Tóc Vàng, cậu nói xem tớ có tin được ông anh này hay không?”

Tery lại càng không dám quay đầu lại.

“Vốn dĩ chuyển đi này, tớ có thể không gọi cậu, nhưng cậu là bạn tớ, nên tớ không thể cứ thế mà giúp người ngoài được. Có điều, cậu biết tình cảm của Chi Nga mà. Cậu tận mắt thấy cô ấy khổ sở như

vậy còn gì, thế nên tớ mới chịu giúp Đầu to một chút.”

Nói đến đây Bóng Tròn cũng đứng dậy, vỗ vỗ vai Tery.

“Nếu thực sự thích thì phải cạnh tranh công bằng, cậu có tới chín năm bạn bè thân thiết với Chi Nga mà, không ai hiểu bà cụ non hơn cậu, sao không dám thử?”

Tery cười khổ. Vì hiểu cô ấy nhất nên mới biết nếu cạnh tranh công bằng thì cậu chẳng có cơ hội nào đâu. Bao nhiêu năm bạn bè, có bao giờ cô ấy dùng ánh mắt của một cô gái để mà nhìn một đứa con trai là cậu đâu. Tery thở dài nói:

“Giờ hẳn bà cụ non đã biết những gì tớ làm từ Quang, cậu bảo cô ấy có giận tớ không?”

Ly cười cười, vừa thu dọn bàn vừa đáp:

“Đừng coi thường bản thân cậu quá. Dù có giận thì cũng không thay đổi được việc cậu chắc chắn là một người bạn quan trọng của Chi Nga.”

Tery gật gật đầu, định bước ra thì nhìn thấy Ngọc Hà ngồi ôm gối ở một góc, cầm tì lên gối, nhìn ra cửa. Hiếm khi mới thấy con nhỏ hung dữ này im lặng như thế. Tery nhận ra không chỉ có mình cậu khốn khổ. Cậu buồn chán ngoắc ngoắc ngón tay về phía cô bạn gái giả.

“Em yêu, đừng ngồi đó âu sầu nữa, đi bar với anh nhé? Người yêu em sẽ làm em vui trở lại.”

Ngọc Hà dần mặt đưa ngón tay chỉ vào mình như muốn nói: anh đang nói chuyện với tôi đấy à? Tery nghiêm túc gật đầu, sau đó thì nghiêm túc cong mông chạy vì Ngọc Hà chồm dậy quát.

“Cái tên đẹp mã kia, còn dám trêu ghẹo bà?”

Ly quay sang hỏi.

“Chồng yêu, sao anh Tóc Vàng lại tự dưng chọc tức Ngọc Hà thế?”

“Kệ đi, để hai kẻ đang đau lòng ấy nói chuyện với nhau đi.”

“Nói chuyện gì chứ, choảng nhau thì có.”

“Thì cứ cho đó là cách nói chuyện của hai người đi.”

...

Kì nghỉ hè kết thúc. Năm học thứ tư bắt đầu.

Buổi học đầu tiên, Quang đợi Chi Nga ở cổng trường và nắm tay cô đi vào lớp khiến cả khoa Công nghệ thông tin ồ lên sững sốt. Các oppa thi nhau gào to:

“Em gái IT thành công chưa đồ đầu đất rồi.”

“Lôi thằng Quang ra xử thôi nào.”

“Khao đi.”

“Dám đối xử tệ với em gái IT thì chết với các anh...”

“Em gái IT em nghĩ kĩ chưa vậy?”

...

Chi Nga mặc dù tuổi một bó nhưng đối diện với cảnh ầm ĩ này cũng thấy đỏ mặt, xấu hổ. Cô tính giật tay Quang ra để trốn, tới giờ mới vào lớp. Ai dè Quang nắm rất chặt, gò má anh rõ là ửng đỏ nhưng anh vẫn tảng lờ như không dất tay cô tìm chỗ ngồi. Chi Nga chỉ còn biết cúi đầu lủn củn đi theo anh. Nhưng cô không cúi đầu vì xấu hổ mà cúi đầu để mọi người không thấy được cô đang cười ngoác đến tận mang tai. Vậy là cô đã tìm lại được anh, một lần nữa yêu và được anh yêu. Cô đã thực hiện được tiếc nuối của kiếp trước là cùng với anh trở thành một campus couple. Anh đã thực sự nắm tay cô đi băng qua sân trường, qua các giảng đường và trước mặt rất nhiều người kéo cô tới ngồi gần anh. Chi Nga đã mơ rất nhiều lần hình ảnh này, thế mà khi nó xảy ra cô vẫn không cách nào giấu được nụ cười hạnh phúc.

Chiều đó Chi Nga một lần nữa chuyển tới chỗ trọ và ở cùng phòng với Ly. Tiếc là lần này người tới giúp cô dọn dẹp và chuyển đồ có thêm một anh đầu to mà thiếu đi một anh có mái tóc vàng. Lúc Chi Nga nấu ăn tối thì trong phòng chỉ còn vài món đồ chưa sắp xếp. Quang vô tình nhìn thấy một cuốn album và tò mò mở ra xem. Anh thực sự rất muốn biết cô bé của anh hồi nhỏ trông như thế nào. Mở được ba bốn trang thì Quang bỗng dừng lại nhìn chằm chằm vào bức ảnh một đứa bé khoảng sáu tuổi đang đứng ở biển, đội mũ rộng vành và mặc độc một cái quần đùi xanh. Nếu chỉ nhìn ảnh chắc mọi người đều nghĩ đây là một đứa bé trai, nhưng Quang bây giờ mới biết thì ra không phải. Đứa bé trai biết nói chuyện với Tây khiến anh rất ấn tượng năm nào thì ra lại chính là Chi Nga. Cái ý nghĩ phải chăng cô nhóc này đã thích mình từ ngày hôm ấy nên cứ mãi miết đuổi theo mình khiến Quang cười mãi không thôi.

Nhắc thấy Chi Nga còn lâu mới quay lại phòng, anh rút trộm tấm ảnh giấu vào trong túi áo. Bức ảnh đề ngày chụp là ngày 21 tháng 6 năm 1993. Thì ra lần đầu tiên họ gặp nhau là ngày 21 tháng 6 của hơn mười năm trước. Ngày mai là ngày 21 tháng 8 cũng là sinh nhật lần

thứ hai mươi mốt của anh, là sinh nhật đầu tiên mà anh có thể chia sẻ cùng Chi Nga. Quang cười thò tay giật bỏ tờ lịch ngày hôm nay để lộ ra tờ lịch ngày sinh nhật mình, thầm nghĩ hình như anh và cô rất có duyên với con số 21 thì phải. Ngày mai Quang nhất định sẽ hỏi Chi Nga xem cô có nhớ được ngày đầu tiên hai người gặp nhau là ngày nào không?

Chi Nga nhòm đầu vào phòng gọi:

“Cơm chín rồi anh.”

Nhìn nụ cười ngọt ngào của Chi Nga, Quang bất giác cười theo, anh giơ tay cho cô nắm. Chi Nga khẽ nắm chặt tay anh và kéo đi. Sau lưng hai người một làn gió nhẹ thổi qua cửa sổ làm tờ lịch trong phòng khẽ bay lên và hạ xuống. Ngày mai là một ngày chủ nhật vì thế con số 21 được tô màu đỏ chói tới tức mắt.

Chương 33: Ngoại truyện 2: "Đóa hoa" ngoại quốc và "kẻ tàn bạo"

Lần đầu chúng tôi gặp nhau là khi tôi đang đi đánh ghen. Nạn nhân là một đứa con gái xinh xắn, dịu dàng, đáng yêu, nói chung là hội tụ đủ những thứ mà một thằng con trai sẽ thích. Một người như thế lại đi để mắt đến anh bạn trai đầu đất của tôi. Tôi tới nhà ăn, định cho cô ta một trận lại bị người yêu bắt gặp. Người yêu tôi, anh ấy ghét nhất những cô gái bạo lực mà tôi thì trước giờ vì muốn bên anh nên luôn giả vờ dịu dàng. Anh kinh ngạc nhìn tôi khi tôi hất cả khay thức ăn lên người cô gái kia. Anh kéo tôi ra khỏi nhà ăn, nhìn tôi như kiểu không thể tin được vào mắt mình ấy. Cuối cùng anh nói: chia tay đi. Tôi đứng ngốc bên ngoài nhà ăn. Anh chia tay tôi vì tôi không phải là đứa con gái dịu dàng trong mắt anh hay vì anh đã bị một đứa con gái dịu dàng thực sự thu hút? Tôi không trả lời được câu hỏi ấy nhưng tôi không chấp nhận được mối tình đầu của tôi đã kết thúc chỉ với ba từ "chia tay đi".

Hắn nói hôm đó là lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, nhưng tôi chẳng có ấn tượng gì về hắn cả. Tôi còn bận đánh ghen, bận bối rối vì bạn trai phát hiện ra bản tính hung dữ của mình, và tiếp đó là đau khổ vì bị "đá", tôi làm gì có thời gian mà để ý đến người khác. Trí nhớ của tôi về hắn bắt đầu từ vào ngày tiếp theo. Tôi vừa tới lớp thì bạn tôi bảo: đứa con gái đó hẹn riêng anh để nói chuyện. Tôi trợn mắt nghĩ: tôi vừa bị "đá" thì cô ta lập tức tới tỏ tình với anh? Tôi điên lên một mình lao đến tìm con nhỏ đó. Tôi vốn là đứa dùng chân tay để nói chuyện thay cho miệng. Hôm qua mới hất được một cái khay thức ăn vào người, còn chưa có đụng chân tay nên nhỏ chưa biết sợ sao?

Tôi quyết tâm sẽ cho con nhỏ ấy một trận bầm dập. Nhưng bàn tay tôi còn chưa hạ xuống má con nhỏ đó thì đã bị hấn giữ lại. Lúc này tôi mới biết người luôn đứng bên cạnh nhỏ là hấn. Hấn là “đóa hoa” ngoại quốc của trường, là sinh viên trao đổi tới từ một trường ở Anh, là bạn thân của con nhỏ đó và hấn rất nổi tiếng. Sở dĩ hấn được gọi là “đóa hoa” và hấn nổi tiếng phần nhiều là vì khuôn mặt ngoại quốc rất đẹp của hấn. Nhưng nổi tiếng thì sao, bạn thân thì sao, đẹp thì sao? Chuyện đó đâu có làm tôi hết tức được.

Khi hấn giữ tay tôi, tôi bẻ ngược tay hấn lại rồi quật ngã hấn bằng judo. Sao hấn không nghĩ được tôi mạnh mẽ, hùng hổ thế thì làm sao dễ dàng bị người ta chặn lại. Còn hấn không tự nghĩ bản thân mình có bao nhiêu sức mà dám chặn tôi? “Đóa hoa” thì vĩnh viễn là “đóa hoa”, yếu ớt không chịu được. Hạ được hấn, tôi hùng hổ tiến về phía cô gái kia. Hấn đang nằm bò dưới đất bất ngờ nắm cổ chân tôi kéo ngã. Tôi nằm trên đất bực mình dồn hết sức vào chân mà đạp lên mặt, lên người hấn. Cho đến khi chân mỏi, mọi người bu quanh, bực tức của tôi cũng tan bớt. Mặc dù chưa đánh được cái nào nhưng nhìn ánh mắt kinh hãi của con nhỏ kia tôi cũng thấy hài lòng. Tôi dừng lại, đứng lên phủi quần áo và đi mất. Mắt cũng chẳng thèm nhìn xem “đóa hoa” ngoại quốc của trường đã bị tôi làm cho thành cái dạng gì. Sau ngày hôm đó, tôi được gọi là “kẻ tàn bạo” của trường. Dĩ nhiên điều này không làm cho bạn trai tôi quay lại với tôi.

Tôi đau khổ, năn nỉ, cầu xin và cuối cùng chấp nhận làm em gái chỉ vì không muốn rời xa anh. Điều an ủi duy nhất là sau tất cả anh lại không thành đôi với cô gái kia. Tôi khó hiểu nhưng cũng chẳng muốn đào sâu làm gì. Tôi an phận làm em gái anh, chỉ cần anh không có người yêu là được.

Lần thứ hai tôi gặp lại tên tóc vàng là khi tôi phát hiện ra đứa con gái kia đã trở thành hàng xóm của bạn trai, à nhầm bây giờ là anh trai tôi. Điều khiến tôi ức muốn chết là vì tôi biết cô ta sắp đặt chuyện

này, cô ta chưa bỏ cuộc với bạn trai tôi, à lại nhầm, là anh trai tôi. Họ không chỉ ở cùng khu trọ, mà phòng anh và phòng con nhỏ kia còn cùng nấu ăn với nhau. Tôi âm thầm thề rằng từ giờ sẽ ăn bám chỗ anh, để xem hai người có thể lén lút qua lại hay không? Bữa cơm ở xóm trọ hôm đó, tôi giả vờ giăng co mâm cơm rồi bất ngờ buông tay khiến toàn bộ cơm canh đổ hết lên người cô ta. Tôi thề tôi không biết bát canh cá trên mâm lại nóng như thế. Cô ta phải vào viện vì bỏng.

Tóc Vàng đến tìm tôi. Tôi nghĩ mãi mới hiểu ra vì sao tôi đánh hấn, hấn cũng không tìm tôi báo thù, nhưng tôi làm bỏng đùi bạn thân hấn thì hấn lại tới tìm tôi tính sổ. Nhưng sức vóc “đóa hoa” thì làm gì được tôi? Hấn đương nhiên khôn ra sau một trận đòn bầm dập, thế nên thay vì dùng tay chân để “nói chuyện” với tôi, hấn dùng “cái đầu”. Không muốn phải thừa nhận nhưng rõ ràng tôi khỏe hơn hấn, còn hấn thông minh hơn tôi. Cuối cùng tôi cũng phải tới bệnh viện xin lỗi cô gái kia. Thực lòng tôi cũng muốn tới xin lỗi, dù tôi vô tình nhưng việc cô ta nhập viện vẫn là vì tôi.

Lần thứ ba gặp lại là ở Đà Nẵng. Tôi bám theo anh trai vì biết anh tới quê của đứa con gái kia. Anh đã xác định được tình cảm của mình và muốn tỏ tình. Còn tôi bám theo anh vì tôi không cam lòng để mối tình đầu của mình cứ thế mất đi. Trên tàu tôi gặp Tóc Vàng. Giống như tôi, hấn cũng đi vì hấn không cam lòng.

Tới nhà đứa con gái kia, tôi sắm vai em gái anh, còn hấn sắm vai thằng bạn thân của cô gái đó. Cả hai chúng tôi đều chẳng vui vẻ gì với vai diễn của mình. Trong khi tôi tìm cách ngăn anh và cô gái kia có cơ hội riêng để nói chuyện, tâm sự với nhau thì hấn lại thờ ơ. Trước đó tôi không sợ để họ gặp nhau nhưng giờ tôi sợ lắm vì cả hai người đều đã thích nhau, nếu mà gặp nhau nói chuyện rõ ràng thì danh phận em gái này hấn là ước định suốt đời cho tôi. Tôi hỏi hấn: anh không sợ để họ gặp nhau à? Hấn lại nói: tránh được ba mươi không tránh được ngày rằm. Ý hấn là: có thể ngăn cản hôm nay

nhưng không thể ngăn cản cả đời. Và hẳn nói đúng, mặc kệ tôi cố gắng tìm mọi cách ngăn cản thì cuối cùng tối đó họ cũng có cơ hội riêng để nói chuyện với nhau. Khi tôi tìm được chỗ họ hẹn hò, đã thấy bóng hai người lồng vào nhau dưới ánh trăng. Tôi ngồi bệt xuống đất nhìn chằm chằm về phía họ. Dù tôi hung hãn đến đâu cũng tự biết không thể xen vào được nữa. Tóc Vàng đứng ngay sau tôi, hẳn là cũng nhìn thấy cái cảnh ôm ôm ấp ấp kia đi. Tôi nói:

“Tóc Vàng, tôi mệt quá, yêu một người thì ra mệt đến thế.”

Hắn nhìn tôi, mãi sau mới đáp:

“Ừ, tôi biết.”

...

Tối đó lần đầu tiên tôi đi bar, lần đầu tiên uống rượu, và lần đầu tôi say mềm chẳng biết trời đất gì nữa. Tôi tỉnh dậy, không quần áo, người nằm bên cạnh tôi để lộ mái tóc ra khỏi chăn. Đó là một mái tóc vàng.

Tôi im lặng rời khỏi khách sạn và trở về chỗ anh trai, chào tạm biệt anh và gia đình cô gái kia. Tôi nói tôi có việc cần về Hà Nội gấp. Lúc quay đi, mắt tôi đỏ hoe, nhưng tôi biết anh không nhận ra.

Ngồi chờ ở ga, tôi cúi đầu, tay khẽ xoa xoa thắt lưng còn đau của mình. Chết tiệt, tôi vốn không biết làm chuyện đó còn đau lưng hơn tập judo. Mắt tôi lại đỏ. Tôi với anh, hết thật rồi. Mối tình đầu của tôi, hết thật rồi.

Ga tàu không đông, còn hẳn thì vô cùng nổi bật. Không hổ danh “đóa hoa” ngoại quốc của trường, tôi đếm được cứ mười người thì chín người phải quay đầu nhìn hẳn. Tôi thấy hẳn từ xa, nhưng không gọi.

Hắn tới đây để làm gì, tìm tôi ư? Đàn ông mà, lại là đàn ông ngoại quốc, chẳng nhẽ hắn lại lo lắng vì đó là lần đầu tiên của tôi? Trong lòng tôi cũng có một chút an ủi, nhưng an ủi thì ích gì. Hắn không phải là anh, hắn có thể làm gì cho tôi? Nhưng tôi không gọi không có nghĩa là hắn không tìm thấy tôi.

“Sao tự dưng lại bỏ về?”

Tôi nhìn hắn không đáp. Hắn nhìn tôi có chút e ngại.

“Chuyện tối qua...”

“Im mồm! Tối qua không có chuyện gì. Anh cứ quay về mà làm bạn thân của cô gái kia đi, đợi cơ hội mà xen vào giữa hai người bọn họ, tôi sẽ không nói gì cả.”

“Còn cô?”

Tôi dần mặt nhìn đường ray.

“Tôi mệt rồi, muốn nghỉ, thế thôi.”

Hắn ngồi xuống cạnh tôi, gió thổi bung mái tóc vàng của hắn.

“Tôi biết cô ấy từ năm cô ấy bảy tuổi. Cô ấy là người bạn vô cùng quan trọng đối với tôi, là lí do tôi muốn quay trở lại Việt Nam. Nhưng mà cô ấy cứ mãi là đứa bé con khiến tôi luôn cho rằng thứ tình cảm đó là bạn bè, là anh trai với em gái.

Gần đây tôi mới nhận ra điều không đúng, tôi có cả đám bạn gái, cô biết điều này mà, thế nên tôi nhanh chóng phải thừa nhận mình không thể coi cô ấy là em gái hay bạn thân được nữa. Tôi không thể cổ vũ cô ấy chủ động theo đuổi người mình yêu như trước đây. Tôi

khó chịu khi nghe cô ấy vui vẻ kể về tên đó.

Tôi muốn người khiến cô ấy hết lòng, thậm chí người khiến cô ấy khổ sở phải là tôi chứ không phải tên đó. Thật buồn là khi tôi nói: làm bạn gái tớ nhé, cô ấy lắc đầu và cười to, cho rằng đó chỉ là một trò đùa. Lúc biết tôi nghiêm túc, cô ấy bảo rằng: Không phải anh ấy, ai cũng không được. Cô tưởng tôi muốn giở trò mèo đằng sau lưng cô ấy sao? Từ trước khi cô ấy nói câu ấy tôi đã biết, sẽ chẳng có cơ hội nào giành cho tôi đâu, bởi cô ấy chưa từng dùng ánh mắt của một cô gái để nhìn một chàng trai là tôi.

Còn bây giờ tình yêu khó khăn lắm cô ấy mới chạm tới được, nếu tôi còn tiếp tục nói yêu cô ấy, chắc rằng vì tình yêu cô ấy sẽ rời xa tôi.”

Giọng hần có chút buồn, có chút chua chát, có chút tự giấu nhưng rõ ràng nhất lại là vẻ thản nhiên. Lúc ấy tôi đã nghĩ hóa ra giọng nói một người lại có thể mang nhiều biểu cảm đến vậy. Vì cái vẻ thản nhiên trên khuôn mặt và giọng nói hần, tôi đã tự hỏi: hần cũng chấp nhận buông tay giống như tôi rồi sao? Nhưng hần nói với tôi những điều này để làm gì? Chúng tôi thân thiết lắm sao? Tôi cũng là người thất tình và đang buồn bực đây, sao tôi phải nghe hần lái nhai? Tôi hơi cao giọng:

“Thế thì sao?”

Hần nhìn tôi, cười khổ.

“Giống cô, tôi cũng mệt rồi.”

Sống mũi tôi cay cay. Ừ, hiểu cảm giác của tôi nhất e rằng chỉ có mình hần. Chúng tôi đều mệt mỏi khi phải đóng vai là kẻ thứ ba dù cả hai chúng tôi đều không phải là người đến sau. Tôi có nên cảm ơn hần vì hần cho tôi cảm giác đỡ cô đơn không nhỉ? Nhưng ngồi bên

cạnh hấn một hồi lâu mà tôi chẳng biết nói gì, hấn cũng giữ im lặng. Ngẫm lại thì cũng cần gì phải nói? Tôi là tình địch bạn thân hấn, còn hấn là tình địch của anh trai tôi. Mối liên hệ duy nhất của tôi và hấn là vì anh trai tôi và bạn thân hấn yêu nhau. Nhưng bây giờ tôi quyết định rời xa anh trai tôi, thế thì tôi làm gì có chút quan hệ nào với hấn. Một câu chào bai bai tôi cũng chẳng nói, tay cầm túi du lịch, cứ thế đứng dậy khi tiếng loa tàu vang lên.

Hấn đột nhiên kéo nhẹ một tí vạt áo tôi.

“Kẻ tàn bạo, em nghĩ gì về tôi?”

Lần đầu tiên hấn bắt chước mấy người trong trường, gọi tôi là kẻ tàn bạo. Tôi thấy buồn cười, hấn là tên đáng ghét luôn ngăn cản mỗi lần tôi muốn xông vào đập đũa con gái đang nhắm nhe cướp bạn trai tôi. Ngoài việc đó thì còn gì nữa nhỉ? Tôi nghĩ nghĩ rồi đáp lại hấn bằng giọng chế giễu:

“À! Đóa hoa ngoại quốc, anh là một tên đẹp mã với một đồng ong bướm xung quanh, một tên đều trong lốt thẳng bạn thân. Ban đầu hai người đó không đến được với chẳng phải là do một loạt mưu mô thủ đoạn của anh sao?”

Có những điều không cần phải thông minh, chỉ cần đủ nhạy cảm là nhìn ra.

Hấn nghe tôi trả lời thì bật cười thành tiếng.

“Còn tôi thì lại thấy em đúng là một kẻ tàn bạo, không đầu óc, nói chuyện bằng nắm đấm. Cô ấy đúng là khổ sở không ít vì có em làm tình địch.”

Tôi gạt tay hấn đang cầm vạt áo mình ra. Hấn túm lại.

“Này, chúng ta đều xấu xa như nhau, hay là thành đôi đi?”

Tôi kinh ngạc nhìn hắn, não hắn hồng rồi sao? Cuối cùng mặt tôi sầm lại. Tôi nói:

“Tôi chẳng cần anh phải chịu trách nhiệm cho tôi.”

Hắn hơi ngần người ra, có vẻ ngạc nhiên khi hỏi lại:

“Trách nhiệm gì?”

“Chuyện tối qua, tôi...”

Dù sao tôi cũng là một đứa con gái được chưa? Tôi không thể to mồm mà nói về vấn đề này được. Hắn nghe xong lại như nín cười nhìn tôi khiến da đầu tôi tê rần rần. Tôi bặm môi quay phắt người, định bụng bước thật nhanh.

Vạt áo tôi kêu cái roẹt. Tôi quên mất tay hắn còn cầm vạt áo tôi, còn tôi xoay người quá đột ngột. Hắn vội cởi áo khoác mặc cho tôi. Mặt tôi đỏ như gấc. Hắn còn cười gian nói:

“Tối qua cái gì mà chẳng thấy rồi, sao phải ngại?”

Tôi càng túng quẫn, đâm một cái vào bụng hắn rồi cầm đầu chạy lên tàu.

Mười phút sau, tôi thấy hắn vừa xoa bụng, vừa đưa mắt ra tìm kiếm trong khoang tàu. Cũng như vừa nãy, tôi không lên tiếng mà hắn vẫn tìm ra. Tôi sẵn giọng hỏi:

“Theo tôi làm gì?”

“Điện thoại, ví tiền, tất cả trong túi áo khoác.”

Tôi ngẩn người, sờ vào túi cái áo khoác trên người, hấn đúng là không nói dối. Tôi buồn bực định cởi áo trả hấn thì hấn lại nhàn nhã ngồi xuống bên cạnh tôi, ngả lưng xuống ghế. Đúng thôi, tàu chuyển bánh rồi, muốn xuống cũng không được. Lúc tưởng hấn ngủ, lại nghe thấy:

“Chuyện tối qua...”

Tôi như đĩa phải vôi quay ngoắt lại lờm hấn. Kiểu như hấn mà nói thêm câu nữa, tôi sẽ đập vỡ cửa sổ tàu mà ném hấn ta ra ngoài. Nhưng hấn hình như không sợ chết, cứ cười cười nhìn tôi. Lúc tôi đang quyết định xem dùng chân hay đầu hấn để đập cửa sổ thì hấn nói:

“Tối qua tôi mới biết, có người say lại đi chống đẩy theo đúng nghĩa đen đấy, đã thế còn chống đẩy cả tiếng đồng hồ.”

Đầu tôi “uỳnh” một tiếng. Đó là lý do tôi đau lưng hả? Nhưng... nhưng mà... tôi lắp bắp:

“Tại... tại sao tôi không mặc gì?”

“Cô chống đẩy hơn tiếng đồng hồ, đầy mồ hôi. Quần áo là cô tự cởi.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm nhưng ngay sau đó gắt ầm lên:

“Sao anh không nói sớm?”

“Cô có cho tôi cơ hội để nói đâu.”

Đang cười nói, mặt hắn tự dưng có thêm vài phần nghiêm túc.

“Thế nên tôi chẳng có ý định chịu trách nhiệm gì gì đó đâu.”

Tôi cũng bặm môi nghiêm túc hỏi:

“Thế tại sao anh lại muốn thành đôi với tôi?”

“Tôi mệt mỏi rồi, em mạnh mẽ thế, cho tôi dựa vào có được không?”

Nói xong, chẳng đợi tôi đồng ý, hắn ngả đầu vào vai tôi. Tôi ngồi im, đầu khẽ xoay ra nhìn cửa sổ. Tự hỏi lòng mình rồi tự trả lời, hình như tôi cũng không ghét hắn!

Hết.